Cucerirea Kiberului
Alfred Elton van Vogt

Traducere: Silvia Colfescu
Editura Vremea, 1998

Cucerirea Kiberului
1985

Versiune v.1.0

Prolog

Îl descoperiră în fine pe Craig într-un bar şi reuşiră să-l tragă la Acvariul de aur, ca să semneze nişte cecuri.

Bărbatul înalt şi zvelt care, după toate aparenţele, era împreună cu el - un individ pe nume Eltrin - îi însoţi fară multă vorbă, la cererea lui Craig. În timp ce Gregson îi dădea cecurile la semnat, necunoscutul se retrase în fundul încăperii, aruncă o privire spre peretele de sticlă ce dădea către unu! Dintre acvarii şi începu să se uite la cei trei care lucrau.

Când Craig termină în cele din urmă cu semnatul cecurilor, Eltrin făcu un pas înainte şi îl întrebă pe Gregson:

— Ce părere ai de Paul?

Întrebarea îi displăcu vizibil lui Gregson. Era un omuleţ pirpiriu, cu ochelari, destul de în vârstă; avea cunoştinţe foarte aprofundate în materie de peşti tropicali şi nu-şi permitea să-şi judece patronul - decât atunci când salariul se lăsa aşteptat din cale-afară. Iar când colegul lui - Steckler - îşi exprimase dorinţa ca acvariul să intre în proprietatea statului, Gregson îi obiectase cu prudenţă că atunci şi numirile în posturile lor vor fi făcute în funcţie de politică.

— Eşti sigur, întrebase el, că tu şi cu mine vom rezista la această tranziţie?

Bineînţeles, această cugetare îi fusese adusă la cunoştinţă lui Paul Craig, într-unui din rarele momente în care era treaz. Se lăsase pe spate în fotoliu şi, cu o umbră de zâmbet, răspunsese că vorbele lui George nu i se păreau nici agresive nici neloiale - aşa cum *se* insinua - şi că nu dovedeau câtuşi de puţin că plănuieşte să pună mâna pe acvariu.

Acum, Gregson îi zâmbea foarte amabil interlocutorului său şi, urmând o tactică verificată în lupta

pentru evitarea neplăcerilor, se abţinu de la un răspuns direct.

— Aţi vizitat deja acvariul? Întrebă el.

Înainte ca necunoscutul să fi putut răspunde. Paul Craig interveni cu vocea lui tărăgănată:

— Da. Gregson, ce părere ai despre Paul?

Administratorul acvariului oftă în surdină şi se îndreptă de spinare, aşa cum avea obiceiul atunci când era nevoit să facă faţă unei împrejurări neplăcute. Steckler, aşezat un pic mai încolo, îşi îngădui un surâs:

— Văd, zise el cu curajul lui special, de care nimeni nu părea să se simtă jignit vreodată, şi care totuşi avea un oarece fond de răutate, văd că bătrânul Gregson îşi adună puterile. Aşa că, domnule Craig, fiţi pregătit!

— Sunt gata, replică posomorât Craig, ca şi cum ar fi fost vorba de un lucru cu adevărat serios.

Gregson se întoarse spre patronul lui şi se încruntă.

— Ce părere am despre dumneavoastră, în ce context, domnule? Întrebă cu vocea lui cea mai împăciuitoare.

La auzul acestor cuvinte, Craig îşi aduse aminte dintr-o dată de toate aluziile care-i ajunseseră la urechi cu privire la manevrele secrete ale lui Gregson. Când era treaz, nu nutrea nici o bănuială la adresa directorului său executiv. La douăzeci şi şapte de ani, era unicul proprietar al *Acvariului de aur* - în afară de o ipotecă. Unchiul lui îi lăsase moştenire tot, fară nici o condiţie. Deci, orice complot cu scopul de a-i lua controlul era imposibil.

Dar, pentru moment, era beat. Şi totul în jurul lui plutea în ceaţă. II sâcâia un brusc sentiment de frustrare, pe care îl avea întotdeauna când bea. In asemenea momente, devenea adesea violent.

Făcu un pas spre Gregson - trupul lui înalt şi musculos îl domina pe bătrân. Braţele puternice se întinseră, iar mâinile apucară ca nişte cleşti umerii angajatului său.

— M-am săturat de prefăcătoria dumitale, bombăni el. Ştiu foarte bine că nu-ţi place felul în care conduc acvariul ăsta. Ei bine, domnule Gregson. Dă-mi voie să-ţi spun că mă...

Vocea i se stinse. În spatele lui Gregson, necunoscutul de la bar, uşor aplecat în faţă, îl aţintea cu o privire atât de intensă, încât Craig îşi recăpătă în parte luciditatea.

Uită pe loc de Gregson. Mâinile îşi desfăcură strânsoarea şi căzură fară vlagă în jos.

— Hei! Îi strigă Craig omului. Acum îmi aduc aminte. Dumneata...

În chip ciudat, niciodată după aceea Paul Craig nu şi-a mai putut aminti exact ce se petrecuse atunci.

Timp de o clipă, a avut impresia că participă la una dintre petrecerile acelea care se termină întotdeauna cu o beţie cruntă. Apoi, totul a părut că se topeşte în... în...

1.

Forma uriaşă, nedesluşită, ţâşni din întuneric şi se apropie de Craig. Se îndoia că rechinul ar avea cu adevărat intenţia să-l atace, dar rămase cu harponul îndreptat cu stângăcie în direcţia lui. Un gând vag îi trecu prin minte: „Oare ce caut aici? Cum am ajuns aici?”

Se zgâi la rechin cu o uimire din ce în ce mai mare şi gândi în sinea lui: „Dumnezeule mare, iar trebuie să mă fi îmbătat!” Desfăşurarea evenimentelor recente din viaţa lui îi era foarte înceţoşată în creier. „Eram la o petrecere şi discutam cu toţii despre femei”. Degeaba îşi răscolea prin minte, secvenţele logice care îl aduseseră de acolo până aici rămâneau în întuneric. Îşi aminti că cineva spusese cam aşa ceva: „... necazul cu femeile...”

În clipa aceea, Craig mai dăduse pe gât un păhărel şi nu aflase niciodată care e necazul cu femeile. Dar prin minte îi trecuse un gând, şi anume că femeile greşeau într-o singură privinţă: căutarea frumuseţii. Şi că un program de reeducare, încă din primii ani, atât pentru băieţi cât şi pentru fete, ar trebui să încerce să le dezbare de ideea că frumuseţea omenească există. Cineva izbucni în râs.

— Vorbeşte prostul ăla bătrân de Idee-Fixă, din adâncurile acvariului său!

„Adâncuri” se gândi Craig. Şi cum, în prezent, nu mai ştia deloc la ce petrecere se află, reacţionă la insecuritatea lui crescândă. Replică spunând că nimic în viaţă nu merită să fie tratat cu ironie. Felul în care spusese asta probabil că sunase amuzant, căci toată lumea începu să râdă. Şi o voce masculină grăi:

— Mă întreb câteodată dacă este sănătos pentru un om să stea atâta vreme cu peştii. Îşi pierde contactul cu realitatea.

O să-l vezi că sare deodată la bătaie ca să apere onoarea unei cucoane rechin.

Următoarea amintire a lui Craig a fost cea despre doctorul Utson, un psihiatru îndesat, de vârstă medie, care vorbea despre cauzele posibile ale amneziei alcoolice. Craig se însufleţi, căci asta era şi problema lui. Sau, cel puţin, una dintre problemele lui.

Şi chiar când ciulea urechea să asculte, vocea se amestecă printre alte voci. Lângă el, două femei începură să vorbească despre modă; şi, un timp imens de lung, după cum i se păru, sunetele se ciocniră între ele şi îşi pierdură orice semnificaţie. Craig, care stătea jos, aplecat spre doctorul Utson, se lăsă să cadă în cele din urmă pe spătarul fotoliului, resemnat la gândul înfrângerii.

Mare tristeţe că el, o persoană cât se poate de rezonabilă când e pe inima goală, îşi pierde în asemenea hal judecata când bea. Şi, cu toate astea, nu se putea opri din băut.

Acesta era ultimul gând de care-şi amintea.

... Stând în picioare pe fundul acvariului rechinului, se trezea treptat din beţie. Pe măsură ce gândurile i se limpezeau, observa că trupul parcă îi scăpa puţin de sub control. Îşi mişcă un picior şi simţi durere când atinse o muchie de coral, tăioasă ca o lamă de cuţit. Asta îl făcu să-şi coboare privirile. Aşa cum bănuise, purta numai un chilot de baie şi o cască. Tubul subţire de cauciuc şi funia-materialul lui de salvare - pluteau leneş prin faţa ochilor lui şi ameninţau să-l stânjenească în timp ce-l pândea pe peştele uriaş. Ridică o mână şi le împinse cu grijă în spatele lui.

După care, examină mai atent împrejurimile.

Scena parcă era desprinsă dintr-un basm. În spatele rechinului se ridicau doi pereţi abrupţi de coral, înclinându-se mai încolo şi formând un defileu, în care rechinul stătea de obicei ascuns în semiîntuneric. Ierburi de mare creşteau

pe fundul nisipos, iar pe zidurile de coral forfotea o viaţă microscopică. Un banc mic de hamsii argintii scânteia în umbră. Doi peştişori albaştri, tovarăşi de călătorie ai rechinului, înotau chiar sub pântecele alb al stăpânului lor.

Lângă picioarele lui Craig, doi scalari se învârteau curioşi. Păreau nervoşi, căci dungile lor transversale, de culoare închisă, îşi schimbau tot timpul nuanţa, unicul semn de tulburare pe care îl dădeau.

Craig îi îndepărtă cu o lovitură a piciorului său lestat, sau mai curând piciorul i se deplasă languros, încetinit de rezistenţa apei. Scalarii plecară, iar o jumătate de duzină de peşti-papagal, mai frumoşi decât cel mai strălucitor curcubeu, ţâşniră din întunericul din defileu. Probabil au fost surprinşi de spectacolul neobişnuit, căci au făcut imediat stânga-mprejur.

Mai erau şi alţi peşti, dar îi remarcă numai în treacăt, recunoscându-i maşinal... Şi acum era aproape sigur că ştie unde se află. Era în una din cele două bazine mari cu rechini ale acvariului, cel în care stăteau peştii tropicali prinşi în apele haitiene.

Se punea o problemă: oare rechinului îi era foame? Craig se uită cu atenţie la el pe când peştele trecea la mai puţin de un metru şi jumătate de el. Rechinul se întoarse. De data aceasta, îl înţepă puţin cu harponul şi îi simţi corpul masiv dându-se un pic înapoi, când vârful pătrunse în piele. Dar rechinul nu bătu în retragere şi trecu şi a treia oară. Deliberat, fără nici o frică. Nu mai era nici o îndoială. Rechinul era interesat de om.

Craig începu să dea înapoi în diagonală. Acum se orientase. Se afla în partea din faţă a bazinului, acolo unde spectatorii puteau să-i vadă şi cea mai mică mişcare. Nu se întoarse către ei să vadă câţi sunt, ci lovi din nou cu harponul când rechinul se apropie. Treizeci de secunde mai târziu, ajunse la adăpostul în spatele căruia se afla scăriţa. Se urcă pe ea.

Acum. Că era în siguranţă, îl apucă o furie nebună pe el însuşi. Pentru el, treaba era clară: se apucase de băutură în taină, în timp ce încerca să se ridice la înălţimea moralităţii înalte a bogatului său unchi, care considera că frecventarea femeilor este cel mai mare păcat şi care şi-ar fi dezmoştenit nepotul dacă acesta s-ar fi făcut vinovat de aşa ceva. Cel mai ciudat era că acum, când unchiul din cale-afară de pudic murise şi ajunsese probabil în rai, Paul continua să bea şi îi era imposibil să se oprească.

Iar de data asta alcoolul îl adusese atât de aproape de moarte, că nu i se mai părea de râs... cum încercase să se convingă vreme de mulţi ani. Trebuie să descopere ce nu e în regulă sau... sau ce? Luă hotărârea în timp ce era încă în apă.

„... o să merg să-l văd pe psihiatrul care vorbea de amnezie ieri seara...”

Ajunsese în vârful scăriţei. Două idei îl izbiră deodată.

Prima era o conştientizare privitoare la omul pe care îl întâlnise într-un bar... „Tipul ăla a pus ceva în paharul meu...”

Cealaltă idee îi veni când văzu că, în loc să iasă în nişa strâmtă, care dădea spre apartamentele particulare ale personalului, se afla în faţa unui culoar lat, care se întindea la infinit, într-o clădire imensă.

2.

Paul Craig se căţără pe suprafaţa tare - dar nu din marmură - a marginii acvariului care, văzut de sus, arăta ca o piscină elegantă. Nu făcu nici un efort imediat să se ridice, ci rămase culcat acolo.

Şi îşi dădu seama că nu poate să respire...

Cu un gest brusc, îşi scoase casca pe care o purtase sub apă, încercă să deschidă gura ca să tragă aer...

Şi nu putu să respire...

În acest moment, cu întârziere, descoperi că gura şi nasul îi sunt acoperite cu leucoplast. „Dumnezeule mare!” se gândi el, dar se simţi uşurat. Îşi smulse în grabă fâşiile de leucoplast şi respiră, în sfârşit, des şi repede.

Deja se simţea mai bine. Începu procesul mintal care îi era obişnuit încă de la vârsta de şaisprezece ani, când primele înghiţituri de alcool îi dezlănţuiseră focuri de artificii în creier. Procesul: o vagă tentativă de reconstituire a drumului parcurs de la punctul de plecare de care-şi aducea aminte.

Nu era uşor. De fapt - habar n-avea. Pentru că, de data asta, cu adevărat nu ştia unde se află.

... O piscină uriaşă fusese construită cu mare cheltuială şi decorată astfel încât să semene cu un peisaj submarin tropical, de mică adâncime.

Mai rău. Părea să fie copia exactă a unuia dintre bazinele cu rechini de la *Acvariul de aur.*

Gregson şi Steckler cunoşteau în amănunţime concurenţa locală, particulară sau de stat. Şi niciodată nu-i semnalaseră ceva de felul ăsta.

O lumină vie, care nu se ştie de unde venea. Plafoane înalte de o culoare ciudată, ruginie. Şi coridorul care ducea în cine ştie ce depărtări.

Era clar ce trebuie să facă. Trebuie să se ridice în picioare şi să se târască prin coridorul ăsta lung, să găsească pe cineva, să se scuze, să explice...

O nouă şovăială... ce să explice?

Paul gemu. Şi se gândi cu tristeţe că beţia lui va fi privită, aşa cum se întâmplase adesea, cu milă...

La urma urmei, nu era aşa grav. Şi poate că. Dacă n-ar fi remarcat un amănunt, s-ar fi ridicat ceva mai liniştit. Dar, mişcând braţul, întoarse capul... şi văzu rana îngrozitoare de la subraţ.

Începu să alerge, poticnindu-se la tot pasul. De două ori căzu pe covorul de pe podeaua coridorului. Dar de fiecare dată se ridică şi îşi continuă fuga dezordonată.

A treia oară căzu mai rău. Căderea îi provocă un şoc psihic, care-l smulse din vâltoarea sentimentelor de groază. De data asta, rămase întins pe jos. Şi creierul începu din nou să-i funcţioneze. „Trebuie să găsesc un doctor, se gândi. Sunt rănit. Vai de mine, o să mi se scurgă tot sângele, sunt în primejdie de moarte”...

Sentimentul catastrofei îi reveni cu brutalitate. Parcă văzuse la subraţ o rană de peste zece centimetri lungime, şi totuşi nu-şi amintea să fi văzut sânge.

Cu o sforţare, se ridică în capul oaselor. Întoarse capul. Ridică braţul şi îşi examină corpul cu atenţie.

Ceea ce vedea semăna cu o piele cafenie, cu încreţituri dese. Indiscutabil era o gaură în carne. Tăietura începea la câţiva centimetri la subraţ şi cobora oblic. Marginile erau curate şi rotunjite, cu pielea intactă pe interiorul şi pe exteriorul deschizăturii. Nici sânge, nici cicatrice.

Semăna cu nişte branhii...

Branhii!

Avu o reacţie logică. Stăpânindu-şi emoţia, îşi examină şi cealaltă subsuoară.

Descoperirea unei anomalii asemănătoare nu-l ajută să accepte imediat fenomenul. Totuşi, după câteva clipe, îşi aminti că peştii au întotdeauna nişte orificii în spatele „gurilor de aer”. Apa aspirată prin prima deschizătură e drenată de o parte din oxigenul din ea şi este apoi scoasă afară printr-un soi de burduf.

Paul pipăi; şi, deşi nu avea cum să vadă, simţi cu degetele două orificii suplimentare.

„Zău, nu se poate să fie branhii, judecă el. Chiar dacă am presupune că cineva a descoperit cum pot fi înzestrate fiinţele omeneşti, din punct de vedere biologic şi chirurgical, cu această posibilitate de a respira sub apă, tot ar trebui pentru asta mai multe operaţii şi luni îndelungate de convalescenţă.”

Iar ticălosul ăla îi pusese ceva în pahar abia cu o zi înainte.

Acest gând îl îndemnă la un nou moment de cugetare, şi îi trezi din nou interesul pentru necunoscut. Paul încercă să-şi aducă aminte cât mai bine de omul acela... un tip slăbănog, arătând cam de patruzeci de ani, cu o expresie foarte serioasă şi cu ochii neobişnuit de vii.

„Ce mi-a făcut?”

„Ce vrea de la mine?”

Repetându-şi mereu în gând aceste întrebări, Paul se ridică şi o luă din nou înainte pe coridor, cu paşi mari.

Câteva minute mai înainte, pe când alerga, remarcase nişte uşi, deşi nu le dăduse atenţie. Cam din zece în zece metri era câte o uşă. Acum...

Se apropie de una din ele şi o examină cu curiozitate. Apoi o pipăi, căutând un mâner sau măcar vreo protuberanţă care să dea de înţeles că ar fi un sistem de deschidere.

Nimic. Simţea sub degete o suprafaţă extrem de lucioasă, de parcă ar fi fost lăcuită.

Acum se trezise de-a binelea din beţie.

Celelalte porţi pe care le cercetă aveau aceeaşi suprafaţă lucioasă. În afară de una, erau toate ermetic închise. Excepţie făcea ultima uşă, din fundul coridorului.

Când o împinse, se întredeschise uşor. Era atât de uşoară, atât de bine echilibrată în balamale, că se deschise câţiva centimetri, deşi degetele lui abia o atinseseră.

Paul, aşteptându-se ca ea să reziste, împinse destul de tare. Deschidere bruscă a uşii îl luă prin surprindere.

Rămase nemişcat. Dădu un pas înapoi.

Apoi... „Ei, Doamne, se gândi el, de fapt asta aşteptam”...

Înfuriat, împinse uşa din nou. Uşa se deschise cu uşurinţă, Iară nici un zgomot. Iar el rămase în prag, uitându-se, năucit, în încăperea pe care o avea în faţa ochilor.

Era un mic bar american tipic; nu se găsea nimeni în el. O tejghea strălucitoare, taburete, o mulţime de sticle pe o tăblie care lucea ca oglinda, un imens tablou înfăţişând doi boxeri şi, într-o parte a încăperii, măsuţe şi scaune, şi câteva separeuri.

Paul păşi înăuntru cu hotărâre. Cu hotărâre, pentru că avea impresia un pic nebunească, bizară, că acest loc fusese creat anume pentru el. Era o capcană pentru un alcoolic - pentru el - iar asta însemna că cineva va veni curând, să vadă dacă s-a prins vânatul şi să-l ia.

Cu cât mai curând, cu atât mai bine; sau cel puţin aşa i se părea, în nerăbdarea care-l muncea. Ca urmare, după o scurtă şovăială, pe care un eventual observator nici n-ar fi remarcat-o, făcu câţiva paşi, trecu după tejghea, luă un pahar sclipind de curăţenie şi întinse mâna după o sticlă.

Rămase oarecum surprins constatând că nu sunt decât vreo cinci, şase sticle de alcool; dar, după o clipă de gândire, chiar şi asta i se păru logic. O capcană pentru beţivi nu avea nevoie de multe momeli. Şi se lămuri şi mai bine că această capcană îi e destinată lui, atunci când văzu că cele şase sticle erau toate pline cu băuturile din care bea

el de obicei, inclusiv una cu marca lui preferată. Cu un pahar plin în mână, se duse să se aşeze pe o banchetă, închină paharul către sala goală şi bău prima înghiţitură.

Ca de obicei, senzaţia plăcută că se afundă în ceaţă nu se lăsă aşteptată şi felul lui de a vedea lucrurile se modifică. Aşa că nu fu chiar aşa de uimit atunci când un panou din spatele barului alunecă într-o parte. În deschizătura astfel formată apăru o femeie.

Femeile i se păreau întotdeauna mai frumoase când era beat. Greu de înţeles de ce, pe de o parte, fereala lui faţă de bărbaţi ajungea până la violenţă, pe când. pe de altă parte, orice femeie, oricât de obişnuită, se transforma într-o prinţesă seducătoare... căci toate femeile erau pentru el nişte prinţese, în virtutea principiului care spunea că toate fiinţele omeneşti sunt egale şi nici una nu e mai frumoasă decât cealaltă.

Femeia care-i apăru în faţă era subţirică. Pistruii şi rochia ei în carouri îi dădeau aerul unei mici şi drăgălaşe scoţiene de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani, exact genul de persoană care ar putea să-i arate cum să iasă din clădirea asta oribilă; asta îi veni imediat în minte lui Craig. Dând curs acestui impuls, tocmai voia să se ridice, clătinându-se pe picioare, când...

... femeia îl văzu.

3.

Trecerea de la bucuria liniştitoare adusă de alcool la somnul fără vise era întotdeauna un ritual plăcut pentru Craig. Şi, fireşte, somnul anihilează gândul că timpul trece. Astfel, stătea pe scaun în micul bar confortabil, privind-o pe tânăra femeie cum se îndreaptă către el şi, deodată, în clipa următoare - aşa i se păru - deschise ochii...

Craig se întinse lenevos şi se întoarse pe partea cealaltă. Ca de obicei, memoria i se punea în mişcare cu încetineală. Totuşi, avea impresia binecunoscută că a ajuns din nou în acelaşi punct, că iar se trezeşte mahmur după beţie.

Şi iarăşi, senzaţia că a supravieţuit unei grele încercări... încă o dată.

Oftatul lui (obişnuit) de uşurare răsună în tăcerea totală mai brutal decât... de obicei. Tresări scurt. Apoi mai tresări o dată, simţind intensitatea anormală a tăcerii.

Ce dracu'!

Craig se ridică în capul oaselor. Foşnetul cearşafurilor şi scârţâitul arcurilor somierei îl treziră de-a binelea şi-i dădură pe deplin conştiinţa lumii dimprejurul iui.

Reuşi să se aşeze pe marginea patului şi să-şi pună picioarele pe podea şi rămase aşa, cugetând: cineva îl adusese din bar în această cameră.

Implicaţiile acestui fapt îl electrizară. Nu mai putea fi nici o îndoială: mai era cineva, în afară de el, în clădire. Şi care continua să-l manipuleze. Şi nu numai o femeie tânără şi firavă, ci şi cineva mai voinic.

Îşi dădu seama că se trezise oarecum din beţie şi, ca urmare, era capabil să gândească.

Era în pielea goală. Şi, contrar celor ce se întâmplă pe un ring de box, nu era sănătos să stea în pielea goală dacă avea să fie nevoit să lupte împotriva cuiva. În plus, nişte

haine bune îţi dau impresia liniştitoare că poţi să mergi oriunde îmbrăcat cu ele. (Un om în pielea goală sau îmbrăcat sumar nu se aventurează niciodată prea departe de casă.)

Cu o senzaţie de mare uşurare, Craig îşi găsi hainele acolo unde trebuia să fie, adică în dulapul din cameră. Era costumul pe care îl purtase la faimoasa petrecere. (îi veni ideea că cel care i le lăsase la dispoziţie dăduse dovadă de multă amabilitate.)

Se hotărî să-şi încalţe mai întâi şosetele şi pantofii. (Nimeni nu iese afară din casă cu picioarele goale. Un om în picioarele goale nu are sorţi de izbândă în lupta cu cineva încălţat. O lovitură bună cu gheata peste degete sau peste gleznă poate să-l scoată din luptă pe cel descălţat.)

Apoi îşi trase pantalonii. (Drept care trecu graniţa culturală între decenţă şi indecenţă.)

Craig se grăbi, după aceea, să-şi pună cămaşa. Se simţi ceva mai bine cu branhiile acoperite.

La urma urmei, fusese tratat oarecum corect. În afară de branhii, nu fusese rănit. Şi, de fapt, toate dovedeau că cineva îşi bătuse serios capul cu el. Îi făcuse o operaţie aproape miraculoasă. Şi, evident, făcuse toate acestea cu un anume scop. Altfel, de ce şi-ar fi dat atâta osteneală?

Craig se apropie de una dintre uşi - încuiată. La fel şi cealaltă. Mai uimitor era că cu aveau nici un sistem de deschidere şi nu se clinteau în nici un fel. Păreau de lemn dar, la pipăit, dădeau senzaţia de metal. Chiar de metal gros, masiv, încastrat solid în zid. Erau închise exact ca uşile de pe coridor.

Cu tristeţe, se întoarse spre pat, când... auzi ceva ca un zgomot de cheie în broască dinspre uşa numărul unu. Craig avu timp să simtă fiorul neplăcut al omului care şi-a găsit dintotdeauna curajul în băutură, apoi... uşa se deschise spre înăuntrul camerei.

În prag apăru misteriosul lui tovarăş de la bar. Individul deşirat... cum naiba îl chema?... Eltrin!

Se măsurară din priviri. Apoi necunoscutul i se adresă.

— Pot să intru? Întrebă el politicos.

Tonul calm, lipsa totală a unei nuanţe bătăioase în vocea lui provocară la Craig o reacţie de atac, numai la nivel verbal, bineînţeles.

— Dumneata eşti de vină pentru toate! Îl acuză el.

Omul încuviinţă. Lucru la care, în chip ciudat, Craig nu se aştepta. Aproape imediat, în minte i se făcu un gol; starea lui normală atunci când nu era băut. Gol în sensul că nu mai simţea nici o emoţie. Totuşi, încercă fără întârziere o senzaţie diferită, bizară: un soi de înţepături în tot corpul, o impresie de îndepărtare, ca şi cum n-ar fi fost în întregime prezent.

Eltrin păru a nu-şi da seama de reacţiile lui Craig. Părând foarte sigur că e binevenit, intră, se apropie de unul din cele două scaune din cameră (amândouă înşurubate de podea) şi se aşeză.

— Sper că înţelegi ce noroc ai, îi zise lui Craig. Ţi-ai căpătat branhiile gratis.

— Gratis? Îngăimă Craig.

Ca un ecou. Nici un gând conştient nu motiva sau însoţea cuvântul.

— Bineînţeles, spuse celălalt, insistând deodată. Dacă aş avea chef, mi-aş putea petrece restul vieţii lucrând pentru bogătaşii de pe cine ştie ce planetă, care mi-ar plăti aproape orice preţ aş cere pentru asta. Creatorii acestei tehnici îi învaţă pe foarte puţini cum să aplice metoda. De când sunt pe Kiber, treaba asta nu prea are mare importanţă, dar ar fi putut fi o afacere grasă pentru mine.

— O afacere grasă!

În sufletul lui Craig mocnea acum o furtună. Gândea oarecum difuz că orice om ar avea dreptul să fie întrebat înainte să i se facă o operaţie importantă.

— Nu înţelegi, continuă Eltrin, că ai trecut dincolo de graniţele condiţiei omeneşti? Că poţi trăi pe pământ *şi* în mare? Eşti amfibiu. Ar trebui să consideri asta ca pe un vis realizat.

— Un vis! Răcni Craig şi se repezi asupra lui.

Într-o clipă, Eltrin se ridică şi sări într-o parte. Era clar că se pregătise pentru o asemenea eventualitate, căci, în cădere, se răsuci şi făcu un gest cu mâna în direcţia lui Craig...

— Îmi pare rău! Murmură el.

... Craig îşi veni în fire şi constată că zace pe jos. Eltrin se aşezase din nou pe scaun. Îl privi pe Craig în ochi şi îi spuse:

— N-ai fost leşinat decât câteva minute. Promite-mi că n-ai să mai sari la mine.

Craig se întoarse, reuşi să se ridice în genunchi. În clipa aceea, îşi dădu seama că senzaţia bizară de înţepături prin tot trupul îi dispăruse.

— Bine, mormăi. Promit.

Se sculă greoi, se îndreptă spre pat şi se trânti pe el.

— Zău că nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse el cu sinceritate.

— Eşti un om puternic, periculos. Fireşte că am prevăzut că s-ar putea să trebuiască să mă apăr, în primele momente. Aşa că mi-am luat precauţiile necesare.

Era o analiză falsă încă de la punctul de pornire. Eltrin nu părea să înţeleagă că asistase la o premieră. Pentru prima oară de când ajunsese la vârsta adultă - ba chiar de când intrase în adolescenţă - Paul Craig fusese adus la starea în care să lovească un om atunci când nu pusese strop de băutură pe limbă... O să se gândească mai târziu la chestia asta.

— Tot ce s-a întâmplat...

Se întrerupse, făcu un gest de nedumerire cu mâna. Îşi căuta cuvintele. Brusc, găsi. Şopti sugrumat:

— De ce?

— E o poveste lungă. O să ţi-o povestesc cât de bine pot.

Ceea ce Eltrin şi făcu.

Explicaţia dura deja de ceva vreme, când Craig începu să se încrunte. Curând, gura i se căscă de uimire. În cele din urmă, holbă ochii, năuc.

— Adică vrei să spui că vii de pe o altă planetă?

— Planeta unei alte stele, îl corectă Eltrin, încuviinţând din cap.

Când nimereşte faţă în faţă cu un nebun, omul simte în general impulsul de a se resemna la ghinionul care l-a pus în contact cu bolnavul. Nici lui Craig nu i-a fost greu s-o facă. Barurile din universul lui nu erau pline cu extratereştri; ba chiar, de fapt, întâlnea acest gen de mitoman pentru prima oară. Dar cunoscuse o grămadă de nebuni. Şi, în general, le bătuse în strună. Aşa făcu şi de data asta.

— Şi îmi propui să devin regele, sau cam aşa ceva, al acestei planete, zise el.

Omul încuviinţă din nou.

— Mai sunt totuşi câteva probleme.

— Care?

— E o planetă acvatică.

Se făcu tăcere. Craig rămase ţeapăn de uimire. Dintr-o dată, se gândi la branhiile lui. Amintirea lor îi tulbură simţul realităţii.

Uitase de ele. Sau, mai degrabă, şi le alungase din minte, aşa cum făcea întotdeauna când avea o problemă. Dar acum...

O planetă acvatică! Branhii! Sfinte Doamne!

— Al doilea punct neplăcut, continuă Eltrin, este acela că avem deja un rege. Misiunea ta va fi aceea de a-l găsi şi de a-l alunga... sau de a-l ucide.

Craig îşi făcea curaj, venindu-şi în fire progresiv. În minte i se închega rapid un plan de rezistenţă, încununat cu o hotărâre simplă: „N-am de ce să mă simt obligat să urmez un plan pe care altcineva îl face pentru mine, chiar dacă acel cineva şi-a dat osteneala de a mă înzestra cu branhii care îmi îngăduie să trăiesc pe o planetă acvatică. De fapt...”

Se simţi întărit în hotărârea lui, amintindu-şi de o vorbă de duh rostită de un personaj din trecutul lui aventuros:

„— Paul, îi zisese omul, altădată se scriau romane despre oameni cumsecade. Dar se întemeiau pe un neadevăr. În afară de caz de război, oamenilor cumsecade nu li se întâmplă niciodată ceva despre care să merite să scrii. Ţie ţi se pot întâmpla tot soiul de chestii, şi chiar ţi se şi întâmplă. Nu eşti un nemernic, dar eşti un suflet rătăcit. Iar sufletelor rătăcite li se întâmplă tot felul de nenorociri nebuneşti ale acestei lumi. Deci...

— Şi dacă unui om cumsecade îi dă unul cu o bâtă în cap? Întrebase Craig.

— De îndată ce îşi revine în simţiri, de îndată ce autorităţile au sfârşit să-l interogheze, se întoarce la starea lui normală şi nu mai merită să scrii nici măcar un rând despre el.

— Mda, fără îndoială că ai dreptate.

— Cele mai bune povestiri sunt cele despre sufletele rătăcite care vor să devină oameni cumsecade. Uite ce vreau să zic: dacă aspiri cumva să devii om cumsecade şi dacă ceva nu merge cum trebuie, nu te lăsa. Încearcă să ieşi din încurcătură...

Craig făcuse un ultim comentariu:

— Ar trebui să te întâlneşti cu maică-mea. Când eram mic, îmi tot spunea că pe lumea asta nu contează decât sufletele curate. Tot restul e numai risipă. «N-are rost să citeşti povestiri despre vieţile trăite degeaba, nu înveţi nimic din asemenea povestiri» - spunea ea. Zicea că nu sunt decât repetări ale unei nebunii nesfârşite.

— Bietul de tine, îi răspunsese celălalt cu un dispreţ zdrobitor, ia te uită din vorbele cui îmi dai citate! O cucoană bătrână, care, pe vremea când îţi spunea chestiile astea, avea peste treizeci de ani!"

Toate aceste fraze pline de miez i se păruseră înţelepte lui Craig, o dată ce primise răspuns la obiecţiile lui. Şi, în consecinţă, acum îşi spunea în gând: „Fă ce-oi face şi scapă de-aici!”.

Se ridică şi declară cu un ton hotărât:

— Îmi pare rău că îţi fac greutăţi, dar nu vreau să merg nicăieri. Aşa încât, mi-ar face plăcere să...

Se opri. Ce i-ar face plăcere? Adevărul era că voia să scape de-aici, să meargă acasă, şi asta fără să întâmpine vreun obstacol pe drum.

Cu o hotărâre atât de sigură, se simţi un pic mai bine. Dar era şi curios. Zise:

— Încă de la început mi s-a părut că e ceva ciudat cu tine. Încerc să-mi închipui cum ai venit aici. Singurul lucru pe care mi-l pot imagina... (se întrerupse aducându-şi aminte că trebuia să se prefacă a-l crede pe Eltrin)... este că o navă spaţială a coborât noaptea ca să te lase pe pământ şi a decolat apoi repede, s-a plasat pe orbită şi a aşteptat să o chemi. Vrei, probabil, să mergem împreună la un loc de întâlnire în care, desigur, nava spaţială va veni să ne ia?

— Ei bine, răspunse omul cu un aer brusc stânjenit, m-am gândit că e mai bine să te ţin în stare de inconştienţă până când vom fi ajuns aproape de destinaţie. Aşa că... (trase adânc aer în piept) ceea ce ai dedus s-a şi întâmplat

deja. Eşti în nava spaţială de o bucată bună de vreme şi, bineînţeles, am părăsit sistemul solar al Pământului: ar trebui să amerizăm pe Kiber după-amiază târziu - în termenii timpului de la bordul navei.

Înainte ca bietul Craig să-şi revină din primul şoc (fiecare dintre aceste revelaţii incredibile îi produsese câte un impact), Eltrin se ridică şi spuse:

— Dar, pentru moment, o să te conduc în sala de mese şi o să-ţi fac cunoştinţă cu căpitanul şi cu - hmm - echipajul, pe care rişti să-l găseşti cam ciudat. Mă rog, dacă vrei să vii cu mine, desigur.

Era cam târziu ca să-i ceară permisiunea. Dar foamea şi curiozitatea îl îndemnară pe Craig să accepte propunerea.

De fapt, se aştepta oarecum ca această farsă să ia sfârşit acolo, într-un hohot de râs general, ca orice glumă bună între beţivi.

4.

Pfui!

Aceasta a fost reacţia instinctivă a lui Craig. Locurile semănau neplăcut de mult cu interiorul unei nave spaţiale...

Nu era un loc pe care l-ar fi putut concepe cu uşurinţă mintea unui om trăitor la sfârşitul secolului XX. O capsulă lunară, fie; dar şi pe asta trebuia s-o vezi de departe, pe un ecran de televizor. Interiorul ei nu era neapărat bizar, semăna mai curând cu interiorul unei clădiri mari. Dar aici era cu totul altceva.

Acum credea. Totuşi, şocul îi atenua această revelaţie. Sentimentul care îl domina era: „Nu se poate să mi se întâmple aşa ceva tocmai mie.” Se simţea ca un om arestat pentru mărturie falsă. I se puneau cătuşe la mâini şi era târât în închisoare. Din clipă în clipă, ceva, în străfundul sufletului lui Craig, ceva, de care se trăsese prea mult, ameninţa să se rupă.

Simţea o mare nevoie de un păhărel.

Interiorul unei nave spaţiale...

Acum, când ştia, impresiile i se schimbau.

Craig păşea ca un automat lângă Eltrin, observând în treacăt acelaşi gen de uşi care îl iritaseră aşa de tare atunci când ieşise din acvariul cu rechin. Aceleaşi tăblii de metal fără mâner, aceeaşi suprafaţă netedă, strălucitoare în locul unde ar fi trebuit să se afle broasca. Mai mult ca sigur că exista un motiv pentru care le făcuseră astfel. Se trezi că întreabă de ce.

— Dă-mi voie mai întâi să-ţi explic, îi spuse Eltrin. Nava asta nu-i a mea. Căpitanul Schock - cred că aşa se pronunţă numele lui gondonian - speră să scoată profit din relaţia lui cu Kiberul, pentru că nava lui se abate de pe linia de navigaţie comercială normală ca să te ducă în regatul

tău. Trăieşte cu ideea că, mai târziu, ai să-ţi dovedeşti recunoştinţa într-un mod comercial.

— Schock, spuse Craig.

Repetă numele cu voce tare, ca un papagal. Apoi, şcolăreşte, îl silabisi, rostind literă după literă şi, în cele din urmă, ca şi cum l-ar fi considerat cu totul în afara situaţiei în care se afla, trase concluzia:

— Trebuie să fie de origine germană.

— Ei bine, nu e, zise Eltrin, şi un zâmbet răbdător îi încreţi chipul slab. S-a născut pe o planetă a soarelui din Gondon, iar contactul lui normal cu Pământul este vizita lui comercială anuală. De data aceasta, fireşte, computerul a calculat o modificare a câmpului aidlai, ţinând seama de îmbarcarea noastră. Pentru asta era nevoie de două aterizări. Cea de a doua a avut loc în Scoţia, pentru echilibru. O să vezi rezultatul acestor lucruri în câteva minute.

Lui Craig îi veni altă idee. Zise, încruntându-se puţintel:

— Povestea asta cu o fiinţă omenească, ca tine, care se plimbă prin spaţiu şi vine de pe planeta unei alte stele, intră in conflict cu istoria genetică a Pământului. Ai vreo explicaţie pentru asta?

— Mai târziu, răspunse Eltrin făcând un gest din mână. După cum vei vedea, avem şi androizi la bord.

Conversaţia se abătuse mult de la întrebarea iniţială. Craig reveni la ea:

— Uşile?

— A, da! Mi s-a explicat că la bordul unei nave spaţiale toate lucrurile trebuie să stea la locul lor. În caz de accident, ele trebuie să rămână pe loc. Numai cheia potrivită poate deschide orice uşă şi asta numai în urma acţiunii conştiente a unei persoane.

— Dă-mi un exemplu de accident...

Întrebarea nu primi răspuns nici imediat, nici mai târziu. Ajunseseră la uşa care închidea coridorul şi nu puteau merge mai departe fără să o deschidă şi să treacă prin ea.

Eltrin luă o cheie şi deschise, dând la iveală un alt coridor. Trecură amândoi prin uşă; iar Eltrin, care venea după Craig, trase uşa după el cu un gest scurt. Uşa se închise cu un ţăcănit.

— Uite, zise el, arătându-i cheia lui Craig. Are două reglaje. Unul deschide uşa cabinei tale, celălalt o deschide pe cea de-aici. Aceste două coridoare sunt limitele între care căpitanul vrea să rămâi în restul şederii tale la bord.

— Vrei să zici că nu sunt aici decât pentru o zi şi că nu am libertate de mişcare? Exclamă Craig, cam ofuscat.

Dar primi ciudatul obiect de metal şi se uită la el. Îi aruncă o privire voit distrată, ca şi cum ar fi acceptat fără crâcnire atât cheia, cât şi condiţiile ce i se ofereau. Dar ghicise deja că, având două reglaje, cheia funcţiona probabil pe diferite frecvenţe. Şi chiar când îi trecea prin minte acest gând, îl încercă şi altă simţire. Recunoştinţă. Faţă de Eltrin. De când trăia, fusese mereu recunoscător când i se dăduse ceva.

Existau unele similitudini între diversele daruri pe care le primise. Unchiul lui îi plătise studiile universitare, dar nu tot deodată, ci numai an după an. Ca şi cum ar fi fost bursier; trebuia să-şi câştige anul următor luând note bune.

Îşi strecură în buzunar plăcuţa metalică şi avu impresia că şi-a câştigat primul an de universitate. Comparaţia îi dădea speranţa că, poate, dacă făcea ceea ce aşteptau ei de la el, va mai primi şi alte daruri.

Când era treaz, în lumea lui interzisă nimic nu era sigur. Dar, dacă nu se împotrivea, îşi spunea că poate va descoperi, în orele următoare, de ce fusese ales tocmai el să fie rege în Kiber.

Această idee vagă îşi croi drum până în străfundurile fiinţei lui. Şi cum se afla încă sub stare de şoc, nu îşi dădu seama imediat că vorbeşte cu voce tare şi nu-şi aminti după aceea dacă-şi auzise sau nu propria voce. Dar probabil îşi rosti gândul cu voce tare.

— Noi, kiberii, nu suntem un popor de luptători. Dar avem un rege care este luptător, răspunse Eltrin. Apoi adăugă liniştit: Niciodată, în toate călătoriile mele, n-am întâlnit un om care să se bată mai bine decât tine.

— A! Dar... Nu, ia stai!

Craig îşi căuta cuvintele. Voia să spună, să formuleze oribila explicaţie că nu se bătea decât atunci când era beat. Când era treaz, luase de foarte tânăr obiceiul de a-i răspunde oricărui agresor prin cuvinte liniştitoare, aşa cum ar face un medic. Şi, în timp ce-i răspundea, dădea înapoi şi-şi lua tălpăşiţa.

Înainte ca limba lui paralizată de groază să poată rosti acest adevăr, care făcea ca prezenţa lui la bord să fie inutilă, Eltrin deschise o altă uşă. Şi îl trase pe Craig într-o... într-o sală plină de oameni, care mâncau cu toţii.

5.

— Pe aici, zise Eltrin.

Craig se oprise în prag şi dădea roată cu privirea prin sala de mese, întârziind mai ales cu ochii asupra celor care mâncau acolo. Socoti că trebuie să fie peste o sută de oameni, da, oameni (care semănau chiar cu nişte fiinţe omeneşti).

Vocea lui Eltrifi îl smulse din contemplaţie. După o clipă de năuceală, observă că acesta îi flutura nişte apărători de urechi prin faţa ochilor.

— Pune-ţi astea, îi spuse el.

Cu precauţie, Craig luă obiectele oferite. La prima vedere, semănau mai mult cu nişte căşti vechi decât cu apărători de urechi. Fiind educat din punct de vedere ştiinţific - electronica era una dintre numeroasele ştiinţe pe care le studiase - văzu numaidecât că erau extrem de complexe, formate din straturi de materie cristalină şi chiar şi căptuşeala de protecţie, care venea în contact cu urechile, era complexă şi schematizată.

— Doar unul dintre cei prezenţi aici, în afară de mine, a avut timp şi a simţit nevoia să înveţe limba engleză în timpul şederii lui pe Pământ. Dar, dacă-ţi pui căştile astea la urechi, vei putea înţelege tot ce ţi se spune. Te sfătuiesc să ţi le pui şi să le ţii la urechi până când vom debarca.

— Aha! Răspunse Craig şi îşi puse căştile.

Constată că se lipeau la perfecţie peste urechi, fiind menţinute în loc prin resorturi.

— E pe-aici pe undeva un ordinator care traduce tot ce se vorbeşte, explică Eltrin făcând un gest vag cu mâna.

Vocea lui, auzită prin căşti; suna exact la fel ca înainte.

— Pe-aici, adăugă Eltrin, punându-şi şi el căştile. Uite-l acolo pe căpitanul Schock.

Totul părea cât se poate de obişnuit: pas cu pas, lucrurile păreau, ca să zicem aşa, obişnuite. Nimic miraculos, nimic fundamental superior... Şi probabil, se gândi Craig, aşa o să şi continue, pas cu pas, până când se va urca pe tronul Kiberului şi va asculta aclamaţiile supuşilor săi.

Trebuia să recunoască: era, în sine, o idee destul de fantastică, pentru că evenimentul se va produce în condiţii deosebit de umede, pe fundul unui ocean nesfârşit, fără îndoială.

Această viziune improbabilă se şterse. Se îndreptau către un om brun şi voinic, care purta şi el căşti şi căruia, un minut mai târziu, Eltrin i-l prezentă pe Craig, adăugând scurt:

— Căpitanul Schock.

Comandantul îşi întrerupsese masa. Nu se ridică pentru prezentări, ci se mulţumi să strângă mâna lui Craig. Ochii lui cenuşii erau plini de o nerăbdare stranie, iar pe chip i se oglindea o puternică tensiune nervoasă. Era mult pesimism în omul ăsta, şi o mânie străveche.

Văzut de aproape, arăta tot atât de uman ca şi de departe. Cu tenul de culoare închisă. Ca un grec. Sau turc. Sau ca un om de origine latină. Dar om.

Uluitor!

Craig nu se clinti în timp ce ochii cenuşii nerăbdători îl cercetau. Şi înţelese repede că omul îl măsura cu atenţie. Căpitanul Schock îi spuse cu ton repezit:

— Domnul Eltrin mă asigură că ai făcut studii serioase. Sper că se află şi psihologia printre ele. Pentru că, înainte de a pleca astă-seară de pe navă, poate că-mi vei rezolva o problemă.

— Studiile! Mormăi Craig.

Şi se întristă dintr-o dată. Căci, automat, se gândi că ăsta era un alt motiv pentru care Eltrin îl considerase ca

fiind demn de ciudata onoare de a fi regele kiberilor. Altfel, de ce ar fi abordat căpitanul acest subiect?

Nu prea se simţea la îndemână, pentru că instruirea lui fusese întotdeauna mărul discordiei între el şi unchiul său. Craig voia, pur şi simplu, să capete o diplomă şi să dea fuga la barul cel mai apropiat. Unchiul ţinea morţiş ca nepotul lui să facă studii pluridisciplinare, şi nu-i păsa dacă nu şi-ar fi luat niciodată o diplomă.

Aşa că, printre alte materii plictisitoare, Craig urmase şi câteva cursuri de psihologie uşoare şi altele care aveau faima că sunt tot atât de uşoare, dar care nu erau chiar aşa. Totul arăta grozav pe hârtie, dar, deşi nu era lipsit de interes, totuşi nu valora mare lucru.

Oficial, ajunsese un mare erudit, tobă de informaţii ştiinţifice şi, ca să spunem drept, i se mai întâmpla să rămână singur uimit câteodată când vedea că ştie în amănunţime câte un subiect dificil.

Aşa şi cu căştile. De la prima privire înţelesese destul de bine principiul după care fuseseră construite şi chiar îşi imaginase circuitele lor. Era posibil să se întâmple la fel şi cu cheia ce-i fusese dată.

Căpitanul Schock bătea nervos cu degetele în masă.

— Domnule Craig, zise el cu o voce sugrumată, dacă ai putea să-ţi pui la încercare cunoştinţele de psihologie şi să-mi spui de ce suferă mecanicul nostru şef, aş... aş...

Cuvintele îi înţepeniră în gât. In faţa stării subiective extrem de tensionate a omului, Craig reuşi să-şi vină în fire, sa şi revină în parte din propria lui tensiune subiectivă.

Eltrin aşeză un scaun în faţa căpitanului şi, cu o privire, cu un mic gest al mâinii, fără cuvinte, îl invită pe Craig să stea jos. Craig se aşeză imediat şi kiberul se instală lângă el. Un chelner veni să ia comanda. Nu se emoţionă atunci când Craig ceru ouă cu şuncă şi pâine prăjită şi nici când Eltrin îi comandă gluka, medyet şi meesh.

(Ordinatorul nu traduse aceste cuvinte, ci le transmise pur şi simplu fără să le modifice.)

În timp ce se petreceau aceste treburi practice, pe chipul căpitanului Schock rămase întipărită o expresie gânditoare; iar Craig se gândi la vreo două, trei lucruri. Îşi spuse că n-ar fi o idee rea să se supună dorinţelor comandantului. Îi spuse, şovăitor:

— Ei, da, am urmat într-adevăr cursuri de psihologie (nu prea-şi aducea aminte bine despre ce fusese vorba la orele acelea), aşa că, poate, dacă aş putea să-l văd pe omul acela, ca reprezentant al dumitale...

Nu apucă să spună mai mult. Un torent de cuvinte iritate izbucni de pe buzele căpitanului şi, după câteva clipe - în care timp au fost aduse ochiurile lui Craig şi gluka (un fel de peşte) lui Eltrin - Craig începu să înţeleagă oarecum ce voia omul să zică.

Din cuvintele lui reieşea că mecanicul-şef adusese la bord cinci iniţiatoare nucleare şi, pe deasupra, păstra cu încăpăţânare în magazii mai multe tone de deşeuri de fier şi de pilitură, adunate în decursul precedentelor lui călătorii. Şi mai scandalos era că iniţiatoarele nucleare, foarte grele, adăugându-se fierului vechi, ocupau complet spaţiul rezervat pentru piesele de schimb ale navei. După cum se părea, aşa avea obiceiul mecanicul-şef să facă lucrurile şi acum o luase de la capăt.

Căpitanul Schock zbiera:

— Dacă ar comanda piese de schimb pentru sala de telecomunicaţii, aş înţelege: acolo apar în general defecţiunile, îţi spun, domnule Craig, omul ăsta o să mă înnebunească.

Craig avu impresia că ofiţerul nu auzise ce-i spusese mai înainte. Îşi repetă cererea.

Mânia dispăru imediat de pe chipul înfuriat, ai cărui ochi aruncau fulgere. Căpitanul rămase nemişcat. Apoi privirea i se înveseli.

— I-auzi! Poate că de asta are nevoie. Să-l consulte un psiholog. Ai putea să-l pui să facă nişte teste, chestii din acelea mentale.

— Teste?

Craig îşi spuse că oamenii ăştia vor încerca să se folosească de el într-un fel care îi va pune din greu la încercare posibilitatea de a se supune. Oricum, îşi amintea bine câteva teste pe care fusese obligat să le treacă.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai demult la asta, reluă căpitanul, cu din ce în ce mai multă încredere. O să vedem noi dacă nătărăul ăsta are sau nu facultatea asta căreia i se spune *psi.*

— Vrei să spui PSI? Preciză Craig pronunţând literă cu literă, după care adăugă repede: Dar ştii că niciodată nu s-a stabilit precis dacă această calitate există sau nu.

Voia să continue, când ceva în vocea interlocutorului său îl făcu atent. Brusc înţelese: „La asta se gândea şi el”. Întrebă, stânjenit:

— Şi mecanicul-şef are această facultate psi, după părerea dumitale?

Cuvintele care urmară, zugrăviră o nouă realitate. Din spusele căpitanului reieşea că, în patru călătorii ale navei *Steaua căzătoare,* mecanicul-şef făcuse stocuri de materiale cu totul ilogice. De fiecare dată avusese loc câte o catastrofa şi, în mod miraculos, tocmai aceste materiale salvaseră situaţia. Întrucât *Steaua căzătoare* făcuse sute de călătorii, căpitanului i se părea foarte ciudat că în cele patru ocazii când nava fusese în pericol de moarte, mecanicul-şef avusese exact lucrurile de care era nevoie pentru a scăpa de pericol.

Craig îşi dădu seama că furia aparentă a căpitanului nu era de fapt o mânie împotriva omului, ci un soi de tentativă emoţională de a face faţă fricii de o catastrofa pe care o credea posibilă în timpul *acestei* călătorii.

— Dar...

Craig avea intenţia să-i spună: „Dar, dacă lucrurile pe care le ia salvează întotdeauna nava, de ce te nelinişteşti?”

Dar căpitanul îl întrerupse:

— E destul de neplăcut să ai de-a face cu toată chestia asta când e vorba de o fiinţă omenească, dar să văd că un android are puteri parapsihologice, mă scoate din fire!

Craig se uită fix la el. Cunoştea înţelesul cuvântului. Un android. O fiinţă din carne şi sânge create artificial (sau dintr-un echivalent al cărnii). Nu un robot. Viu.

— A! Făcu el. Mecanicul-şef e android!

Încă o dată reuşi să-l facă pe comandant să se uite la el cu uimire.

— Dar despre cine credeai că vorbesc? Despre Angus McPherson, fireşte!

Era subiectiv, fără nici o îndoială. Iar Paul Craig, care era şi el subiectiv într-o oarecare măsură, păstră o tăcere discretă.

Căpitanul Schock căzuse pe gânduri. Mormăi ceva, dar Craig nu înţelese ce. Apoi, încet, se îndreptă de spinare. Păru să revină la realitate.

— Trebuie să-ţi spun că, desigur, nimic din regulamentul nostru nu-l poate obliga pe mecanicul-şef să se supună unui test. Va trebui să-l convingi. Dar sunt sigur că, fiind psiholog, ai niscaiva trucuri pentru asemenea situaţii.

Şi, după ce-i dădu acest avertisment, făcu un gest:

— Domnule Craig, îl vezi pe individul acela care stă singurel acolo, în stânga mea?

Craig urmări direcţia gestului şi se încruntă. Un bărbat slăbănog, îmbrăcat în kilt, stătea aşezat la intrarea într-un separeu. Asta explica de ce nu-l văzuse când intrase în sala de mese împreună cu Eltrin.

Craig se uita lung la personajul ciudat, când Eltrin îi şopti la ureche:

— Androizii au probleme de identitate; de aceea au tendinţa de a se lăsa atraşi de lucrurile bizare şi neobişnuite. Îţi aduci aminte că ţi-am spus că am aterizat în Scoţia, ca să echilibrăm situaţia câmpului aidlai. Acolo s-a întâmplat treaba asta.

Craig nu răspunse, în parte pentru că personajul pitoresc de la masa cealaltă tocmai începuse să se uite la el. Pe când Craig îl privea, ăăă... omul... luă o pipă de formă ciudată şi trase din ea. Apoi o aşeză jos şi, fără să-şi ia ochii de la Craig, duse la gură o linguriţă plină cu un terci de o culoare lăptoasă. (Craig ghici că era porridge.

Paul tăcu. Dar era uimit. Îşi aduse aminte de femeia tânără în rochie în carouri scoţiene. De când se trezise, amintirea ei ii revenise doar fugitiv, abia conştient. De fiecare dată, o trimisese în lumea mentală difuză în care îşi păstra numeroasele lui aventuri imaginare.

Dar întrucât acum vedea personajul scoţian în sală, Craig întrebă:

— Domnule Eltrin, sunt şi femei la bordul navei?

— Nu. Se pare că femeile creează probleme în cargourile cu câmp aidlai.

În clipa aceea, ciudata semnificaţie a cuvântului „aidlai” capă înţelegerii lui Craig.

— Absolut nici una?

— Nici una.

În faţa lui Craig, căpitanul Schock, care păruse a nu auzi acest schimb de cuvinte, spuse cu voce tare:

— Domnule Craig, de ce nu-ţi iei farfuria şi nu te duci la masa domnului McPherson să faceţi cunoştinţă?

6.

Craig era un pământean din secolul al XX-lea, aflat la bordul unei supernave spaţiale. Se simţea încă destul de dezorientat. Se scursese mai puţin de o jumătate de oră de când aflase unde se găseşte. Se ridică aproape maşinal ca şi cum ar fi primit ordin şi s-ar fi simţit obligat să se supună.

Pentru că n-ar fi fost prudent să se împotrivească înainte de a fi avut un pic de timp de gândire. (Acesta a fost motivul care i-a venit în minte lui Craig).

Gândul acesta, ca şi acceptarea, trădau fundamentala circumspecţie care îl caracteriza atunci când nu era băut. Aşa că îşi luă farfuria şi se apropie de masa individului slăbănog. Păşind spre el, se gândea la femeia încă şi mai slabă, îmbrăcată în rochie în carouri scoţiene. Şi se întreba dacă va îndrăzni să pună o întrebare ca să afle dacă e vreo legătură între ei. Într-un fel, asta era singura lui idee personală. Ajungând în faţa androidului aşezat la masă, îi întinse mâna şi spuse:

— Căpitanul Schock mă roagă să mă alătur dumneavoastră la masă. Îmi daţi voie, domnule?

În asemenea momente, când se auzea vorbind atât de politicos, Craig îşi amintea cu plăcere - şi întotdeauna cu surprindere - că era un om cultivat. Era plăcut să constate că, atunci când nu era beat, avea o voce bine modulată şi o ţinută distinsă.

Mâna care se întinse către a lui era răcoroasă şi, în aparenţă, era alcătuită din carne şi oase. Se retrase aproape imediat. Doi ochi mari, strălucitori, de un albastru uşor nuanţat în roz, îl examinară atent. Privirea era întrucâtva bănuitoare. În cele din urmă, androidul dădu din cap şi grăi, cu un puternic accent scoţian:

— În dimineaţa asta, da, dar nu şi în altă zi. Să nu devină un obicei.

Craig se gândi imediat că androizii trebuie să aibă ceva special. După spusele lui Eltrin, avusese impresia că nava aterizase în Scoţia doar pentru scurt timp. Dar probabil că unii dintre membrii echipajului avuseseră posibilitatea să iasă şi să viziteze puţin locurile. Oricât timp ar fi avut, chiar şi o săptămână, n-ar fi fost de ajuns pentru ca o fiinţă omenească să înveţe dialectul şi să capete accentul caracteristic. Oarecum derutat, Craig se gândi: „Un android scoţian!”

Şi înzestrat cu factorul PSI!

Drept care, îşi aminti de ce îl trimisese acolo căpitanul. Şi semnificaţia vorbelor rostite îi apăru abia acum. Primise permisiunea de a-şi lua micul dejun cu acest android numai în această zi.

— Desigur, zise el cu voce tare. Fireşte.

Dar, pe când lua loc pe scaun, continua să se uimească. Un costum pitoresc. Un dialect strict regional. Oare asta era suficient pentru a înzestra cu identitate o persoană inteligentă?

Fără îndoială că da, căci Angus McPherson stătea în faţa lui ca o dovadă vie a acestui lucru.

Craig îşi puse farfuria pe masă şi îi explică androidului că e psiholog şi este interesat de facultăţile psi care, dacă-l credeai pe căpitan, salvaseră de la dezastru nava *Steaua căzătoare* de patru ori.

Cuvintele sale aduseră o expresie mâhnită pe chipul androidului. Fiinţa cu înfăţişare omenească îi răspunse răbdător că întâmplările acestea fuseseră pure coincidenţe.

— Dar patru coincidenţe mi se par cam multe, protestă Craig.

McPherson explică, într-o engleză greu de înţeles, că în cele patru călătorii despre care era vorba, cargoul spaţial vizitase o sută nouă planete. Şi că, pe patru din aceste planete, o combinaţie de piese de schimb, din magazia sălii

motoarelor, fusese din întâmplare utilă în rezolvarea unor probleme dificile.

Cât despre iniţiatoarele nucleare, găsise cumpărători pentru ele pe planeta Rahdd. După ce vor fi livrate pe planeta respectivă, vor fi luate la bord piese de schimb obişnuite.

Ochii albaştri-rozulii îl contemplară cu tristeţe pe Craig.

— N-ar trebui să spun asta, dar cred că domnul căpitan mă invidiază pentru drepturile mele de mecanic-şef, potrivit cărora pot să câştig un beneficiu pentru mine din aceste tranzacţii.

— Şi fierul vechi? Întrebă Craig. Aveţi clienţi şi pentru el?

— Sigur, sigur. Potrivit regulamentului navei, marfa e a mea. Bătrânul ar vrea să arunc tot, dar nici nu mă gândesc să fac aşa ceva.

Se lăsă tăcerea, în timp ce Craig mânca.

De fapt, tăcea pentru că îi venise ideea că această conversaţie e de necrezut. Privi în jur pe furiş. O parte a scenei era destul de banală: oameni care luau micul dejun. Desigur, nu erau îmbrăcaţi chiar ca oamenii din lumea occidentală de pe Pământ. Îşi făgădui ca mai târziu să se uite mai de aproape la hainele lor. Pentru moment, constata că păreau să fie două stiluri de îmbrăcăminte. Unul pentru ofiţeri, celălalt pentru echipaj, fară îndoială.

Dar diferenţa de ţinută nu era decât un aspect minor. Veritabila diferenţă era aceea că unul din pereţii sălii de mese era transparent. Era o fereastră, care oferea celor din interior o panoramă pe care nici un pământean n-o văzuse vreodată, în afară de câţiva astronauţi.

O privelişte a spaţiului!

O neagră întindere înstelată!

Vidul! Acesta îi provoca senzaţia cea mai copleşitoare, însoţită de un sentiment de uluire neîncrezătoare. Eu! Dumnezeule mare! Eu... aici!

Pentru Paul Craig era un gând nou, o impresie nouă.

Văzut de pe Pământ, spaţiul nu-l impresionase niciodată. Îşi mai aducea aminte de prima oară când, la vârsta de opt ani, îl auzise pe un om mare spunând în prezenţa lui: iar o să fie o aselenizare. La primele două nu m-am uitat, aşa că o să mă uit măcar la asta!"

Dialogul care urmase îl marcase pe micul Paul, pentru că era pentru prima oară că afla de noţiunea de aselenizare.

Când evenimentul avusese loc ceva mai târziu în ziua aceea, acelaşi adult aruncase o singură privire către peisajul dezolat şi spusese, decepţionat: „Ce? Dar e numai un deşert!”

Atât îi fusese de ajuns. Domnul respectiv schimbase imediat postul şi se instalase într-un fotoliu ca să se uite la o altă emisiune. Micul Paul ieşise afară, dar gândul prinsese rădăcini în mintea lui. Niciodată nu mai privise Luna sau spaţiul la televizor.

Faptul că acum se afla acolo străpungea vechea barieră. Privi cu nesaţ. Şi, în cele din urmă, trebui să facă un efort fizic pentru a-şi distrage atenţia de la fantasticul univers şi a o întoarce către interiorul navei, spre conversaţia lui cu o ciudată Fiinţă vie şi spre două gânduri inspirate de această fiinţă.

În primul rând, avea impresia că va putea învinge împotrivirea androidului scoţian prin mijlocirea femeii. Apoi - al doilea gând - îşi dădea seama că era de acord cu ce spunea McPherson. Mecanicul-şef ar fi trebuit să aibă dreptul de a-şi păstra fiarele vechi şi chestiile acelea nucleare - cum le zice? - Iniţiatoarele.

Craig îl diagnosticase cu uşurinţă pe căpitanul Schock - toată atitudinea lui bănuitoare şi mânia care izbucnea cu

orice ocazie-paranoia. Totuşi, trebuia să ţină seama de un amănunt practic: numai cu ajutorul comandantului de bord va putea să evite debarcarea pe Kiber. Şi bineînţeles să se bucure şi de alternativa reîntoarcerii pe Pământ.

Cu aceste dorinţe prezente în minte, rosti cu voce stăruitoare:

— Domnule, dacă obţin permisiunea căpitanului, aş putea să cobor azi în sala maşinilor. Ar trebui să examinam împreună cele patru evenimente. Poate că, dacă le vom cerceta pas cu pas, vom putea găsi adevărul.

Androidul strânse buzele şi-şi umflă obrajii, luată atitudinea lui dădea de înţeles că nu e de acord.

— Nu, spuse.

Şi îi povesti, cu un ton încăpăţânat, despre răbdarea de care dăduse deja dovadă, adăugând că „un băiat tânăr ca el nu trebuie să-şi facă iluzii că îi va acorda mai mult de o întrevedere pentru asemenea aiureli.”

Cuvintele lui nu erau deloc ameninţătoare, dar conţineau un refuz tăios. Craig trase aer în piept... şi se aruncă în apă.

— Domnule McPherson, cred că toată treaba are o legătură cu tânăra femeie pe care aţi adus-o la bordul acestei nave şi pe care o ţineţi ascunsă în sala maşinilor. Sunt sigur că din cauza ei nu vreţi să mă lăsaţi să cobor acolo. Se pare că nu vă interesează faptul că o asemenea atitudine ar putea pune în pericol întreaga navă. Trebuie să vă asigur - adăugă el cu grabă - că nu am intenţia să-i pomenesc cuiva despre această doamnă. Lucrurile vor rămâne între noi.

Spunând acestea, Craig nu se gândise ce reacţie îi va provoca androidului. Reacţia îl uimi totuşi: nimic. Ochii rozalii se aţintiră în ochii lui. Aveau o privire aspră. Dar McPherson nu rosti nici un cuvânt. Nici nu negă acuzaţia, nici nu răspunse ofertei de păstrare a secretului făcută de Craig.

Şi astfel conversaţia lor se încheie.

Dar un gând stăruia în mintea lui Craig: de ce oare McPherson nu dăduse de înţeles, fie măcar printr-o aluzie, că poseda puteri paranormale androide? Terminând în tăcere de mâncat, Craig se mai întreba şi ce-o să-i spună comandantului Schock, fără să rişte să piardă ceva din legătura imediată şi personală care se stabilise între ei. Dar întâmplarea nu-i lăsă timp să spună ceva important. Căci, atunci când se întoarse la masa căpitanului, Schock se ridică brusc şi-i tăie vorba lui Craig, tocmai când îl întreba dacă-i poate spune ceva despre McPherson.

— Trebuie să mă ocup de pregătirile pentru aterizare, îi zise scurt căpitanul. Domnule Eltrin, du-l pe domnul Craig în cabina lui.

— Desigur, domnule căpitan, răspunse respectuos agentul kiber.

Rămaseră pe loc, urmărindu-l din priviri pe căpitanul Schock, care se îndreptă spre uşa din fundul încăperii şi ieşi. Apoi...

— Singurul lucru care mă îngrijorează este acela că un nou venit, aşa cum eşti tu, ar trebui să aibă un pic de antrenament înainte de a începe cu adevărat lupta, rosti Eltrin.

După ce rosti aceste cuvinte enigmatice, plecă, luând-o printre mese şi spuse din mers:

— Ascultă, o să încerc să mă cert cu unul din tipii ăştia. Dacă sare la mine, să-mi vii în ajutor.

— Hei, strigă Craig, dar celălalt fie că nu auzi, fie că se făcu că nu aude.

Eltrin se opri la o masă la şase, şapte metri de Craig, se aplecă spre un bărbat foarte brunet, în uniformă neagră, şi îi spuse ceva. Apoi arătă cu degetul înspre Craig. Apoi vorbi din nou, în şoaptă.

Omul întoarse capul. Se încruntă. Şi se ridică.

— Hei, dumneata de-acolo, ce vrei? Strigă el, cu ton certăreţ.

Întrebarea şi vocea ridicată provocară mişcări de interes în sală. Eltrin nu păru să remarce. Rămăsese în spatele omului; întinse mâinile şi îl împinse violent. Îl împinse spre Craig.

— Hei! Repetă Craig şi făcu un pas înainte.

Nu era o reacţie cu totul automată: era dezolat de scandalul cauzat de Eltrin. Tot episodul i se părea fără rost, cu totul inutil.

Ce să facă? Să se explice. Să se scuze. Să plece. Erau singurele lui gânduri.

În clipa în care un impuls vag îl împinsese pe Craig cu un pas înainte, omul - cu ochi tot atât de negri ca şi părul şi uniforma - făcu un lucru extrem de meschin. Trase cu violenţă un pumn, ţintindu-l pe Craig, care era la trei metri de el.

În timp ce pumnul izbea în gol, la mare distanţă de el, Craig primi în obraz o lovitură teribilă. Craig suferi un adevărat şoc fizic, dublat de efectul surprizei.

Se opri brusc. Dădu chiar puţin înapoi, clătinându-se. Dar, instinctiv, ridică braţele, într-un gest de apărare.

Acest gest îl feri probabil de o vătămare serioasă. Căci de-abia luase această poziţie, că bombardamentul începu. La trei metri distanţă, omul lovea în aer, în faţa lui. Prin nu se ştie ce mijloc incredibil, o grindină de lovituri se abătea asupra coatelor, mâinilor şi umerilor lui Craig.

Ce dracul...

Se repezi, mai mult uluit decât indignat. Era ca un om ce încerca să oprească un atac nejustificat, fară să se gândească nici un moment cum acţionează... Ca un om asupra căruia se îndreaptă un jet foarte puternic de apă. Şi singura soluţie era să-i smulgă furtunul adversarului său.

Chiar în clipa aceea, bătăuşul făcu o figură oarecum stupefiată. Întrerupse mişcarea ca de piston a braţelor. Se întoarse puţin, încercând să bată în retragere.

N-avu timp să se întoarcă decât pe jumătate. Înainte să reuşească să facă stânga-mprejur, Craig îl strânse între braţele lui musculoase. Şi îl zgâlţâi, ca ursul care ar zgâlţâi un lup. Comparaţia era bună, în felul ei. Căci, când mâinile lui Paul atinseră uniforma neagră, el rămase uimit de faptul că îmbrăcămintea, aparent din stofa, la atingere dădea impresia de blană. Apoi, când îl strânse în braţe pe duşmanul său, acesta avu o reacţie literalmente de lup. Corpul lui musculos, nervos, se împotrivea şi se zbătea cu violenţă.

— Dă-mi aparatul de care te foloseai împotriva mea şi-ţi dau drumul, gâfâi Craig.

— Ia ascultă, tu ai început, mârâi celălalt.

Nu era chiar aşa. Prin cap îi trecu ca un fulger ideea că, dacă omul reuşise să deformeze atât de bine desfăşurarea evenimentelor, o explicaţie raţională n-ar servi la nimic.

Repetă cu voce răguşită, strângând din dinţi:

— Maşinăria de care te foloseai ca să mă loveşti? Dă-mi-o!

Considera că se poartă împăciuitor apărându-se de răni mai grave. Aşa că vorbi cu multă hotărâre.

Probabil că ordinul sunase cu destulă putere. Convingător. Căci, dintr-o dată, se termină totul. Corpul încordat se destinse. În mâna lui Craig căzu un mic obiect de metal. După care, omul încercă să dea înapoi. Iar Craig îi dădu drumul.

Câteva momente mai târziu, Eltrin îl luă de braţ şi îl trase spre coridorul prin care veniseră.

Ajunseră în primul culoar care ducea la camera lui Craig.

— După cum îţi spuneam, va trebui să înveţi cum sunt oamenii de pe alte planete, îi spuse Eltrin cu severitate. Unii se bat într-un fel diferit de cel cu care eşti obişnuit. Ăsta era un ool de pe planeta Yanemel.

Craig, care nu-şi venise încă în fire din uimirea pe care i-o provocase... diferenţa între oameni, de-abia îl auzi. Totuşi, mintea lui înregistră cuvintele, pentru că mai târziu şi le aminti. Dar, pe moment, parcă nici nu fuseseră rostite.

— E bine pentru tine să provoci scandaluri, spuse omul mai vârstnic. Asta-ţi dă ocazia să studiezi diferitele tactici de luptă, în împrejurări în care lupta nu e pe viaţă şi pe moarte.

Lui Craig îi reveni vocea.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă. Ce i-ai spus omului aceluia, de l-a apucat furia?

— Nu-ţi face griji de asta. Lasă-mă să mă ocup eu de detaliile astea. Tu eşti luptătorul!

— Mă rog... bombăni Craig, vag.

Cum, atunci când era treaz, nu-i stătea în caracter să sară la harţă, se adânci într-o semitoropeală mentală. Ceea ce însemna că simte emoţiile prin prisma frustrării. De data asta, îi trecu prin cap ideea plină de ironie că Eltrin era tot atât de sărit ca şi oolul de pe Yanemel. Kiberul făcuse o gravă greşeală iniţială: îl alesese pe Craig. Iar acum persevera în greşeală, continuând să nu dea crezare realităţii.

Era o eroare îngrozitoare. Şi conţinea un nesfârşit potenţial de dezastre.

Craig se lăsă condus în cabina lui. Intră şi auzi cum se încuie uşa după el. Şi se gândi: „Singura persoană asupra căreia ar fi trebuit să tabăr fără nici o milă e chiar Eltrin...”

Cine altul decât nătărăul de kiber care-l răpise?

7.

În ciuda scurtimii ei, lupta fantastica împotriva oolului îl stimulase pe Craig.

Rămas singur în cabina lui, examină mica maşinărie pe care îl silise pe ool să i-o dea.

Obiectul avea doi dinţi de metal, care ieşeau dintr-un minuscul cilindru de asemenea metalic. Probabil că în interiorul tubului exista o sursă de energie capabilă să transmită un impact. „Lovitura” îşi atingea ţinta atunci când persoana astfel înarmată o trimitea într-o anumită direcţie. Craig încercă să lovească în perete, lângă uşă. Răsunară trei pocnituri zdravene atunci când lovi în aer, îndreptând dinţii tubului către ţintă. Metalul era vopsit în culoarea pielii; ghici că din cauza asta nu observase arma din pumnul omului.

Se aşeză pe marginea patului şi examină micul instrument. După ce îl studie cu luare-aminte, îşi dădu seama brusc că nu mai are nimic de făcut.

Deşi superficial - pentru că nu avea la îndemână nici o unealtă cu care să demonteze tubul ca să-i vadă mecanismul dinăuntru - examenul era încheiat, pentru moment. Şi-acum, ce să mai facă?

Stând în continuare pe marginea patului, Craig îşi contemplă micul apartament. Nu sesiză nici o schimbare. Cei patru pereţi erau exact aşa cum îşi amintea că îi văzuse când se trezise „dimineaţa”. Întristat, vârî instrumentul cu doi dinţi în buzunarul din dreapta al hainei; apoi, neştiind ce să mai facă, se întinse pe pat.

Paul Craig ... observându-se calm pe sine însuşi.

Cele câteva gânduri pe care şi le făcea, în mod normal, în legătură cu situaţia în care se afla, nu îl tulburau din cale-afară. Ele îşi continuau cursul, fără multă zarvă - iar

în jurul lor stăruia vidul şi, fară nici o îndoială, liniştea şi mulţumirea.

Numai că acum, după câteva clipe, cum stătea culcat acolo, remarcă dintr-o dată: „Doamne, dar ăsta e un dialog! Mintea mea gândeşte sub formă de dialog, iar subiectul dialogului e prezenţa mea la bordul navei ăsteia spaţiale...

«Ei, Paul, cum ţi se pare să te afli într-un loc ca ăsta? În fond, nu e chiar neplăcut. Dar cum ţi se par ceilalţi oameni de la bord? Nu-mi fac nici o problemă în legătură cu ei, o dată ce am văzut că nu arată ca nişte omuleţi verzi. Ca să spun drept, ceea ce văd în jurul meu infirmă multe prostii pe care le-am auzit. După câte văd, spaţiul e plin de fiinţe cu aspect omenesc. Asta-i bine, nu? Nu-i rău. Da, merge, ce să spun...» "

Era caracteristic pentru Paul Craig să evite să înfrunte direct o problemă. Ideea că se apropia de Kiber şi că vor ameriza *ceva mai târziu, după-amiază*, îi trecu de câteva ori prin cap şi se topi repede. Fără vreun efect, după câte se părea.

Nu era o realitate, pentru moment. Nu încă. Ca urmare, nici nu făcu parte din dialogul cu ajutorul căruia făcea turul lucrurilor care - în general - se petrecuseră deja.

Acum credea că se găseşte la bordul unei nave spaţiale.

Deci, acest lucru îi mobiliza atenţia - dacă putea fi numită astfel.

Şi totuşi, chiar şi oamenii ca Paul Craig au instinct de conservare. Astfel că, în cele din urmă, un soi de presimţire pătrunse pe furiş în mintea lui: „Va trebui să iau o hotărâre”.

Era într-un fel un scop - pentru un om care nu avusese niciodată un ţel în viaţă. Iar aceasta îi rândui oarecum ideile. Gândul i se desprinse din ceaţa ce-i domnea în creier şi se preciză suficient pentru ca Paul să-şi dea seama de el.

„Oare voi face ce vrea Eltrin. Atunci când va veni momentul?”

Aceasta era întrebarea.

Trecură câteva clipe. Nici un raţionament nu veni să se adauge acestei idei. Totuşi, Craig avu brusc impresia că hotărârea lui era deja luată. La nivel visceral.

La acest nivel, voia să se întoarcă pe Pământ.

Constatarea acestui lucru îl electriză. Se ridică deodată în capul oaselor. Îşi balansă picioarele. Se sculă în picioare. Şi începu să se plimbe prin cabină.

Se înfierbântă. Care om cu judecată ar vrea să fie regele kiberilor? Mersul rapid îl mai calmă. Când era beat, se plimba adesea astfel, sau făcea flotări. Când era treaz, îşi punea adeseori în gând să facă exerciţii, dar de fiecare dată făcea în aşa fel încât să scape de corvoadă. Deci...

Deci, cam după un minut de mers cu paşi iuţi prin cameră, se opri şi se uită în jur. Un gând îi abătu atenţia de la necazurile lui, strecurându-se pe furiş în vâltoarea emoţiilor: „Mă aflu în cabina unei supernave spaţiale a unei societăţi tehnic avansate...”

Rămase în picioare, clătinându-se puţin - atât mintal, cât şi fizic - năucit de imensitatea acestui concept. Îşi spuse că ar face bine să nu mai considere cabina doar un loc cu un pat între patru pereţi.

Roti ochii, atent. În jur, numai lucruri banale. Patul. Dulapul, la dreapta uşii spre coridor. Baia, cu vasele obişnuite şi cu duşul (sau ceva asemănător cu un duş, de care încă nu se folosise), tot la dreapta uşii spre coridor, după dulap. Şi apoi sistemul luminos din tavan şi luminozitatea de pe peretele de la căpătâiul patului.

Craig se gândi mai întâi la cameră în sensul banalităţii acestor amănunte. La acest nivel, nu era nici o diferenţă vizibilă importantă între ceea ce avea în faţa ochilor şi un dormitor obişnuit de pe Pământ.

„... Dar, cu siguranţă, trebuie să fie mai mult decât atât...”

Trupul lui înalt de un metru nouăzeci se clătină pe picioare, pe când se uita în toate părţile. Patul. Tavanul. Pereţii. Duşumeaua. Cele trei uşi (baie, dulap, coridor). Simţi că-l copleşeşte necazul. Nu vedea nimic altceva.

Brusc, moralul i se prăbuşi. Îşi imagină cabina pierdută în străfundurile navei uriaşe. Nici un hublou, nimic. Izolare totală.

„Sunt prizonier!”

Corolar: Un prizonier nu are cum să ia hotărâri.

În ciuda acestui sentiment de înfrângere, îi atrase deodată atenţia ceva neobişnuit pe perete, dincolo de piciorul patului. Făcu literalmente un salt până acolo.

O clipă mai târziu, pipăia suprafaţa netedă, sticloasă parcă - lumina se reflecta pe ea altfel decât pe ceilalţi trei pereţi.

Degetele continuau să sondeze. Şi, pe neaşteptate, suprafaţa tare se curbă. Sau, mai curând, cedă sub apăsarea lui.

Clic! Pe perete se formă o imagine.

Era o scenă în culori, care se vedea foarte clar. Şi din această imagine - sau cel puţin aşa crezu în această primă fracţiune de secundă - se desprinse un automobil şi năvăli asupra lui.

Maşinal, ca omul care coboară de pe trotuar şi aproape nimereşte sub roţile unei maşini rapide, Craig făcu o săritură înapoi. Stătea aplecat, într-o poziţie lipsită de echilibru. Astfel că, dând înapoi, se împiedică. Se lovi de piciorul patului şi căzu, pe jumătate aşezat, pe jumătate culcat pe spate.

Incapabil să vadă ceva în jurul lui.

Ar fi trebuit să treacă printr-un moment de năuceală. Dar (de fapt) avusese deja reacţii neobişnuit de rapide la un nivel profund al conştiinţei. În mod normal, reacţiile de

acest tip nu-i foloseau decât ca să se ţină drept după ce bea. Însă acum...

Reuşi să înţeleagă că maşina (sau ce-o fi fost) nu dăduse peste el. Şi, fireşte, înţelese că nu văzuse decât o imagine.

Se rostogoli cu stângăcie pe-o parte şi privi; nu-i luă decât câteva secunde.

Ipoteza fulgerătoare se verifică. Vehiculul era ***în*** zid, nu în faţa lui. Dar cea de-a doua privire îl făcu să se ridice repede în şezut.

Rămase aşezat, cu gura căscată, şi se uită la filmul incredibil de realist al unui vehicul în mişcare. Imediat, văzu că nu era ceea ce crezuse mai întâi; nu era un automobil. Arăta ca un fel de aeroglisor pământean. Avea o singură roată dedesubt, pentru momentele când vehiculul atingea solul. Nu avea nici aripi, nici un sistem de direcţie vizibil. Avea o viteză enormă, mai multe sute de kilometri pe oră, socoti el; foarte impresionat.

Persoana sau mecanismul care filma imaginile lărgi câmpul obiectivului. Brusc, panglica lungă a drumului apăru în spatele obiectului propulsat. Traversa drept o câmpie verde, cu nuanţe de galben. Şi drumul era plin de aeroglisoare. Sute, toate la fel unele cu celelalte.

Analiza automată a lui Craig: Iată o mare autostradă intercontinentală, pe o planetă care nu e Pământul.

Era un gând destul de important pentru un individ atât de negativist cum era Craig. Totuşi, cum secundele treceau şi scena circulaţiei rapide, într-un peisaj frumos dar monoton, nu se schimba, Craig făcu „şmecheria” lui obişnuită. Repetase de mii de ori că nu e bun de telespectator. Nu era niciodată capabil să stea să se uite la ce rula pe micul ecran. I se părea de necrezut când putea să se uite timp de două minute.

Şi cele două minute trecură. Interesul lui se scufundă în ceea ce putea fi considerat ca cel mai mare rezervor de

plictis pe care o fiinţă omenească l-ar fi putut adăposti vreodată, păstrat pentru momentele când nu era beat. Ca acum.

Se aplecă spre zid şi apăsă pe comenzi.

Nu era decât una, pornit-oprit. Un declic, stop. Alt declic, imaginile reapărură.

Stinse iar ecranul.

Întins din nou pe pat, cu ochii sticloşi aţintiţi în tavanul bej. Hotărârea era aceeaşi: „Fir-ar să fie, trebuie să încetez imediat cu jocul ăsta de-a regele kiberilor!” Nu-i era prea clar în ce fel.

Şi cum nu vedea nici o soluţie... aţipi.

... Auzi vag pe cineva vorbind cu altcineva. Persoanele păreau să se afle într-o altă parte a navei şi vorbeau o limbă necunoscută. Dar traducerea urma imediat. Impresia lui Craig: o a treia minte traducea.

O voce de bărbat spunea:

— La momentul potrivit, unul dintre noi îl va ucide. Nici o problemă.

Vocea celui de al doilea suna sceptic:

— Dacă Eltrin îl socoteşte destul de inteligent ca să-l dea jos pe Garren, nu va fi uşor să-l omorâm.

— Eltrin e un tâmpit.

— A fost destul de deştept ca să devină chirurg pe altă planetă.

— Te asigur că nu are nici un pic de judecată.

— Şi-atunci? (întrebător).

— Ascultă... (cu hotărâre) Garren e un geniu. Când a ajuns rege, a studiat situaţia asta ridicolă în care se află Kiberul şi, fireşte, fiind un gânditor sistematic, a şi început să se pregătească să înfrunte chiar acest gen de complot prostesc. La baza lui stă o jalnică idee de libertate masculină şi, în cazul de faţă, femeile i-au păcălit pe bărbaţi, în cele din urmă. Aşa că toată planeta colcăie de bărbaţi nefericiţi, care au ceea ce au crezut că vor să aibă.

Numai că, în realitate, nu au. Are Garren grijă de asta. Totuşi, au destulă minte ca să înţeleagă ce face Garren. Şi au intenţia să-l înlocuiască.

— N-au decât un puşti nătărău.

— Da, dar e voinic. Şi se descurcă. Ai văzut ce-a făcut cu oolul...

— Cred că n-o să fie greu să-l omorâm...

În clipa aceea, vocile se îndepărtară. Tot mai vorbeau, dar de foarte, foarte departe... Craig se trezi cu o senzaţie foarte neplăcută în stomac.

„Ce-o mai fi fost şi *asta*, Doamne?”

După un lung minut de nedumerire, îşi reaminti de spusele căpitanului Schock despre capacităţile psi ale androizilor. Acest simplu gând îi declanşă imediat vechiul scepticism.

Aproape. Nu chiar în totalitate. Pentru că, poate, ceea ce auzise era numai o manifestare a propriului lui bun-simţ, care încerca să-l avertizeze prin mijlocirea unor simboluri. Care încerca să-i spună ceva.

„Bun, acum că am fost avertizat... ce să fac?” întrebare după care mintea i se goli. Şi apoi, chiar înainte ca orice gând să i se evapore, o altă amintire îi reveni: cuvintele lui Eltrin despre „nivelul de luptător” pe care Craig trebuia să-l înfrunte „pentru început”.

Implicaţia era clară: va avea o luptă încă şi mai grea în timpul mesei de prânz. Asta încerca să-i comunice subconştientul lui. Ajungând la această concluzie logică, simţi că îl apucă iar o durere de stomac. Rămase în pat tot restul dimineţii, tremurând de frică la gândul că se va lupta cu o fiinţă necunoscută, încă şi mai periculoasă.

Persistenţa durerilor de stomac îi sugeră o soluţie: să se prefacă bolnav. Hrana nu-i prieşte. După atâta timp petrecut în stare de inconştienţă, cu alimentaţie intravenoasă, micul dejun fusese un dezastru. „Aş face mai bine să stau în pat până când o să mă simt mai bine”.

La ora prânzului, când sosi Eltrin, îi aduse mâncarea lui Craig pe o tavă.

— O să-ţi iei masa în cabină până când o să pleci de pe navă diseară, zise el punând tava pe pat. Mănâncă până nu se răceşte mâncarea.

Craig, care jucase cu oarecare măiestrie rolul omului ce nu se ţine pe picioare, când se dusese până la uşă şi o deschisese, clipi surprins din ochi. Şi uită pe loc de aşa-zisa lui boală.

— Ce-nseamnă asta? Nu mai sunt primit în sala de mese?

— Unele persoane s-au plâns de incidentul de azi-dimineaţă. Şi e firesc, ai provocat oarecare perturbări, îi răspunse calm Eltrin. Să fim realişti, Paul. Eşti o fiinţă specială, un combatant. Oriunde te duci, te impui... Bine, să lăsăm asta acum. Despre ce discutam la prânz... întrebarea ta.

Craig dibuia prin propria lui minte, încercând să ghicească la ce făcea aluzie Eltrin.

— O clipă, mormăi el.

Se dăduse la o parte de lângă uşă, ca să-l lase pe Eltrin să intre. Când îşi aminti mai precis despre ce vorbea acesta, începu să spună:

— Ascultă, eu...

Eltrin păru să nu observe tulburarea tânărului „rege”.

— Povestea asta cu acvariul mă intrigă, zise el. Sper că ai visat-o pe când te ţineam sub anestezie, aşa cum ai visat şi că aveam o femeie la bord. Dacă acvariul nu e un vis... (Eltrin părea neliniştit), asta înseamnă că a mai fost o călătorie, care s-a amestecat cu ceea ce facem noi. Vreau să zic că s-a amestecat prin mijlocirea nenorocitului ăstuia de sistem aidlai. Întrucât femeia nu poate fi decât o halucinaţie provenită din orice altă călătorie, asta îmi dă curaj să cred că ai visat totul.

În afară, o lungă pauză urmă acestor cuvinte. În interiorul său, Craig se zbătea în plin haos.

Şi atunci, comise greşeala. Avu una dintre ideile lui proaste, care îl îndepărtă inexorabil de pe urmele informaţiei pe care trebuia să o caute. Spuse, cu sinceră curiozitate:

— Pe cine l-ai întrebat?

— Pe căpitan.

Craig continuă pe calea pe care nu avea nimic de câştigat:

— Ştii unde e?

Eltrin făcu un mic gest cu mâna, arătând de data aceasta spre tavan.

— Pe pasarela de comandă.

Craig, deşi era cu desăvârşire neştiutor, avu acum impresia netă că ştie unde e căpitanul. Ocolul nefolositor continuă:

— Ştie de ce mă aflu la bord?

— Da.

Era cam cea mai inutilă dintre informaţiile de care ar fi avut nevoie vreodată. Cu toate acestea, stărui:

— Ştie că am fost răpit?

Eltrin îşi păstră calmul.

— Pământul nu este membru al Federaţiei Neguţătorilor. Locuitorii lui nu au drepturi legale, rosti el şi zâmbi cu răceală. Pe planeta noastră eşti la fel cu un cal sălbatic. Aparţii oricui te capturează, deşi asta pare o contradicţie - sclavia nu este autorizată în galaxia civilizată.

Pe Craig îl încerca acum o emoţie pe cât de violentă, pe atât de zadarnică. Spuse cu un ton ofensat:

— Atunci, dacă înţeleg bine, legea este atât de goală de sens încât pot să fiu luat cu forţa pe Kiber.

— O să fii rege. Legea neguţătorilor tolerează situaţiile speciale privind două planete nemembre.

Vocea lui Eltrin trăda faptul că era cu gândul în altă parte. Se îndreptă către peretele-ecran şi apăsă. Apăru o imagine, dar nici el, nici Craig nu o priviră. Eltrin arătă locul de sub ecran.

— Dacă tot trebuie să stai închis în camera ta până la aterizare, ar trebui să te familiarizezi cu comenzile suplimentare. Ai una aici, la stânga, care-ţi dă informaţiile de pe computer. Presupun că o să vrei să vezi aterizarea. Iar asta de aici, de la dreapta, reglează automat ecranul pe toate evenimentele importante sau pe informaţiile generale.

Stinse imaginea, se duse la căpătâiul patului, coborî mâna la nivelul pernei şi apucă un instrument care semăna cu un telefon.

— N-ai decât să vorbeşti de-aici şi să ceri pe oricine de la bord. Aparatul îţi va face legătura. Bine?

Puse telefonul la loc şi se întoarse la uşă, o deschise, şovăi, se întoarse şi zise:

— Probabil că cina o s-o iei tot la bord. Aşa că îţi las tava şi o să o iau înapoi atunci. Pe curând.

Ieşi pe coridor şi închise uşa.

8.

Craig începu să mănânce. Şi la fiecare înghiţitură, convingerea lui se întărea: „Ar trebui să iau o hotărâre”.

După masă, se întinse din nou pe pat.

„Ce să hotărăsc?”

Rămase culcat, percepând într-alt fel nava. Nu auzea alt zgomot în afară de respiraţia lui şi de micile scârţâituri ale patului, când îşi schimba poziţia.

Dar liniştea intensă care venea dinspre însăşi marea navă - o tăcere imposibilă într-un oraş de pe Pământ, sau chiar într-un sat - aducea o realitate tulburătoare. Pentru prima oară de când îşi luase micul dejun singur în cabina lui, ştia adevărul. Adevărul era, bineînţeles, că se afla chiar la bordul unei nave spaţiale.

Stinsese luminile. În afară de o vagă luminozitate pe peretele de la capătul patului, unde era încastrat ecranul de televizor, în cameră domnea întunericul. Încă o dată îi reveni sentimentul imperativ: „Imposibil! Eu! Aici în spaţiu! Ar trebui să hotărăsc... ce oare?”

Cugetă puţin şi îşi spuse: „Trebuie să aflu mai multe despre toate acestea”. Mişca încet din mână, ca şi cum ar fi vrut să mângâie într-un fel lumea din afara cabinei. Şi, din păcate - sau din fericire - îşi aduse aminte de cheia pe care i-o dăduse Eltrin de dimineaţă.

O căută. Era un fel de hotărâre. Pentru că, înainte de a căuta ceva, trebuie să te hotărăşti să cauţi. Şi, fireşte, cum nu era decât un loc posibil în care s-o caute, în buzunarele costumului său, găsi cheiţa imediat.

Era un mic obiect îngust, scurt, cu un mâner. Socoti că are cam şapte, opt centimetri lungime. O demontă ţinând-o de capăt şi întorcând mânerul în sensul acelor de ceasornic. Craig se aştepta să găsească în ea un mecanism intern sensibil, complicat. Aşa şi era. Avu nevoie doar de

câteva minute ca să-l analizeze; în cele din urmă, reuşi să o regleze, ghidându-se după felul în care reacţiona mecanismul la fiecare frecvenţă.

„Face toţi banii să ştii cum merg lucrurile”, îşi zise el cu satisfacţie.

Puse cheia la loc în buzunar şi se întinse iar în pat. Şi închise ochii, prefăcându-se adormit. Pentru cazul că cineva l-ar fi spionat. In ipoteza că nimeni nu va spiona multă vreme un om care doarme. Ar fi prea plictisitor.

Fireşte că se înşela. Un android era capabil s-o facă. Şi aşa se şi întâmplă. Când, după vreo zece minute, Craig se ridică, făcând o figură nepăsătoare, androidul îl pândea...

Fără zgomot, Craig deschise uşa cabinei. Cu precauţie, scoase capul şi aruncă o privire scurtă în dreapta, apoi în stânga.

Nu văzu decât acelaşi coridor sclipitor, cu aceeaşi iluminare difuză. Mai important era ceea ce nu vedea: nici o mişcare, nici un semn de viaţă. Nu rămase prea uimit de asta. De fapt, pe drumul spre sala de mese şi la întoarcerea în cabină nu văzuse pe altcineva în afară de Eltrin. Poate că, din fericire pentru actualul lui scop, fusese izolat în mod intenţionat în această parte a navei.

Prin urmare, avea undă verde peste tot, în afară de... ce ridicol, să tremure aşa... „Un băiat mare ca mine!” se gândi el, ruşinat - şi nu se simţea ruşinat pentru prima oară. Dar era imposibil să nege realitatea: când nu era băut, era curajos ca un iepure. Se gândi că adevăratul lui scop ar trebui să fie acela de a scăpa de pacostea *asta.* Să găsească barul! Să profite de ce mai rămăsese din cele şase sticle de alcool.

În timp ce rătăci prin navă, căutând, trecu prin momente de mare tensiune. De fiecare dată când vâra cheia în broasca unei uşi dintre două coridoare, Craig îşi ţinea răsuflarea. Încet, răsucea butonaşul cheii, căutând

frecvenţa exactă care declanşa mecanismul închizătorii electrice.

Brusc, se auzea un declic slab. Imediat, se simţea ca un învingător. Şi îndrăznea să respire.

De fiecare dată, uşa deschisă îi dezvălui priveliştea pustie a unui coridor sclipitor. Principala problemă era că toate coridoarele semănau între ele. Din fericire, îşi amintea locul unde era barul, în fundul unui coridor. Deschise deci uşile din fund şi aruncă o privire în încăperile respective.

Nici acolo nu avu probleme. Toate, în afară de una, erau pline de marfa până în tavan.

Acea unică încăpere era pustie, goală. Dacă acolo fusese barul, acum totul dispăruse. Nu mai erau nici scaune, nici mese şi, ceea ce era mai rău, nici sticle.

Chiar pe când privirea şi mintea lui înregistrau şi acceptau vidul, pe când şocul decepţiei îl zgâlţâia încă, Craig începu să se mişte. Intră pe uşă şi examină cu atenţie solul gol şi peretele din fund.

Câteva minute mai târziu, descoperi o uşă, ieşi pe ea şi ajunse la marginea unei faleze de metal...

Într-o bună zi, cineva îl întrebase pe Craig:

— Paul, ce fel de om eşti tu când nu bei?

— Ei, bine... spusese Craig; apoi tăcuse.

În timpul acestei tăceri, îşi amintise câteva momente când fusese treaz. Şi îi venise cam greu să ghicească din ele cum era personalitatea lui în realitate.

— Sunt o persoană destul de practică, răspunsese în cele din urmă.

— La ce te gândeşti când spui asta?

— La nimic precis. Iau lumea aşa cum e.

— Cum adică?

Expresie perplexă a chipului slăbănog al interlocutorului şi nedumerire în ochii negri care-l cercetau.

— Văd ce se petrece în afara mea şi văd oamenii din jurul meu şi tratez cu cei cu care trebuie şi mă ţin departe de ceilalţi.

— Altfel zis, când eşti treaz eşti un om rezervat?

— Mda, sigur, s-ar putea spune.

— Tipul schizofrenicului, se băgase în vorbă cineva care asistase la discuţie.

Cineva râsese.

— Al dracului amestec! Paranoic când e beat, schizofrenic când e treaz. Parc-ar fi două persoane în carcasa asta de voinic.

Craig, care în acele momente era într-o stare de mijloc - adică pe jumătate beat - replicase demn:

— Este caracteristic profanului, care nu are decât vagi noţiuni de psihologie, să întrebuinţeze termeni de patologie ca să-şi descrie prietenii. Iţi semnalez că asemenea cuvinte nu se aplică celor care ştiu să se ocupe de ei înşişi şi de treburile lor. Cu asta vreau să spun că ştiu să mă pun la adăpost de ploaie... (Nu era chiar cu totul adevărat, ci doar pe-aproape: în general nimerea drumul până la apartamentul lui.) Şi mănânc trei mese pe zi fară ajutorul unui infirmier...

Craig îşi aminti de aceste cuvinte pe când stătea acolo, pe faleza înaltă de metal, clătinându-se pe picioare, şovăind să meargă mai departe: „Tratez cu cine şi cu ce trebuie”...

Ar fi trebuit să se gândească: „Ce mincinos! Cum îşi mai face iluzii!”

Craig contempla de sus o lume a maşinilor. Era probabil împărăţia iui Angus McPherson. Şi ce împărăţie! Imensitatea ce se întindea spre depărtări, la picioarele lui, ar fi trebuit să declanşeze în el toate impulsurile spre acţiune aflate în îndemnul: „Fă ce trebuie”...

Dar văzu că ar fi trebuit să coboare nişte scări abrupte, să se caţere pe cornişe abrupte de metal. Şi,

instantaneu, gândul lui se împotrivi: „La urma urmei, am găsit ce căutam, încăperea cu o uşă secretă în fund...” Argumentul lui: dacă mergea mai departe, ar fi dat peste cine ştie cine.

Întors pe coridor, o luă înapoi pe unde venise şi începu să i se contureze o impresie. Încă de la început, nava i se păruse neobişnuit de mare. Iar această senzaţie i se întărise în urma scurtei lui explorări. În minte i se desena acum o structură scânteietoare, înaltă ca un zgârie-nori şi aproape tot atât de întinsă la baza ei. Imaginea mentală conţinea certitudinea că acest vehicul fabulos zbura în spaţiul interstelar cu o viteză care nu devora numai kilometri, ci ani-lumină întregi.

Gândurile lui despre imense distanţe în vid... se sfârşiră brusc.

Tocmai dăduse colţul - şi văzu îndreptându-se spre el un individ subţirel. De departe, semăna cu un membru al echipajului (nu un ofiţer). Văzut de aproape, avea o figură oarecum schimonosită. De parcă n-ar fi fost chiar în întregime om.

Omul-creatură se opri la trei metri de Craig. Şi, în felul lui de a fi, avea ceva... Craig se opri şi el, cu o impresie: „Dumnezeule, întâlnirea asta nu e întâmplătoare!”

Şi nu era.

9.

— Ia te uită, ia te uită, rosti caricatura costelivă de om, ce să vezi? Domnul Luptător de pe Pământ!

O tăcere lungă, în timpul căreia Craig savură, cu o parte a minţii, tonul ironic. Vocea era ostilă, dar, venind de la cineva atât de pirpiriu, îşi pierdea din caracterul ameninţător.

Deci Craig nu se simţea atât de toropit ca de obicei. Îi veni chiar ideea că ar putea să-l împingă în lături pe individ şi să treacă înainte, fară să-i pese.

În chip manifest, celălalt nu avea o părere atât de proastă despre el însuşi, căci rânji şi spuse:

— Persoana pe care ai umilit-o m-a trimis să văd dacă e ceva de capul tău şi dacă nu cumva eşti numai o băşică îngâmfată, umflată cu aer.

Brusc, forţa anormală a cuvintelor şi a tonului îşi făcu efectul. Craig simţi un şoc.

După o clipă, îi veni o idee bizară: Eltrin îi dăduse de înţeles că, punându-l să-l înfrunte pe ool, i-a ales un tip de luptător de nivel inferior, care să nu fie prea tare pentru un pământean. Pe de altă parte, individul pirpiriu părea foarte sigur de nemaipomenita lui pricepere în ale luptei. Oare ce putere o fi având? Probabil că foarte mare, şi ceilalţi ştiau asta; aşa că îl „trimiseseră” să ia măsuri. Şi iată-l că înfrunta un om aproape de două ori mai mare decât el şi trecea imediat la atac.

De fapt, cel mai ciudat era că lupta asta pe etape, pornind de la cel mai de jos nivel, era, într-un fel, o idee bună. Dar... etapele urcau progresiv, ceea ce era o implicaţie neplăcută.

Craig nu dădea nici un semn că ar fi fost conştient de pericolul neobişnuit. Dar situaţia se schimbase radical. Nici

vorbă să treacă mai departe pur şi simplu, ignorând ameninţarea.

Pe când aştepta, omuleţul îşi mişcă din nou buzele subţiri. Dar... din gura lui nu ieşi nici un sunet.

Craig continuă să aştepte. Într-un fel, şi asta era o reacţie. Dar foarte slabă. Perplexitate, neînţelegere; nimic mai mult.

Mişcarea tăcută a buzelor se sfârşi. Acum, individul era cel care părea să aştepte ceva.

Brusc, Craig avu o ameţeală. Se clătină. Era cât pe ce să cadă. Totuşi, îşi veni repede în fire. Ceea ce-l lovise, orice o fi fost, fusese de scurtă durată. Dar, regăsindu-şi echilibrul, văzu că omul-creatură articula alte cuvinte tăcute.

— Hei! Protestă Craig.

Înaintă un pas, conştient că trebuie să facă ceva. Şi încă doi paşi. În clipa aceea i se tăiară picioarele.

De data asta se prăbuşi. Căzu în genunchi, apucat de un nou val de ameţeală. Dar cugetă cu disperare: „Individul ăsta face ceva care acţionează la nivel mental şi-mi tulbură centrii de echilibru ai urechilor”.

Deci avu suficient bun-simţ ca să rămână culcat pe jos. Şi chiar - al doilea gând care-i trecu prin cap - se întoarse pe o parte, în poziţie defensivă.

Şi rămase întins acolo, în faţa remarcabilului luptător care-l domina; doborât, dar pregătit pentru orice. Se aştepta la un atac fizic direct.

Inima îi bătea, pradă vechilor spaime ale lui Paul Craig (spăimosul Craig treaz). Dar era oarecum gata să apuce piciorul care i-ar da o lovitură, considerând că se află clar într-o poziţie vulnerabilă. Cum nu veni nici un atac, avu timp să observe că adversarul lui îşi mişca din nou periculoasele lui buze.

Mormăi, înfricoşat. Şi îşi încordă mintea, încercând să facă faţă unei noi ameţeli. Simţi ameţeala, dar nu foarte

grav. Căpătă curaj văzând că, pentru prima oară, îşi recapătă uzul vocii.

— Putem sta de vorbă? N-am putea discuta despre acuzaţia asta?

Faptul că victima lui era în stare să vorbească îl nelinişti probabil pe atacator. Căci mârâi:

— N-avem nimic de discutat!

Craig insistă:

— Persoana pe care o reprezinţi aici nu-i din cale-afară de deşteaptă. Am fost *răpit* de pe Pământ. N-am venit la bord de bunăvoie.

Craig simţi o mare uşurare spunând în sfârşit cuiva adevărul. Şi cum creatura pirpirie tăcea, Craig avu timp să adauge:

— Cine eşti?

— Sunt de pe Gegg. Mă cheamă Yissah, răspunse morocănos.

— Ai făcut... hm... ai făcut tot ce puteai face împotriva mea? Întrebă Craig.

Yissah dădu din cap. Ochii lui rotunzi, de culoare închisă, rămaseră posomorâţi.

— Atâta vreme cât rămâi acolo pe jos, nu rişti nimic. Dar nu încerca să te ridici, îl avertiză el.

Era, pentru Fiecare, câte o jumătate de victorie, iar Craig acceptă lucrurile ca atare.

— Ascultă, zise el cu sinceritate, prietenul tău, oolul, se pare că nu şi-a dat seama că cearta cu mine a fost declanşată de Eltrin, cel care m-a răpit; el i-a spus nu ştiu ce. Oolul l-a crezut, prosteşte, şi m-a atacat. Şi în lupta cu el, şi cu tine adineauri, n-am făcut altceva decât să mă apăr.

Se simţi fericit că poate, în sfârşit, să dea această explicaţie.

Şi se rugă, cu teamă:

— Te rog, spune-le oamenilor de pe navă ca, până diseară, să nu mai creadă ce le spune domnul Eltrin. Îţi jur că asta va pune capăt, automat, acestei situaţii ridicole şi ideii că am venit aici ca să mă bat cu toată lumea de la bord.

Cum nu căpătă nici un răspuns - dar nici buzele creaturii nu se mai mişcau - Craig urmă, plin de speranţă:

— Nu prea cred că metoda ta de bruiaj cerebral o să mai meargă cu mine. Cred că sunt suficient de instruit ca să-mi dau seama care parte a creierului meu a fost atinsă, în aşa fel încât pot s-o fac să producă un efect feed-back.

Rămăsese în genunchi. Acum se ridică, prudent. Şi spuse respectuos:

— Domnule, vă sugerez să vă duceţi pe drumul dumneavoastră, iar eu voi pleca pe-al meu.

Şi aşa se şi întâmplă. Slăbănogul plecă într-o parte şi Craig în cealaltă. După care, totul fiind încheiat cu bine, Craig ar fi trebuit să se simtă victorios. Chiar îşi spuse, cu satisfacţie: „Am câştigat runda asta, sfinte Doamne!” Dar sentimentul care-l copleşea nu era de triumf.

Era un uriaş speriat, Craig ăsta. Un pământean de un metru şi nouăzeci care se gândea: „Tipul ăsta voia să mă ucidă!”

Se urni clătinându-se pe picioare şi merse încet prin coridoarele pustii, convins că pe urmele lui se strecoară asasinii regelui Kiberului. Imbecilul ăsta de Eltrin şi conspiratorii lui se dăduseră de gol în cine ştie ce fel; iar vicleanul suveran îşi trimisese propriii lui oameni la bord.

Era suficient de înfricoşat, aşa că, atunci când ajunse la uşa cabinei lui, îl domina spaima: oare putea să intre fară pericol? Era un risc pe care trebuia să-l înfrunte. Cu mâini tremurătoare, răsuci cheia în broască. Privi prudent înăuntru. Şi, fireşte, căută din priviri o fiinţă vie. Cum nu văzu nici una, intră şi închise repede uşa. Aproape ajunsese la picioarele patului, când văzu obiectul aşezat acolo.

10.

O sticlă!

Pe peretele ei translucid jucau reflexe cafenii. Lichidul din interior îi adăuga o sclipire aurie. Magnificul obiect, având, după toate aparenţele, o capacitate de o sută de grame, era aşezat pe cuvertura de o culoare verde strălucitoare.

Din locul unde încremenise, Craig vedea eticheta; era cea a uneia din mărcile lui preferate de whisky, un whisky canadian.

Îl copleşi atunci o mare uşurare. Pe obraz îi curse o lacrimă, atât era de uriaşă impresia lui că e... salvat.

Ieşind din încremenire, detectă un miros foarte slab. Îşi încreţi un pic nasul (cam prea cărnos), îşi aplecă frumosul cap şi adulmecă. Identifică imediat mireasma: un parfum feminin.

Câteva momente mai târziu, stând rezemat de căpătâiul patului, cu un pahar în mână, încerca să-şi imagineze implicaţiile acestui fapt. Şi, fireşte, extraordinar de relaxat de alcool, adormi.

Pe dată - sau cel puţin aşa i se păru - căzu în... acelaşi... vis? O voce - a doua pe care o auzise în vis - zicea:

— Credeam că o să-l omori. Ce s-a întâmplat?

— A înţeles ce se petrece, aşa că n-am putut să-i controlez mintea în suficientă măsură.

— Ai fi putut totuşi să-l pulverizezi cu *dar*-ul tău.

— Văd că nu înţelegi. (Cu răbdare.) Dacă ar fi murit fară să fie sub controlul meu, Securitatea de pe navă ar fi găsit în creierul lui o imagine mentală înfăţişându-mă pe mine. Sunt dispus să-mi asum acest gen de risc în ultimul minut, dar nu acum, când încă nu am cum să fug de-aici.

— Vrei să spui că e mai competent decât ai crezut?

— Nu chiar. Ii venim noi de hac, nu te îngrijora...

După care, vocile se îndepărtară. Visul se înceţoşă.

Craig se trezi liniştit, fară să-şi dea seama imediat că dormise. Vru să-şi ducă paharul la gură. Dar nu mai avea nici un pahar în mână. De fapt...

Se ridică în pat, clipind din ochi ca să se trezească de-a binelea. Camera era luminată din plin. Ceea ce nu-l deranjă. Era obişnuit să adoarmă cu lumina aprinsă.

Ca acum. Acum, putea astfel să vadă ce e în jurul lui. Căuta din ochi luciul sticlei şi... şi...

Sticla dispăruse.

Mecanismul cugetării intră în funcţiune în mintea lui Craig. Îşi aminti visul. Făcu legătura între percepţie şi amintire. Într-un cuvânt, trecu prin şirul asociaţiilor mentale cunoscute încă din timpuri străvechi sub numele de gândire. După numai câteva clipe, ajunse la o reacţie Paul Craig tipică.

„Ce dracu'?”

După un lung minut de nedumerire, îi reveni o altă amintire: ce spusese căpitanul Schock despre forţele psi androide. De aici, gândului nu-i fu greu să sară la situaţia lui personală. Dar percepţia extrasenzorială a lui Paul Craig unde e? Ei?

După toate aparenţele - aşa se gândi - e şi el capabil de performanţe parapsihologice. Şi putea să verifice foarte simplu dacă e aşa sau nu. Păstra în memorie numele actualului rege al Kiberului. Garren. O să poată cu siguranţă să verifice chestia asta împreună cu Eltrin, cu ajutorul cine ştie cărui aparat sofisticat.

Şi exact în acel moment...

Chiar când se gândea la metoda simplă şi evidentă de a confirma posibilitatea ca visul său să fi fost o manifestare a percepţiei lui extrasenzoriale, simţi sub picioare o mişcare a navei.

Trecu o bună bucată de vreme până când Craig se reorientă şi se desprinse de imaginile care i se învârtejeau

prin minte. Şi identifică mişcarea. Era o senzaţie netă de modificare a greutăţii, o diferenţă faţă de gravitaţia artificială obişnuită a navei. Ca şi cum totul devenea mai uşor. După câteva clipe, făcu o comparaţie: senzaţia dintr-un ascensor care coboară.

„Ah! Aterizăm!”

Nu-şi aminti niciodată, mai apoi, de gesturile pe care le făcu atunci. Dar se trezi că stă aşezat la picioarele patului, întinzându-se să ajungă la panoul care aprindea ecranul televizorului. Astfel se gândea la el: un televizor.

Pe ecran apăru o uriaşă sferă înconjurată de ceţuri. Şi, pe când Craig începea să-şi facă o idee despre identitatea acestei planete, rândurile scrise în josul imaginii anunţară, în limba engleză, că ceea ce se vedea pe ecran era lumea acvatică Glida, numită Kiber de locuitorii ei.

Prima literă a numelui Glida indica faptul că soarele planetei era de tip G, ca şi Soarele Pământului. Celelalte litere dădeau indicaţii sumare despre planeta însăşi.

Nu se vedea nici o bucăţică de uscat. Planeta era încă atât de departe, încât avea acelaşi aspect, negru şi uniform, ca şi oceanele Terrei pe fotografiile luate din spaţiu.

Dar, foarte repede, apărură mici pete alburii, valuri înspumate pe suprafaţa undelor în culori irizate, albastru, verde şi brun. Iar nuanţele se schimbau necontenit în lumina soarelui de după-amiază.

Apele păreau că urcă drept spre ei. Câteva clipe mai târziu simţi - şi văzu - cum *Steaua căzătoare* amerizează direct. Dintr-o dată, totul se schimbă. Enorma navă stătea pe apă. Imaginea, pe ecran, se comută pe vederile laterale. După datele pe care le avea despre dimensiunile marelui cargou, Craig estimă că nava se afundase în apă cam cu două cincimi din înălţimea ei.

În toate direcţiile se întindea orizontul nesfârşit al oceanului.

Craig se uită la privelişte până când simţi că se sfârşeşte de plictiseală. Adică mai puţin de o jumătate de minut. Şi stătea acolo, toropit pe jumătate, când, sub picioarele lui, nava avu o altă mişcare bizară.

Deodată, pereţii vibrară. Se auzi un soi de răget. Înfundat. Foarte îndepărtat. Dar diferit de toate sunetele pe care le auzise vreodată.

Şi asta mirosea a catastrofa.

11.

Mişcarea bruscă îl aruncase pe Craig înainte. Rămase acolo, fară să ştie ce să facă. În chip ciudat, fenomenele naturale nu-i făceau niciodată mare impresie. Reacţiona mai ales la relaţiile interumane.

Simţea că nava se scufundă. Şi aşteptă, mai mult curios decât speriat, în timp ce, după calculele lui, cargoul se afunda iar, cu cel puţin zece metri. Apoi, ca şi cum şi-ar fi găsit un nou nivel de flotabilitate, se stabiliză şi începu să se legene încet şi greoi.

Acum, Craig auzea şi alte zgomote. Undeva, pe după uşă, o sonerie de alarmă sună prelung, acompaniată de altele, de mai departe, în lungul coridorului; sunetul lor strident pătrundea prin pereţii subţiri ca hârtia.

Apoi, sistemul de alarmă tăcu brusc. Urmă un lung moment de tăcere. Chipul căpitanului Schock apăru pe ecranul din camera lui Craig. Comandantul avea o Figură întunecată, dar calmă.

— Coca navei a fost străpunsă de un proiectil, spuse el. Glidanii au tras asupra noastră şi am luat multă apă la bord. Am aici un raport al mecanicului nostru şef, domnul McPherson, care ne informează că reactorul nuclear nu mai funcţionează şi, în consecinţă, nu putem decola. Nu mai e nevoie să menţionez că, lipsiţi de sursa noastră de energie, nu putem lua contramăsuri ca să rezistăm acestui atac. Deci, toată lumea trebuie să acţioneze aşa cum am fost antrenaţi să facem în caz de urgenţă.

Lucrurile stăteau prost. Craig era neliniştit: nu făcuse nici un fel de antrenament pentru caz de urgenţă.

Spaima lui dură mai puţin de un minut. Şi luă sfârşit, pentru că telefonul, în nişa lui din spatele pernei, scoase un sunet zornăitor. Craig se repezi şi îl ridică. Şi auzi cu

surprindere, în receptor, vocea căpitanului Schock, care îi spunea, cu un ton nemulţumit:

— Domnule Craig, vă aduceţi aminte de conversaţia noastră de azi-dimineaţă, la micul dejun?

Craig şovăi. Nu din cauză că nu-şi amintea. Ar fi fost greu să uite singura ocazie pe care o avusese de a-l vedea pe comandantul navei. Acum, recunoscând vocea, avea un sentiment care răspundea unei nevoi profund ancorate în sufletul lui, nevoia ca oamenii să-şi aducă aminte de existenţa lui.

„... Căpitanul unei nave spaţiale mă cheamă. E plăcut când şeful nu te uită...”

Aceste emoţii au avut nevoie de ceva timp ca să-şi urmeze cursul până la capăt. Dar, în sfârşit, Craig reuşi să respire adânc şi să rostească pe un ton protocolar:

— Hmm... (partea aceasta nu era protocolară), la care aspect al conversaţiei noastre vă referiţi, domnule căpitan? (Asta era partea protocolară.)

De data aceasta, venise rândul căpitanului să ezite. Bâlbâindu-se puţin, explică:

— Mă refer la persoana aceea bizară din sala maşinilor... (Cu dispreţ:) Cred că un psiholog ar fi trebuit să fi găsit deja soluţia problemei.

Craig, impresionat, se gândi: „Persoanele subiective au, într-adevăr, ceva care te lasă mască...” întrucât chiar el făcea parte din acest gen de persoane, avea de unde să ştie. Dar mai observase întotdeauna că astfel de indivizi au tendinţa să fie foarte puţin conştienţi de *cum* sunt ei înşişi; nu au claritatea de gândire necesară în momentele de criză.

Căpitanul Schock continuă, posomorât:

— Domnule Craig, n-aţi vrea să coborâţi în sala maşinilor, să vedeţi dacă individului aceluia încăpăţânat i-a venit acum vreo idee despre ce vom mai avea încă de suportat în afacerea asta?

Evident, era timpul ca importantului personaj care comanda nava să i se mai aducă aminte câteva realităţi. Craig i le aminti printr-o simplă întrebare:

— Şi cum să fac să cobor, domnule căpitan? Din ordinul dumneavoastră, am fost închis aici, în coridorul ăsta...

— Ah...

O pauză. Suficientă pentru ca pe Paul să-l încerce un sentiment de satisfacţie la gândul că Schock îşi dădea seama, în fine, de datele reale.

— Domnule Craig, îmi zdruncini încrederea în capacităţile dumitale. Dacă un psiholog nu e capabil să rezolve o problemă atât de simplă ca faptul că e încuiat în camera lui, la ce putem spera de la el într-o împrejurare atât de gravă cum e cea de faţă? Mă tem că n-o să-mi fii de nici un ajutor. La revedere.

Un declic. Şi liniştea...

Craig coborî pe treptele abrupte. Era aproape ca o scăriţă de zugrav, atât era de abruptă. Mai jos, mereu mai jos, trecând prin faţa maselor gigantice de metal, care emiteau clinchete, şuierături şi mici pocnituri seci de oţel lovit. O maşinărie puternică lucra din plin; iar toate acestea făceau parte, evident, din infernul lui Angus McPherson.

Craig ajunse pe o creastă îngustă. Era înconjurată de o balustradă îngustă, cu un aspect ca de cauciuc, solidă dar elastică. Mulţumită acestei protecţii, reuşi să se odihnească puţin. Era zdrobit de eforturile pe care trebuise să le facă pentru a ajunge până acolo. Şi, dacă era aşa de obositor *să cobori,* oare cum o fi să urci?

Îşi reluă mersul pe creastă. Un scurt moment, se simţi cu totul neputincios: nava era prea complexă pentru puterile lui.

Principala materie pe care Craig o studiase la universitate fusese biologia marină, la care se mai adăugaseră chimia şi diverse alte ştiinţe selecţionate. Craig

îşi aminti ce-i spunea adesea profesorul lui de chimie, cu un mic zâmbet: că, la urma urmei, fizica nu era decât o ramură a chimiei.

Acest gând îl ajută să-şi învingă năuceala. Încet, încet, desluşea sensul lucrurilor pe care le vedea.

Nu era nici o risipă, nici de materiale, nici de energie. Totul servea unui scop precis şi cele mai multe dintre cererile de energie erau transmise prin fire fixate la vedere (deci uşor accesibile). Era o soluţie rezonabilă, căci, pentru a se răspunde atâtor nevoi de energie şi a transmite o forţă atât de mare pe o distanţă scurtă, radioului i-ar fi fost necesare mecanisme de intensificare şi de reducere a tensiunii, transformatoare costisitoare, grele, care ar fi ocupat mult loc. Or, aceste operaţii puteau fi efectuate mult mai bine şi mai sigur de metalele conductoare.

Cineva trase apa la toaletă într-o parte îndepărtată a navei, în sala maşinilor, un releu se închise, punând în mişcare motorul unei pompe, care umplu din nou rezervorul cu apă.

Asta era manevra numărul unu. Cu manevra numărul doi se însărcina un alt releu, un alt motor, care ducea apa întrebuinţată de la toaletă spre sistemul de epurare. Zeci de beculeţe clipiră, în timp ce zeci de relee supravegheau automat purificarea apei, pentru reutilizarea ei în alte toalete.

În minutele următoare, Craig se uită la alte sisteme în funcţiune: enormul complex de senzori care supravegheau universul înconjurător; echipamentul foarte complicat care veghea asupra micului univers din interiorul navei. La cea mai mică anomalie, în sala maşinilor zbârnâiau sonerii de alarmă. McPherson şi tehnicienii lui interveneau imediat.

12.

Craig îi găsi pe mecanicul-şef şi pe patru dintre subalternii lui încercând să taie, cu aparate de sudură, o bucată mare de metal, deformat de căldură, din străfundurile unei maşinării înalte cât o casă cu două etaje.

Domnea o căldură sufocantă; oamenii purtau căşti şi haine de protecţie.

Se uită un moment cum lucrau, privindu-i printr-o barieră din geam transparent, până când McPherson şi oamenii săi veniră lângă el. În timp ce un puternic magnet telecomandat extrăgea blocul de metal din măruntaiele maşinii, Craig îl întrebă pe McPherson:

— Ce-au lovit?

— Iniţiatorul nuclear.

Şi McPherson începu să-i blesteme pe glidani, înjurând în greoiul lui dialect scoţian. Craig abia auzea ce spune. Cu o voce moale, repetă:

— Iniţiatorul nuclear?

Şi se gândi: „Asta e”.

Ajunseseră pe planetă. Aici se va produce catastrofa; chiar acum.

— Şi ce-o să faceţi? Întrebă bâlbâindu-se uşor.

Pe cât îşi dădea seama, tocmai schimbau iniţiatorul stricat.

McPherson începu din nou să înjure cu furie. Chiar dacă îşi amintea de conversaţiile pe care căpitanul, apoi Craig le avuseseră cu el pe acest subiect, nu făcu nici o aluzie la ele. Mecanicul-şef părea foarte înfuriat de ghinionul ce îi aducea deja o pierdere de o cincime din beneficiul personal pe care l-ar fi avut din vânzarea iniţiatoarelor.

Craig îi strigă:

— Ce-o să se întâmple atunci când o să montaţi iniţiatorul?

O să pună în mişcare reactorul şi o să plece de pe afurisita asta de planetă.

Craig păli. Îşi amintea cum funcţiona darul de prezicător al lui McPherson, aşa cum i-l descrisese căpitanul Schock. Şi ştia că vor avea nevoie de toate iniţiatoarele, de toate cinci.

Ceea ce însemna că vor mai fi loviţi şi de alte bombe.

Craig privi împrejur, ezitând. Avea convingerea oribilă că vor muri oameni înainte ca această luptă să se sfârşească şi că, probabil, măcelul va avea loc în sala maşinilor.

Avea o mare dorinţă de a pleca din ceea ce considera că e o zonă periculoasă; pe de altă parte, n-avea chef să plece înainte de a afla ce voia căpitanul Schock să ştie. Aşa că temporiză. Merse de-a lungul barierei, îndreptându-se spre un loc din care se vedea mai bine gaura căscată în pântecul maşinii, acolo unde lucraseră oamenii. Se aplecă. Îşi lipi faţa de „geam”. Se uită în jos.

Dedesubtul lui, apa sclipea. Fierbea. Vălurea. Se învârtejea. Mai multe punţi ale sălii maşinilor erau inundate.

Craig se trase înapoi, înfiorându-se. Se întoarse către McPherson:

— Ce credeţi că se va întâmpla acum, domnule?

McPherson se uită posomorât la el, dar nu răspunse. După câte se părea, nu-i venise ideea că prezenţa lui Craig în această parte a navei era cam neobişnuită.

Craig îşi făcu curaj. Făcu un pas către omuleţul în costum pitoresc şi, urlând ca să acopere vacarmul, îi rezumă raţionamentul lui despre paralela dintre evenimentele prezente şi fenomenul psi, precum şi concluzia că va fi nevoie de cele cinci iniţiatoare.

McPherson îl privi cu o mutră scârbită:

— N-o să se întâmple aşa ceva, băiete!

Şi îi explică lui Craig că, dacă glidanii îi vor distruge şi al doilea reactor, nu va mai încerca să îl repare, ci îl va îndemna pe comandant să negocieze.

— Asta va fi situaţia cu iniţiatoarele, conchise el triumfător. Orice s-ar întâmpla, tot o să-mi mai rămână trei. Şi-acum, piei din calea mea cu ideile tale tâmpite.

Toate acestea spuse în dialect scoţian.

Atât şi aştepta Craig. Urcă în grabă, trase uşa etanşă după el şi se îndreptă spre cel mai apropiat ascensor. Avea intenţia să urce pe pasarela căpitanului şi să dea buzna peste el. Calm. Firesc. Şi să-i spună ce-a zis McPherson.

Deşi, ideea i se părea seducătoare (mai ales din motive egoiste), şovăi.

Se hotărî să mai „cugete”.

Spre marea lui încântare, pe drumul de întoarcere spre cabina lui nu se întâlni cu nimeni. Din păcate, era atât de adâncit în gânduri, că deschise uşa, intră şi încuie şi abia după aceea văzu la stânga lui femeia slăbănoagă care îl aştepta stând în picioare şi ţinând în mână o armă aţintită asupra lui.

13.

A urmat una dintre acele miriade de clipe în care firea omului pământean se manifestă printr-o reacţie vizibil automată.

Se spune despre câte o persoană: „A, e un molâu!” sau „E un om dur!” „Ştie ce vrea!” (Vă daţi seama!) „Femeia asta ar face orice ca să le rezolve pe toate după capul ei.” Şi aşa mai departe, *ad stupidum...*

Ăsta era caracterul locuitorului planetei Sol, în tot automatismul lui inform. Şi pe suprafaţa căruia se vede o vagă poleială de educaţie. Şi, la majoritatea oamenilor, suficientă stăpânire de sine pentru a face astfel încât să nu aibă de-a face cu poliţia. Dar creierul lui uriaş - pe care-l are, fără îndoială - e ticsit de atitudini absorbite involuntar, care reflectă la infinit aportul de informaţii local. Oamenii de soiul acesta ori se supun, ori rezistă... aşa sunt ei.

Craig era înzestrat chiar cu ceva mai mult automatism decât omul mediu.

— Unde-i whisky-ul? Întrebă el când o văzu pe femeia în rochie în carouri scoţiene.

Şi, spre cinstea personalităţii fundamentale - oricare-ar fi fost ea -, ascunse undeva pe sub maşinăria neuro-chimico-organică ce se prezenta sub aspectul unui alcoolic de douăzeci şi şapte de ani numit Paul Craig. - Da, spre cinstea ei - îşi dădu seama pe loc cât era de nebunească o asemenea întrebare.

Şi rămase trăsnit de boroboaţa pe care o făcuse... „Nu se poate aşa ceva, se gândi el. Cum naiba, în situaţia asta, sub ameninţarea unei arme...”

Căci semăna cu o armă. Făcând ochii mari, se uită la obiectul pe care tânăra femeie îl ţinea cu mâna fermă. Arăta ca un fel de mugure mare, din care ieşea o lamă transparentă. O lamă foarte groasă şi rotunjită.

Şi mai era ceva şi mai ameninţător decât arma: chipul semănat cu pistrui al scoţienei n-avea nici umbră de zâmbet. Lui Craig îi trecu prin minte un gând oribil: femeia ar putea foarte bine să-l ucidă şi nimeni n-ar afla vreodată cine l-a omorât, pentru că nimeni nu ştie că ea se află la bord.

Ea vorbi, şi momentul de groază se sfârşi brusc.

— E la Angus, zise.

Pronunţase cuvintele într-un dialect scoţian la fel de greoi ca şi cel al mecanicului-şef, dar fără nici o nuanţă ameninţătoare în voce.

Dintr-o dată, Craig înţelese că femeia îi dă pe tavă o informaţie absolut nepreţuită. Se gândi chiar, înveselit, că ea probabil nu ştie ce înseamnă alcoolul pentru un om ca el. Îi dezvăluise acest secret cu o nevinovăţie totală.

Apoi, cu întârziere, remarcă numele, pe care ea îl pronunţase „Ahngus”. Începu să tremure de nerăbdare, în aşteptarea plăcerii de a bea, străduindu-se cu disperare să nu cumva să spună ceva nepotrivit, când ea continuă:

— Şi ai face bine să te descurci în aşa fel încât să nu afle că ai descoperit pasajul secret.

Ceea ce părea să însemne că n-avea de gând să-i spună acest lucru lui „Ahngus”. De unde minunata implicaţie că ei doi împărtăşeau un secret, ceea ce era o situaţie de bun augur. Acest bun augur făcea ca, deodată, întâlnirea lor să devină altfel decât tot ce i se întâmplase vreodată în viaţă.

Craig îşi petrecuse adolescenţa şi tinereţea într-o stare de dezordine emoţională, care se manifesta sub forma unei atitudini foarte rezervate... atunci când nu era băut. Dintotdeauna fusese convins că unchiul lui nebun şi bogat îi interzice cu desăvârşire orice legătură cu femeile.

Astfel că, de frică să nu-şi piardă moştenirea, fusese, în timpul universităţii, un student distant care, ani de zile, îşi petrecuse serile învăţând.

La douăzeci şi trei de ani, acceptase cu greutate invitaţia la o petrecere la unul dintre colegi; şi acolo descoperise alcoolul.

Începu să meargă la petreceri; acolo erau şi fete, dar prezenţa lor nu reuşea decât să-l facă să bea şi mai mult, ca un fel de apărare împotriva lor. Astfel că Paul se întorcea acasă pe două cărări, într-o stare de beţie care o dezgusta pe oricare femeie ce s-ar fi putut interesa de el.

Când, în sfârşit, unchiul murise, cu un an în urmă, beţia devenise demult pentru el un mod de viaţă. Şi faptul că Craig era uneori considerat iniţiatorul bătăilor între beţivi îl atrăsese pe observatorul galactic Eltrin; altfel, nimeni altcineva nu admirase un beţivan bătăuş.

Dar, în timpul anilor lui de dezmăţ, auzise adesea vorbele pe care băieţii le debitează fetelor.

Amintirea lor îi reveni instantaneu, şi o interogă cu iscusinţă pe tânăra scoţiană. Rezultat: după câteva fraze, îi află numele - Mary McGregor - şi povestea. Era, după câte se părea, o adevărată tânără scoţiană, pe care „Ahngus” o agăţase într-o berărie. Călătorise ascunsă la bordul acestei nave, în chip de iubită secretă a unui android. Şi descoperise treptat că nava era un vehicul spaţial dintr-o altă lume.

Oricare ar fi fost vagul plan urzit de mintea lui Craig la trezie, nimic nu mai putea fi pus în aplicare.

Faptul că tânăra femeie era iubita unui android reducea instantaneu discuţia lor la nivelul unei simple conversaţii. Androidul dăduse deja dovadă de fermitate, ceea ce putea să însemne că are mai multă forţă, mai multă capacitate de a acţiona decât părea.

Ceea ce îl uimea pe Craig era că, dacă o credea pe Mary, Angus McPherson instalase barul, cumpărase şi adusese la bord whisky din mărcile preferate ale lui Craig şi făcuse toate astea de capul lui. La ordinul lui McPherson,

Mary adusese o sticlă şi o lăsase în cabină. Şi, tot la ordinul lui, se întorsese să o ia.

Craig o însoţi în încăperea în care fusese barul, trecu împreună cu ea prin panoul din fund şi merse, lângă ea, prin câteva noi coridoare - foarte atent la drumul urmat, pentru eventuale nevoi viitoare. Coridoarele înconjurau culmea „falezei” şi duceau la un ascensor, în care femeia intră. Acolo, Craig se despărţi de ea, după ce îi smulse promisiunea că o să vină să-l vadă mai târziu.

Foarte mândru de isteţimea lui, Paul Craig se întoarse în cabină, deschise telefonul şi îl ceru pe căpitanul Schock. Când vocea binecunoscută, cu tonul ei ursuz, se auzi în receptor, Craig explică, foarte sigur pe el, că l-a „contactat pe domnul McPherson” . După care îi descrise ce voia să facă androidul.

După ce încheie, se lăsă o lungă tăcere. In cele din urmă, cu o voce uimitor de împăciuitoare, căpitanul propuse:

— Văd că se apropie ora cinei, domnule Craig. Rugaţi-l pe domnul Eltrin să vă însoţească la cantină iar eu, în timpul ăsta, o să chibzuiesc la informaţia pe care mi-aţi dat-o.

Paul Craig închise telefonul cu convingerea totală că a câştigat o mare victorie. Şi încă de unul singur, ca un leu, ce mai!

14.

Când te cheamă Paul Craig, cum să-ţi ţii mintea în alertă timp de şaizeci de minute, fară un păhărel de băutură?... Craig se aşeză pe jos. Apoi începu să se plimbe nervos prin cabină. I se părea că se poartă cu multă judecată. Dacă-şi aducea bine aminte, avusese visele acelea neplăcute din cauză că adormise. „Atunci, n-ai decât să nu adormi!”

După un timp, se uită la ceas. Constată că trecuseră şapte minute.

— Cee?

Se uită la ceas, furios. Dar imediat se simţi învins. N-ar fi putut spune, cu certitudine, cât timp i se păruse că a trecut. Patruzeci de minute. Cincizeci.

Dintr-o dată, îl lovi vechiul sindrom „ia mai dă-le naibii pe toate”. Se răsuci pe călcâie, cu intenţia să se târască până la pat şi să se întindă. Chiar în clipa aceea, telefonul sună.

— Alo? Mormăi Craig.

— Sunteţi Paul Craig?

Vocea de la telefon sună neobişnuit în urechile lui Craig, obişnuite cu engleza vorbită în America; avea un uşor accent străin.

— Da, sunt Craig.

— Aici Garren, regele kiberilor; vreau să vă informez că, dacă ieşiţi de pe nava spaţială, nu voi putea să vă salvez viaţa.

Craig se aşeză brusc, cu mâna înţepenită pe receptor.

La celălalt capăt al firului, tăcere.

Tăcere şi aici.

Craig închise telefonul. Era o reacţie automată.

După ce trecu o clipă, vidul din mintea lui fu înlocuit, în chip ciudat, de o senzaţie de realitate. Pentru prima oară,

constata că în toată aiureala asta mai era amestecată o persoană. O fiinţă în carne şi oase.

Până atunci, totul fusese îndepărtat, într-un fel. O fantasmă căreia nu-i prea rezista, la un nivel. În tot timpul acesta din urmă, îi trecuseră mereu prin faţa ochilor imagini ale lui însuşi, urcându-se pe un tron acvatic. Un rege zâmbitor, poate: el. Clătinându-se vizibil din cauză că băuse prea multe cupe de şampanie festive.

Nu în felul ăsta. Nu o imagine mentală ca cea pe care o avea acum. O rachetă ţâşnind cu o precizie ucigătoare din adâncurile oceanului. Şi acum, o ameninţare directă cu moartea.

Ei, drăcie! Ce zisese Eltrin?... Că el, Craig, trebuie să-l alunge pe bătrânul rege sau să-l omoare.

Realitatea îi dădea o lovitură grea în această clipă prea târzie: constată că, în fond, nu-i venise niciodată ideea că regele ar putea să se opună cu violenţă la răsturnarea lui de pe tron, ba chiar ar putea să riposteze. Să se lupte. Să câştige.

Restul acelei ore se scurse astfel, fară ca mintea lui amorţită să perceapă ceva. Şi, deodată, îl văzu în faţa lui pe Eltrin, care-i spunea, lugubru:

— O urare de bun venit din partea regelui, nu? Trebuie să înţelegi foarte bine că atacul ăsta e numai şi numai în cinstea dumitale.

Erau în cabina lui Craig. Lăsaseră uşa deschisă spre coridorul pustiu şi tăcut.

— Încerc să analizez cum de a reuşit regele Garren să afle momentul şi locul exact al sosirii acestei nave, zise Eltrin încruntându-se. Asta schimbă lucrurile.

Craig nu prea înţelese ce vrea să spună Eltrin.

— Cum adică? Întrebă el. În ce fel le schimbă?

— În clipe ca astea, nu te poţi încrede în nimeni. Aşa că nu mergem la cantină.

Desigur că Paul cugetă în sinea lui la implicaţiile spuselor lui Eltrin. Dar pe chipul lui nu se văzu nimic; rămase pur şi simplu acolo, nemişcat.

— Nemernicul ăsta de căpitan! Bombăni Eltrin. Probabil că n-o să te lase să debarci. De asta vrea să te duci la cantină, unde te poate prinde şi aresta, dacă se va ivi nevoia. Asta cred că vrea. Aşa că...

Se întrerupse, holbă ochii şi se uită atent la Craig.

— Dar ce se-ntâmplă cu tine?

Se întâmpla că mai rămăsese ceva alcool în corpul lui Craig, şi whisky-ul îşi producea efectele lui speciale. Astfel că impactul cuvintelor lui Eltrin era întărit de prezenţa preţiosului lichid, în cantităţi infime, dar suficiente. Efectul vizibil se concretiză printr-o semivitejie bruscă.

„... probabil că n-o să te lase să debarci...”

Cu siguranţă, era cea mai rapidă speranţă de scăpare pe care vreun om o căpătase vreodată.

Logica se întemeia pe cel mai elementar instinct de conservare. De îndată ce iniţiatorul nuclear va fi montat, căpitanul va ordona decolarea - iar regele Kiberului îi va lăsa să plece, cu condiţia ca „urmaşul” lui la tron să plece cu nava.

În consecinţă, i se păru absolut esenţial ca Eltrin şi el să meargă la cantină.

În aceste momente exaltante, Craig se simţea plin de o forţă specială, ca o fiinţă atotştiutoare. Întrebă:

— Eşti gata să pleci imediat de pe navă, domnule Eltrin?

— Nu... (Mirare mare în vocea lui.) E încă lumină afară. Am fi văzuţi. De ce întrebi?

— În acest caz, replică Paul, stăpân în continuare pe o logică inexorabilă, am face mai bine să dăm pe la cantină, pentru că altfel Securitatea navei o să vină după noi. Iar căpitanul o să aibă destule bănuieli ca să ne închidă pe amândoi. O să...

Avea intenţia să sugereze că ar fi mai bine să plece de pe navă noaptea. Dar scurta perioadă care ar fi putut fi numită „timpul judecăţii în vârtej” se terminase. Cuvintele „Securitatea navei” îi amintiră lucrul fantastic, de necrezut... Regele se numea Garren.

Implicaţii? Mai târziu, hotărî el, vag. O să se gândească mai târziu la asta.

Craig îşi dădu seama că Eltrin începuse să spună ceva. In silă, recunoştea că, desigur, ar face mai bine să meargă la cantină.

15.

— Care e problema asta de identitate pe care se spune că o au androizii? Întrebă Craig.

Era ora cinei. El şi cu Eltrin ocupaseră o masă numai pentru ei doi. Mesele din jurul lor erau ocupate de ofiţeri şi de membri ai echipajului, oameni şi androizi. Craig rămase dezamăgit văzând că nu sunt în sală nici căpitanul Schock, nici Angus McPherson.

Cum comeseanul lui nu-i răspundea nimic, continuă:

— Dacă-mi aduc aminte bine, la universitate am învăţat că adolescenţii au o problemă de identitate. Ni s-a dat de înţeles că, după ce vor avea o ocupaţie, vor înţelege cine sunt ei înşişi. După toate aparenţele, nu contează ce ocupaţie, trebuie numai ca ei să o accepte ca pe o stare permanentă. E de ajuns să fie vânzător, librar, soţul Sarei sau nevasta lui John, mecanic de automobil sau avocat. Se pare că prin asemenea lucruri neînsemnate putem să ne aşezăm şi să facem pace cu lumea noastră interioară. Ne stabilim o limită şi aceea este identitatea noastră. Ai ceva de spus?

— Păi... (prudent), desigur că mă accept pe mine însumi ca fiind kiber. (Eltrin se rezemă de spătarul scaunului şi-şi strânse buzele, cu o expresie gânditoare.) M-am născut pe Aldo, dar, atunci când am auzit de Kiber şi de sistemul de longevitate de acolo, mi-am zis: „Acolo-i de mine!”. Şi ăsta-i adevărul, până-n ziua de azi.

După rostirea acestor cuvinte, se lăsă o tăcere adâncă, întrebarea iniţială a lui Craig şi scopul lui - acela de a căpăta informaţii asupra lui McPherson, în speranţa că va mai putea astfel obţine ceva whisky - îi dispărură din minte, alungate brusc de o idee nouă:

— Longevitate?

Eltrin, părând să nu remarce ce senzaţie provocaseră spusele lui, continuă:

— La urma urmei, amândoi, şi dumneata şi eu, am avut părinţi şi, începând din ziua în care ne-am născut, am crescut. Asta duce la multe certitudini interne. Pe când un android se trezeşte la viaţă brusc. Ieri nu era, azi uite-l, fără nici o istorie în urma lui. Când ne uităm la el şi, din afară, îi studiem problemele, deducem că sărăcia psihică ce decurge din asta îl împinge, pe cel care este victima acestei stări, să caute necontenit o uşurare. Uite-l deci pe mecanicul-şef al acestei nave cum imită un costum regional de pe Pământ, un costum destul de neobişnuit, şi cum vorbeşte într-un dialect care nu mai e întrebuinţat nici măcar de locuitorii acestei regiuni, decât pe ici pe colo. Nu avem cum să evaluăm restul acestei situaţii, aspectul mistic, cu teoria lui particulară asupra naturii universului.

Craig îşi revenise din şoc.

— Are cineva, întrebă el, vreo explicaţie pentru pretinsele capacităţi psi ale andro... (Vocea i se frânse într-o notă întrebătoare. Apoi izbucni:) O teorie particulară despre *ce?*

Încă o dată, Eltrin avu aerul că nu-l aude. Şi faptul că propriile lui cuvinte fuseseră cele care inspiraseră întrebarea păru numai o simplă coincidenţă.

— După cum ai remarcat, spuse el, căpitanul era foarte neliniştit de facultatea ESP1 a androidului. Trebuie să mărturisesc că ideea potrivit căreia universul este un aspect al identităţii şi al conştiinţei mă lasă perplex. Dar, de asemenea, n-am văzut niciodată un android abandonându-şi, fie şi numai pentru o clipă, identitatea lui asumată, ceea ce ar fi momentul în care universul ar trebui să-şi arate ciudata lui realitate. Dar recunosc că e semnificativ că s-a

---

1 Prescurtare pentru *extrasensory perception* = percepţie extrasenzorială (1. engl.).

stricat exact unul dintre lucrurile care-l nelinişteau pe căpitanul Schock, unul dintre iniţiatoarele nucleare...

Craig, nefiind în stare să-şi concentreze atenţia decât vreo zece secunde (cel mult), n-avea cum să stăruie prea mult asupra naturii universului. Capacităţile psi ale androizilor îi mai produseră - încă - un impact de trei secunde. Dar apoi şi această problemă dispăru la rândul ei în neantul pierderii atenţiei.

Eltrin făcu un gest de nepăsare.

— N-ar trebui să ne amestecăm în treburile astea ale navei. Iar cât despre longevitate, pot să-ţi spun că eu, în calitate de kiber, am şanse să trăiesc de trei ori mai mulţi ani decât dacă aş fi rămas aldonez. Şi probabil aşa ţi se va întâmpla şi ţie. Pe cât cred eu, o să trăieşti măcar vreo două sute de ani pământeşti. E ceva legat de viaţa în apă... Mă rog, pentru moment n-are importanţă.

În clipa aceea, lucrurile nu i se păreau neimportante lui Craig.

— Vrei să spui, (perplex) că e ceva în apă?

Eltrin se încruntă, cu un aer nedumerit. Apoi explică:

— Soarele Kiberului e situat chiar în centrul unuia dintre câmpurile aidlai. Îţi dai seama? Exclamă el, cu o veselie subită. Un sistem întreg, cu toate planetele lui, într-o interacţiune aidlai accidentală! Presupun că, statistic vorbind, dat fiind că există o infinitate de stele, genul ăsta de interacţiune se produce în chip firesc cel puţin de şase, şapte ori în fiecare galaxie!

Se lăsă cu spinarea pe spătarul scaunului şi îşi ridică ochii spre tavanul cenuşiu strălucitor. Continuă cu o voce joasă, plină de emoţie:

— Ce zi măreaţă va fi pentru toate vieţuitoarele inteligente atunci când fenomenul aidlai va fi, în sfârşit, sub control şi când va fi folosit la navele spaţiale, cu calculatoare care vor coordona toate schimbările de timp şi de spaţiu!

Dar, ca de obicei, stăruinţa asupra unui singur subiect îi epuizase lui Craig capacitatea de atenţie. Mintea lui, în continuă schimbare, coordonată de „computerul neural” al propriului lui creier, făcuse un salt şi-şi îndreptase atenţia către un alt eveniment bizar: îşi amintise de „lupta” de pe coridor.

După ce-i povesti lui Eltrin tot ce se întâmplase acolo, cu lux de amănunte, Craig declară:

— Omul ăla a acţionat asupra mea prin mijlocirea creierului lui. Asta presupune că un val de energie a pornit de la creierul lui către creierul meu... Cum ar fi cu putinţă aşa ceva? Întrebă el, foarte nedumerit.

Lui Eltrin nu-i trecu nici o clipă prin cap să întrebe ce căuta Craig pe coridor, atunci când, în principiu, ar fi trebuit să se afle închis în cabină.

— Este una din cele mai mici particule, îi explică el. Pionul, dacă-mi aduc bine aminte. Oh, cu un pic de antrenament, ai putea şi tu să înveţi cum să stăpâneşti un asemenea val de energie.

Craig primise o educaţie care îl făcu să respingă automat sugestia că un antrenament de acest fel ar fi fost lucru uşor. Dar, atenţia lui rămase concentrată asupra subiectului. Insistă:

— Adică nu era o chestie de - cum îi spui tu? - O chestie legată de câmpul aidlai?

— Nu, nu! (Uimire şi o vagă indignare, ca şi cum ar fi fost un lucru care ar fi trebuit să fie cunoscut de toată lumea.) Nu, pionii vin în raze, nu în câmp.

— A, făcu Craig.

Şi atât. Ca şi cum protestul lui Eltrin ar fi fost transmis propriului lui creier printr-o metodă tot atât de directă ca şi un val de particule pioni. Ca efect al acestei lovituri directe, interesul lui pentru chestiune fu nimicit pe loc.

Eltrin îi spuse, privindu-l fix:

— Jos pălăria în faţa ta, Paul. Sângele tău rece, sfatul tău de a face act de prezenţă aici, la cantină, mă fac să înţeleg o dată mai mult câtă diferenţă e între felul în care unii luptători fac faţă situaţiilor şi felul în care le rezolvi tu. Şi asta, adăugat povestirii tale despre ceea ce s-a petrecut cu Yissah, mă face să mă hotărăsc, spuse el, ridicându-se. Aş vrea să cunoşti un nou tip de combatant. Aşa că, te rog, aşteaptă-mă aici...

Lucrurile se petrecură rapid. Şi neaşteptat - cu toate că prin mintea lui Paul trecuseră câteva gânduri fugare - de la care îl abătuse direcţia luată de conversaţie. Însă se ridică foarte repede de pe scaun. Dacă s-ar fi întrebat cum de reacţionează aşa de rapid, ar fi înţeles că se află încă sub influenţa alcoolului. Ca dovadă, cu viteza şi curajul lui din clipele de beţie, îl ajunse într-o secundă pe Eltrin şi îl înhăţă de braţ. Îl trase către el cu o mână de fier.

— Ai înnebunit? Exclamă el. Să nu atragem atenţia căpitanului asupra noastră! E ridicol!

Un tânăr voinic se ridică de la o masă vecină şi se apropie de ei.

— Domnule Eltrin, spuse el politicos, aveţi nevoie de ajutor ca să-l potoliţi pe prietenul dumneavoastră?

O expresie bizară apăru pe chipul prelung al lui Eltrin.

— Aşa e, am mare nevoie.

— I-auzi! Protestă Craig. Ia stai puţin! (Se întoarse către intrus.) Nu e ce-ţi închipui dumneata...

Tânărul voinic îl întrerupse.

— Domnule Craig, ia să stăm puţin de vorbă amândoi: ce speraţi să câştigaţi cu atacurile astea necontenite şi fară motiv asupra celui mai apropiat tovarăş pe care-l aveţi la bordul acestei nave? Aşa cum aţi făcut chiar şi acum!

Craig avu impresia că omul îi expune o variantă a propriilor gânduri. Bâlbâi:

— Nici nu cer mai mult, eu...

În clipa aceea, văzu expresia bizară a lui Eltrin: clătina din cap, parcă îl avertiza de ceva. Atâta-i trebuia lui Craig: alte prostii - se gândi el. Aşa că, atunci când tânărul cel voinic îi arătă o masă din colţul încăperii şi-i propuse să meargă acolo să discute, Craig, înfuriat pe Eltrin, se îndreptă în grabă spre ea.

Îl văzu pe individ că se apropie de el şi-i întinde mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l apuce de braţ.

Se produse un fulger de energie şi Craig simţi o arsură puternică. Auzi cum cineva scoate un strigăt răguşit. Apoi înţelese, ruşinat, că era propria lui voce. În clipa următoare, mâna se apropie din nou de el, întinsă...

Oare l-a atins pentru a doua oară? Nu-şi dădu seama prea bine. Durerea primului contact era aşa de mare, că îl copleşea, persistând. În fapt, nu mai suferi un al doilea şoc, pentru că reacţionă cu o forţă de care numai un om puternic poate da dovadă. Clătinându-se pe picioare, făcu un salt rapid în lături, îndepărtându-se la cinci, şase metri de agresor.

În creierul lui convulsionat de durere, un gând găsi timp să se formeze: „Iar m-a păcălit. M-a dus cu vorbele lui bune”.

Dar de unde putuse veni acest oribil şoc de energie? Pe câte-şi putea aminti, parcă mâna întinsă spre el nu ţinea nici o armă. Nimic. Nici un instrument. Nici mănuşi protectoare.

În timp ce gândurile acestea îi treceau fulgerător prin minte, începuse să-şi vină cât de cât în fire. Vederea i se limpezea. Probabil că agresorul lui înţelesese că un nou atac nu mai era posibil, căci rămase nemişcat şi i se adresă lui Craig pe un ton acuzator:

— Sper că asta o să te înveţe minte să nu mai ataci pe nimeni la bordul acestei nave.

Craig nu răspunse nimic. Mintea lui se adâncise într-o investigaţie a cauzelor fenomenului: căuta metodic prin

toate datele ştiinţifice pe care i le puneau la îndemână anii lungi de învăţătură. Întrebarea era: „Ce anume mi-a făcut?” Găsi un răspuns posibil în mecanismul pe care îl întrebuinţează ţiparii de mare pentru a-şi imobiliza prada.

Stând acolo, cu trupul puţin îndoit de spate şi sprijinit pe piciorul stâng, lui Craig îi trecu prin faţa ochilor viziunea bruscă a celor vreo 10.000 de electroplăci ale ţiparului de mare, cu ionii lor de potasiu şi de sodiu, în reacţie negativă unii faţă de ceilalţi. Şi deduse instantaneu: fiinţa din faţa lui nu era om.

Brusc, îşi imagină construcţia internă a „tânărului” voinic. O mare parte a acestei mase era formată din electroplăci dispuse în paralel. Restul corpului era probabil de tip android.

Dar - de asta era sigur - nu era făptură omenească.

Craig dădu din nou înapoi. Era o mişcare ca de crab, oblică întrucâtva, care îl aduse alături de Eltrin, îndepărtându-l pe redutabilul android. Îi spuse lui Eltrin, în şoaptă:

— Să plecăm de aici. Înainte să stau de vorbă cu tipul ăsta trebuie să mă echipez cu o instalaţie de legătură cu pământul, ca o priză de împământare...

Nici Eltrin, nici androidul nu-l împiedicară să plece. Paul avu chiar timp ca, ieşind din sala de mese, să se uite la oceanul care se întindea dincolo de zidurile transparente.

— Văd că e încă zi, afară, zise el.

Eltrin dădu din cap.

— Aici ciclul zi-noapte e de aproximativ treizeci şi şase de ore terestre.

În coridorul care ducea spre cabina lui Craig, îl sfătui cu insistenţă în voce:

— Culcă-te cu pantalonii pe tine la noapte. Pune-ţi în buzunare toate lucrurile de care s-ar putea să ai nevoie. Şi fii gata să părăseşti imediat nava atunci când te voi anunţa.

16.

Întors în cabină...

Craig consideră situaţia cu o vagă severitate... „Universul, se gândi el cu regret, universul aşteaptă zadarnic ca firea omului să devină mai bună. Degeaba. N-ai decât să te uiţi la mine: sunt un exemplu oribil al acestei imposibilităţi.”

Nu era lucru nou pentru el să încerce să-şi ascundă defectele incluzându-le în partea întunecată a tuturor lucrurilor. De fapt, asta îi întărea moralul. Pentru că... măcar era suficient de cinstit ca să-şi mărturisească sieşi asta.

La orice fiinţă care poate fi numită inteligentă, sunt vizibile educaţia şi experienţa, care se suprapun şi domină destul de bine făptură fundamentală şi automatismele ei. Dar aspectul exterior de fiinţă cu judecată e înşelător.

„Ar fi timpul să studiez mai îndeaproape problemele astea, se gândi Craig. Poate mă vor duce la hotărârea pe care va trebui să o iau dintr-un minut în altul...”

I se întări convingerea că, în sfârşit, se află în luptă directă cu realitatea. Cu această atitudine lucidă îşi „înfruntă” existenţa.

„... Nu ştiu, chiar că nu ştiu de ce sunt un beţiv...”

Trăise în sărăcie, împreună cu mama lui. Când împlinise şase ani, tatăl lui murise. Nenorocita văduvă, obligată să muncească pentru a-şi ţine zilele, îşi găsise un post într-un magazin de mode, iar băieţelul, Paul, rămăsese de capul lui în tot timpul cât nu se afla la şcoală, adică din ce în ce mai des.

Chiul de la şcoală, hoţomănii mărunte, niscaiva vandalism, droguri la vârsta de doisprezece ani (dar numai până la vârsta de paisprezece ani, după care nu mai luase

niciodată, cine ştie din ce motiv). Şi apoi, la şaisprezece ani, primul pahar de alcool.

Descoperise astfel raiul. Cu marele ajutor al unui unchi bogat, sosit pe neaşteptate, un unchi care până atunci fusese pentru el doar un nume, o vagă identitate într-un colţ îndepărtat al ţării.

Fireşte, avusese bunul-simţ să-şi ascundă gustul pentru alcool. Pentru că unchiul, deşi avea doar patruzeci de ani, privea lucrurile bătrâneşte, cu severitate. Şi nu bănuise niciodată că îi destina moştenirea lui unui tânăr atât de nebun.

De necrezut, se gândi Craig, tânărul acela nebun, acum băiat mare, fusese ales pentru a primi o altă moştenire: a regatului kiberilor... Din păcate, pleaşca asta era însoţită de câteva probleme suplimentare. „Adevărul este că, pentru o asemenea misiune, s-ar cere ca eu să ajung în secret într-un loc care să-i fie necunoscut duşmanului. Deci, în consecinţă, adevărata soluţie a tuturor lucrurilor care se întâmplă este...”

Pe când ajungea la această concluzie logică, capul îi cădea deja pe pernă. Aşa că se lungi pe pat, fără să-şi dea seama, o dată mai mult, că ăsta era motivul pentru care nu ajungea niciodată nicăieri.

Şi, de cum se întinse, fireşte, se scufundă în neant.

Adormi.

... Acum! Se gândi femeia.

—... Pe Kiber, trăim vreme mai îndelungată, grăi Eltrin. Dar avem nevoie de cineva care să consimtă să-şi ia sarcina de a guverna ţara. Cineva pentru care este important ca el să fie stăpânul. Şi iată momentul în care intri tu în scenă.

Craig era pe jumătate cufundat în apă. Valurile clipoceau uşurel în jurul părţii de jos a corpului său. Vedea transparenţa întunecată a apei, unde stânca plonja în adâncuri.

Deschise gura să spună că nu ţine chiar aşa de mult să fie stăpân. „Ia ascultă! Avea chef să zică. Ştii bine că muncesc puţin şi că, de fapt, în afară de câteva critici pe care le fac, îi las pe Steckler şi pe Gregson să-mi conducă întreprinderea.”

Dar nu spuse vorbele acestea. Pentru că un gând contrar îşi făcuse apariţia, venind dintr-un centru intern al adevărului.

Îşi aminti că, stând pe scaunele din diversele baruri preferate de el şi delectându-se cu diferite licori delicioase, îi venise adesea pofta de a se repezi în Steckler şi Gregson cu critici violente, pline de furie.

Astfel, bombardându-i pe cei doi principali salariaţi ai lui cu critici acerbe, le demonstra pe de o parte că se ocupă de afacerile lui, iar pe de altă parte, atacând primul, îi menţinea într-o stare de dezechilibru mental. Asta, pentru cazul în care ar fi avut îndrăzneala să găsească ceva de zis cu privire la absenţele de la birou ale directorului.

„Fără nici o îndoială, am stofa de rege”, recunoscu Craig în silă. Şi cu un gând suplimentar: „Chiar că sunt cel mai mare nemernic de la facerea lumii încoace”.

Dar, în realitate, spuse cu o voce tare:

— Chiar şi pe Pământ există peşti care trăiesc secole. Nu au nevoie de câmp aidlai pentru asta. Această creştere fizică mai lungă pare să fie un lucru...

Vocea lui Craig şovăi şi se stinse.

O idee, o amintire îl întrerupseseră deodată.

— „O clipă! Hei!

Doamne, în secunda asta m-am lungit pe patul din cabina mea de pe nava spaţială *Steaua căzătoare!*

Cum de-am ajuns aici?"

În aceste momente de buimăceală, muşchii i se contractară automat, oarecum ca şi cum ar fi căzut din pat din cauza unui coşmar. Imediat, începu să alunece de pe stâncă. Urmă reacţia: începu să se agaţe febril de piatră.

Degetele i se încleştară instantaneu pe o muchie tăioasă. Şi nu-i mai dădură drumul.

Nu era chiar într-o situaţie disperată. Apa îl ţinea. Mişcă deci din picioare ca să se ţină la suprafaţă. Mişcările îl propulsară cu uşurinţă. Ceea ce îl determinară să lase ochii în jos şi să-şi privească picioarele.

Văzu că poartă labe de cauciuc.

Şi mai văzu apă, apă şi iar apă. Cenuşie, albastră, cu valuri încununate de spumă albă, care dădeau buzna din toate părţile, cât vedeai cu ochii.

Ridică repede privirea spre cer, un cer albastru azuriu. Ai fi zis că e un cer ca pe Pământ, un peisaj marin de pe Pământ, dacă n-ar fi fost o strălucire specială a acestui albastru, care nu era chiar ca pe Pământ.

Exact în această clipă, tocmai în momentul în care începea să analizeze acea mică diferenţă, vocea uluită a lui Eltrin se auzi în spatele lui:

— Paul, ce te-a apucat?

Craig se contorsionase într-o poziţie incomodă. Şi se lungise pe stânca tare, zgrunţuroasă. Cu precauţie, îşi strecură mâinile sub el şi împinse. Se ridică, executând parcă un exerciţiu de tracţiune, şi se întoarse pe burtă, într-o poziţie ceva mai confortabilă.

Văzu atunci că stânca pe care stătea era un petec minuscul de uscat într-un ocean infinit. Stând culcat pe burtă, cu capul în sus şi umerii ridicaţi, Eltrin îl privea clipind din ochi. Purta numai nişte chiloţi şi o pereche de labe de cauciuc. Chiloţii nu erau complet uscaţi şi i se lipeau de şoldurile osoase, de coapsele uimitor de musculoase.

Craig constatase deja că şi el e în chiloţi. Şi această dublă... necuviinţă, implicaţia că se dezbrăcaseră în grabă şi, în această ţinută sumară, intraseră în apă, îi deturnară cursul gândurilor. Şi îi inspirară întrebarea ce urmă:

— Ce facem aici, pe jumătate goi?

— Paul, întrebă Eltrin, ce se întâmplă?

— Eu...

În acest moment exact, o voce de femeie, în mintea lui Craig, rosti: *Acum!...*

17.

Craig deschise ochii şi văzu că ecranul de pe zid se aprinsese. Făcu imediat deducţia că sunetul aparatului îl trezise.

De asemenea, îşi aminti şi „visul”. Instantaneu critic faţă de el însuşi, clătină din cap, gândindu-se: „Doamne, mă las antrenat în toată povestea asta!” Ceea ce îl nelinişti grozav, întrucât, încă din adolescenţă, făcea totul pentru a nu se lăsa niciodată „antrenat” de nimeni şi de nimic.

Atenţia i se concentră asupra ecranului dublu: într-o parte, vedea cerul şi suprafaţa oceanului şi, în depărtare, soarele de tip G ajuns aproape de linia de orizont a mării; în partea cealaltă, un peisaj submarin, ceva mai puţin strălucitor decât cel pe care Craig îl văzuse mai devreme.

Aşteptând urmarea evenimentelor, remarcă lenevos că trecuse probabil o oră de la cină... cam prea devreme ca să se culce. Secundele trecură şi se părea că nu mai există nici un motiv pentru ca ecranul să rămână aprins. Chiar şi sunetul nu se mai auzea. După ce trecu încă un minut, Craig era pe punctul de a închide ochii şi a se afunda încă o dată în vidul lui particular când... auzi la televizor ceva ca o respiraţie gâfâită.

Respiraţia continuă timp de câteva secunde. Apoi...

Vocea căpitanului Schock se auzi, pe fondul celor două scene marine:

— Domnul McPherson m-a anunţat chiar acum că vom decola într-un minut şi câteva secunde. Eu...

Cuvintele tălmăcite de computer se învălmăşiră într-o bolboroseală intraductibilă, urmate de o bombăneală: „Fire-ar să fie!”

Era o reacţie de surprindere. Craig, care se ridicase auzind anunţul de plecare, tresări. Privirea lui trecu de la

peisajul de suprafaţă la scena submarină. Zări aşadar o dâră de băşicuţe albe urcând de la mare adâncime.

Ceea ce urmă nu avu consistenţa unui vis, ci mai curând a unei amintiri. Aceeaşi explozie îndepărtată. Podeaua se cutremură. Zidurile vibrară. Nava uriaşă se ridică greoi. Era o mişcare puternică şi, de data aceasta, Craig fu aruncat pe pat. Trebui să facă un efort ca să se scoale în capul oaselor.

De data aceasta, nava plonjă înapoi în apă, părând a se afunda cam trei metri. Pe când clipele treceau repede, el se gândi vag că poate că nu erau grav atinşi. Pe ecran, soarele glidan începea să se cufunde în apă, iar peisajul submarin se întuneca rapid. Dacă sub navă, în adânc, era ceva sau cineva care-şi aduna din nou forţele ca să lovească, noaptea îl va ascunde curând.

Brusc, cele două peisaje dispărură de pe perete, înlocuite de figura căpitanului Schock. El rosti cu o voce lugubră:

— După toate aparenţele, chiar acum am primit răspunsul la tentativa mea de a intra în comunicare cu glidanii. Este evident că au posibilitatea de a observa în amănunt tot ce facem şi că şi-au programat cea de-a doua rachetă în aşa fel încât să ne împiedice să fugim.

Imaginea comandantului dispăru deodată. Craig clipi din ochi în penumbră. Nu înţelegea nimic din cele ce se petreceau. „Măi să fie, ar fi de ajuns să ne lase să decolăm şi problema uzurpatorului (eu, adică) ar fi rezolvată complet. Pentru că aş pleca. Ar trebui să-i facă cineva să înţeleagă asta pe idioţii ăştia de peşti...”

Gândurile, un amestec de frică şi jignire, îi ricoşară o clipă prin cap. Apoi, ca de fiecare dată când ar fi fost cazul să stea şi să cugete bine, lăsă gândurile la o parte şi aţipi.

O voce de femeie (Mary? Se întrebă el) spunea în mintea lui: *Acum!*

... Nervozitate. Asta era senzaţia generală.

Să înoţi în apele unei planete, la ani-lumină depărtare de Pământ, ştiind că toţi peştii pe care-i vezi sunt... străini. Şi conştient că habar n-ai ce fel de creaturi gigantice bântuie prin oceanul ăsta infinit.

De-aici îi vine nervozitatea. Ce văr îndepărtat al rechinului, al vreunui crocodil de mare adâncime, al vreunui şarpe de mare veninos o să întâlnească pe neaşteptate?

Dacă pe ceilalţi îi nelinişstea o asemenea eventualitate, trebuie spus că nu dădeau nici un semn. Cei doisprezece kiberi care-l însoţeau înotau liniştiţi; înotătoarele lor se mişcau în cadenţă.

Erau mult sub suprafaţa apei, atât de adânc încât nu putea vedea mare lucru, doar umbre care, până acum, se dăduseră deoparte când se apropiaseră de ele. În mod clar, însoţitorii lui aveau o destinaţie precisă. Craig îşi imagina o lume închisă, cea a kiberilor, o lume în care, probabil, ar fi la adăpost de ameninţările unui ocean necunoscut. Şi...

Un prim gând ţâşni. Fugitiv. Inacceptabil. Al doilea gând, mai viu. Mai clar. Mai întrebător. Apoi, o discuţie în minte: era oare un nou vis?... „Nu uita, spuse el cu frică spiritului său vagabond, nu uita că, dacă e o fantasmă a somnului, e a doua...” Ceea ce era ridicol.

Apa era rece, cât se poate de reală. Braţele şi picioarele lui se mişcau regulat. Poate prea uşor, dacă ţinem seama că erau ale unui beţivan înrăit, care de multă vreme nu mai făcea alte exerciţii de gimnastică în afară de cele specifice bătăilor din baruri. Era un lucru care nu mergea, aşa gândise el dintotdeauna. I se părea că simte acum şi neplăcutele efecte. Muşchii îl dureau şi îi lipsea rezistenţa aceea care vine de la o sănătate solidă.

„Îmi închipuiam (ofuscat, scandalizat chiar) că, în vise, mişcările sunt încetinite, senzaţiile sunt nedesluşite... dar frigul ăsta, umiditatea, efortul ăsta intens...”

Mintea îi era încă plină de discuţia aceasta cu el însuşi, când, o dată mai mult, vocea spuse: *Acum!*

Craig îşi dădu seama că era pe pat, ghemuit, cu spinarea cocoşată, cu genunchii la gură, cu pumnii strânşi.

Starea de spirit: ... stupoarea! Niciodată, niciodată în viaţa lui pe Pământ nu avusese coşmaruri atât de realiste. „Cu toate că eram tot timpul îmbibat de alcool!”

Încetişor, se destinse şi se lungi pe cuvertură. Îşi dădu seama că respiră adânc. Dar ceea ce îl neliniştea în acel moment era o descoperire: „Nu am prea observat mare lucru...”

În vis, fusese atât de ocupat să discute cu el însuşi încât, în cele din urmă, nu mai percepuse nimic din ceea ce era în jur. Dispăruseră toate. Aproape. Acum, culcat pe pat, reuşi să reconstituie câteva imagini: cei doisprezece kiberi înotând cu el sub apă, în adânc. După toate aparenţele, în tot timpul acela i se păruse normal să respire prin branhii şi să se mişte prin apă fară nici o greutate.

O descoperire care îl înspăimânta, pentru că era... fantastică, minunată. Acum, când totul se sfârşise, şi când amintirile îi erau înceţoşate, îşi amintea cât îi era de uşor, de firesc să înoate.

Sentimentul care-l copleşi, o supraexcitare a întregii sale fiinţe la ideea că a fost subiectul unei experienţe incredibile, conţinea un gând: „Lucrul e posibil. Pot să înot sub apă şi să respir prin branhii...” Pe când făcea această descoperire plăcută, îi veni ideea că visele erau probabil stimulate de prezenţa acestor branhii. Subconştientul lui forma imagini legate de ele, inspirate de însăşi existenţa acestei noi reţele de nervi.

Din ce în ce mai mult i se părea că asta e explicaţia raţională. Dar, în timp ce entuziasmul i se stingea, o amintire îi reveni: acolo, în vreme ce discuţia cu eul său din vis îi acapara întreaga atenţie, se întâmplase ceva important.

Am ajuns într-un loc!... Şi Paul Craig nici nu se uitase în jur.

18.

Se scurse cel puţin un minut.

Apoi Craig observă că, în timp ce-şi „venea în fire”, îşi dăduse jos picioarele de pe pat. Şi stătea acum cu tălpile bine aşezate pe podea. Asta însemna, de fapt, că se aplecase în faţă. Greutatea torsului său apăsa asupra întregii părţi de jos a corpului. Observa cu luare-aminte acest mic fenomen de gravitaţie când... telefonul sună încet.

Craig nu era genul de om care să aibă intuiţii. Chiar şi în... vise (în timpul cărora „auzise” vocile complotând împotriva lui şi numindu-l pe Garren rege al kiberilor) se clasificase pe el însuşi în categoria celor cu capacităţi extrasenzoriale zero.

Cu toate acestea, acum simţea o mare silă la ideea de a ridica receptorul. Din păcate, soneria insista.

În cele din urmă, Craig cedă.

Vocea căpitanului Schock îi sună în ureche, cu rezonanţa specific protocolară a unui judecător care pronunţă o sentinţă.

— Domnule Craig, trebuie să vă informez că am fost contactaţi de partizanii regelui Garren. Ca să ne lase să plecăm, ne cer să le dăm trei dintre iniţiatoarele nucleare care ne-au rămas şi... pe dumneavoastră. Domnul McPherson şi cu mine ne-am dat acordul. Înţelegeţi, cred, domnule Craig, că n-avem nimic cu dumneavoastră. Pur şi simplu suntem la zid.

Ai fi zis că Schock regretă din toată inima că e silit la aşa ceva.' După care, căpitanul gondonian continuă:

— Şase dintre partizanii regelui se vor prezenta la bord şi vă vor lua. Vă sugerez să aşteptaţi în cabina dumneavoastră.

Mai apoi, Craig nu-şi mai aduse aminte ce făcuse cu telefonul. Se simţea teribil de neliniştit, şi, măcar de data asta, nu mai aţipi.

Cineva bătu la uşă.

— Eu sunt, Eltrin. Dă-mi drumul înăuntru.

Era indiscutabil vocea lui Eltrin. Şi, fireşte, Craig era convins că Eltrin nu face parte dintre partizanii regelui Garren.

Aşa că îi deschise uşa slăbănogului său prieten. Iar atitudinea plină de voioşie a vizitatorului era atât de nelalocul ei încât o observă chiar şi Craig, care, în general, nu remarca nimic din comportamentul celor din jur.

Eltrin jubila.

— Trebuie să recunosc că, timp de un moment, am avut impresia că o să fie imposibil să găsim o cale de a pleca de pe navă. E clar că oamenii regelui trebuie să aibă nişte senzori cu care ne reperează, ziua şi noaptea. Şi, fie ne-ar fi capturat, fie, mai curând, ne-ar fi ucis cu o încărcătură explozivă submarină. Dar hotărârea lor înlătură de minune toate aceste obstacole.

Paul Craig avu un şoc. Oare cât timp îi trebuie acestui gen de şoc pentru a ajunge la amplitudinea lui maximă, în cazul unui suflet pierdut?Nici o secundă. Instantaneu. Chiar în clipa când sunt rostite cuvintele. Şi în acel moment precis, Craig îngăimă:

— Stai puţin.

Voia să spună că nu poate urmări raţionamentul lui Eltrin. Făcu câteva obiecţii, bombănind. Dar îşi dădu seama singur că nu-i ies din gâtlej decât sunete răguşite.

N-avu timp să protesteze mai mult, căci Eltrin începu din nou să vorbească.

— Probabil că te întrebi de ce sunt atât de mulţumit de întorsătura pe care au luat-o evenimentele. (Dacă se întreabă? Era cel mai tare eufemism pe care-l întâlnise Paul în toată viaţa lui.) Pentru motivul foarte temeinic că regele

are totuşi autoritate. Şi că este un om cu principii. Astfel că nu vei fi executat pe loc. Va dori să vorbească cu tine înainte de a-i lăsa pe oamenii lui să-ţi facă felul. Şi atunci, fireşte, vom avea o şansă: vom putea să te salvăm, iar tu vei avea probabil ocazia să-l ucizi pe nemernicul ăla.

Craig căzuse într-o stare de semiamorţire. Desigur, cândva cuvintele lui Eltrin îi vor reveni în memorie şi va examina în amănunt implicaţiile lor. Şi, cel puţin câteva clipe, va rămâne perplex gândindu-se la caracterul regelui, aşa cum reieşea el din spusele lui Eltrin.

Dar asta n-avea să se întâmple curând. Pentru moment, ochii lui sticloşi îl ţinteau pe Eltrin fără să-l vadă, în timp ce acesta continua cu mult entuziasm:

— Acum am ordin să te aduc sus în salon. I-am sugerat căpitanului că poate ar fi mai bine să aşteptăm acolo.

... Doi oameni mergeau în lungul coridoarelor pustii. Tocurile lor bocăneau ritmic pe podea. Cheia lui Eltrin clincănea în încuietori. Kiberul părea că ştie foarte bine drumul. Luară ascensorul de două ori; de fiecare dată urcară.

În timpul celei de a doua urcări, Eltrin îi spuse lui Craig:

— Îmi dau seama că unui luptător ca tine îi va face cu siguranţă plăcere o rezolvare rapidă a chestiei ăsteia. Dar te sfătuiesc să fii cât de cât prudent.

Liftul se opri înainte ca Paul să găsească un răspuns la aceste vorbe nesăbuite.

Prin uşa deschisă, văzu o încăpere mare, mobilată cu canapele, fotolii şi mese. Erau acolo mai mult de o sută de persoane, aşezate sau în picioare, în grupuri sau stând singure. Din încăpere răzbătea un zgomot confuz de multe voci, ca din orice loc în care se adună o mulţime de oameni.

Craig n-avu timp să observe mai multe amănunte. Eltrin îl împingea din spate. Deci, fără să protesteze,

înaintă, cu Eltrin după el. Auzi zgomotul uşii liftului, care se închidea în spatele lui.

Nu era pentru prima oară că Paul se simţea neliniştit în cursul acestei zile. Ba chiar începuse să fie oarecum conştient de sumbra realitate. Dar acum simţea cu certitudine că o să-i sune curând ceasul.

Şi asta era o senzaţie nouă, diferită, înspăimântătoare.

19.

Paul Craig intră în salon; nimeni nu păru să remarce sosirea lui.

Nici un cap nu se întoarse spre el. Nici o conversaţie nu se întrerupse. Nimeni nu-i veni în întâmpinare.

Deci prima impresie a tânărului fu aceea că e victima unui act deliberat de excludere din societate. Până acum, i se păruse normal să nu se aştepte la gesturi de prietenie, pentru că era prima lui zi la bordul navei. Nici măcar nu se gândise la aşa ceva. Toată viaţa lui fusese înconjurat de tot soiul de oameni, ba aici, ba dincolo, ba aproape, ba departe. Şi numai după ce-i vedea o bună bucată de vreme începea să ţină minte cum îi chema. Aşa obişnuia să se poarte. Absolut normal.

Dar acum, era altă situaţie. Într-un fel, „oamenii” ăştia din alte lumi îi întorceau spatele în mod deliberat.

Craig se duse şi se aşeză pe o canapea. Era uimit constatând cât de ofensat se simţea. Sufocat de indignare. Jignise un mare număr de oameni la vremea lui, dar niciodată pe toată lumea deodată. Îşi spuse: „Jigodia asta de Eltrin m-a făcut de râs de-a binelea la bordul navei ăsteia”.

Câteva clipe mai târziu, jigodia în persoană veni şi se trânti pe canapea lângă el, iar Craig, înfuriat, îi împărtăşi tristele lui constatări. Eltrin dădu din cap.

— La urma urmei, zise el, ţi-ai creat singur problemele. Vii aici să cucereşti o planetă şi îi amesteci şi pe ei în ambiţiile tale personale...

Eltrin deforma din nou adevărul. Începea să devină plictisitor. Craig, enervat, deschise gura, cu ferma intenţie să pună lucrurile la punct: *el* era Marea Victimă. Dar Eltrin începuse din nou să vorbească:

— Pe deasupra, ajuns la bord ca invitat, ai început să faci scandaluri de îndată ce ai ieşit din cabină azi-dimineaţă. Înţeleg că luptătorii de felul tău nu-şi dau seama cum reacţionează oamenii normali la agresivitatea lor. Uite, în cazul ăsta precis, îşi exprimă dezaprobarea refuzând să aibă orice fel de contact cu tine. Şi apropo de asta... (Eltrin se sculă în picioare.) Mai există un tip de atac pe care ar trebui să-l cunoşti înainte de a pleca de-aici împreună cu reprezentanţii regelui. Aşteaptă-mă aici!

Şi traversă salonul în pas vioi.

Craig nu se clinti. Mintea lui opusese o rezistenţă progresivă la semnificaţia monologului lui Eltrin. Lipsa absolută de adevăr a acestor vorbe îl făcuse să nu le mai acorde nici un fel de atenţie. În mod normal, de câte ori reacţiona în acest fel, simţea instantaneu nevoia să doarmă.

Şi simţea şi acum cum îl potopeşte somnul. În acelaşi timp, îl văzu pe Eltrin că se apropie de o persoană ce stătea singură pe o canapea, un tânăr corpolent. Craig n-avea habar de motivul pentru care Eltrin se comporta în felul ăsta.

Acest mister îi ţinu atenţia încordată şi, ca atare, rămase treaz.

Craig îl privi pe Eltrin cum se apleacă spre tânărul corpolent. Probabil că-i spuse ceva, dar omul nu avu nici o reacţie vizibilă. Nu întoarse capul. Nu se ridică de pe canapea.

Între timp, începură să se producă mişcări în asistenţă. Oamenii se îndreptau spre lifturi. Tresărind uşor, Craig observă că încăperea se golise pe jumătate.

Întorcându-se lângă el, Eltrin declară cu un zâmbet întunecat:

— Aşa cum îi cunosc eu pe rudanii ăştia instabili, lucrurile pe care i le-am spus ar trebui să-şi facă efectul cam în... (aruncă o privire spre cronometrul de la mână)

cam în trei sau patru minute, socotite în timpul pământesc. O să rămânem aici până când o să înţeleagă. Dar nu-l scăpa din ochi: o să acţioneze brusc.

Cuvintele astea păreau fară sens... Craig se întreba ce-o mai însemna şi asta?

In cele din urmă, zise cu voce tare:

— De unde vine omul ăsta?

— De pe planeta Ruda, îi explică Eltrin. Au o metodă neobişnuită de a-şi ataca adversarii: îi lasă în aparenţă să câştige, şi apoi se folosesc de slăbiciunile lor psihologice pentru a-i învinge. M-am gândit că ar fi important pentru tine să descoperi care-ţi sunt slăbiciunile.

Craig înţelese dintr-o dată: o să trebuiască să se bată din nou!

„Slăbiciuni psihologice? Se gândi el. Dumnezeule, sunt plin de ele!”

Va putea să evite lupta, se gândi el în cele din urmă. O să se ridice şi o să se repeadă spre ascensor, după ceilalţi.

Alături de el, auzi din nou vocea lui Eltrin:

— Toţi au înţeles că iar ai provocat o bătaie. Aşa că preferă să se pună la adăpost.

Trecuse multă vreme, din punctul de vedere al lui Craig, de când nu mai băuse nimic. Mai apoi nu-şi mai putu aminti exact de ce rămăsese acolo, în aşteptarea catastrofei. Un amestec de motive confuze: ceilalţi plecau, se îndepărtau... de Paul Craig. Ar fi absurd să-i urmeze când ei fugeau de el.

Aşa că rămase pe canapea, vag conştient de prezenţa lui Eltrin. După o clipă, ieşi încet din starea de amorţeală şi observă că salonul era pustiu de-a binelea.

Erau singuri. La un capăt al salonului, Eltrin şi Craig. La capătul celălalt, cam la vreo douăzeci de metri distanţă, tânărul străin.

„... Trebuie să se întâmple ceva”, gândi Craig.

Se întâmplă numai că el însuşi se ridică brusc în picioare şi-i spuse lui Eltrin:

— Cred că ar trebui să mergem în altă parte.

Tonul vocii lui i se păru uimitor de energic. Dar, pe când vorbea, atenţia lui parcurgea întreaga încăpere, înregistra vidul... distanţa... duşmanul.

Rudanul (îl vedea acum cu coada ochiului) se ridicase odată cu el şi se pregătea să-l înfrunte pe cel despre care credea că-l jignise. Totul începu cu un gest foarte simplu. Omul îşi mişcă rapid mâna pe sub haină. Ca şi cum ar fi vrut să scoată un pistol. Dar nu scoase decât un mic obiect ascuţit şi strălucitor. Şi care, într-o străfulgerare, se transformă într-o sabie lungă de un metru.

O spadă... apărută din neant. Craig deduse că nu era formată dintr-o singură bucată de metal, ci dintr-un număr de secţiuni telescopice, foarte fine, foarte subţiri şi care se desfăşurau la o apăsare de deget printr-un sistem sofisticat, mecanic sau magnetic.

Această analiză nu-l linişti deloc. O lamă lungă, ascuţită, cu care un necunoscut te ameninţă, are în ea ceva care-ţi taie respiraţia şi te împinge să reacţionezi într-un fel, să faci ceva, orice, dar cât mai repede.

Necunoscutul se năpusti asupra lui fără şovăire. „Dacă încearcă să mă lovească, apuc lama. Şi o s-o ţin bine” se gândi Craig, dând înapoi.

În clipa aceea se petrecu o întâmplare norocoasă. Adversarul lui vântură arma prin aer, ca pe un bici. Era o provocare prostească, o fanfaronadă. Un gest teatral. Lama şuieră la cel puţin trei metri de Craig. Dar, în fluturarea aceea, Craig zări o clipă tăişul lamei: brici.

Instantaneu, Craig îşi abandonă primul plan.

Imediat făcu o descoperire: un om, chiar dacă e înalt şi voinic, când dă repede înapoi nu poate merge atât de iute ca o persoană care înaintează normal. Nici măcar dacă adversarul e puţin cam prea prudent.

Deodată, Craig se lovi de o măsuţă. Când îşi aminti episodul, se felicită că fusese capabil să facă o asociaţie de idei instantanee.

Masă!... Scaune!

Se întoarse, apucă un scaun care era la îndemână şi îl aruncă din aceeaşi mişcare.

Rolurile se inversaseră. Oprit din înaintarea sa, agresorul lui Craig se aplecă în ultimul moment, dar nu reuşi să evite complet scaunul, care îl lovi în braţ. A fost suficient ca să-l dezechilibreze. Craig profită de moment şi îl bombardă cu tot ce îi cădea în mână.

Apoi străinul îşi veni în fire şi apucă primul scaun care-l lovise.

Se folosi de el ca de un scut şi reuşi să se apere de două fotolii pe care Paul i le aruncă în cap, în timp ce se trăgea îndărăt către o uşă, pe unde avea probabil intenţia să fugă.

Dar Craig n-avea de gând să-l lase să scape în felul ăsta.

— Lasă jos sabia! Strigă el. Las-o şi te las să pleci!

— Tu ai început, javră de *ceva-urât!*

Chiar aşa suna insulta care ieşi din sistemul de traducere al computerului.

Pentru Craig, concluzia pe care o putea trage din toate aceste confruntări cu oameni din alte sisteme solare, era aceea că toţi erau tot atât de proşti ca şi pământenii. Nici unul nu părea capabil să înţeleagă că el, personal, nu îi agresa cu nimic. Şi era evident că Yissah, adversarul lui de după-amiază, nu dăduse sfoară-n ţară despre asta.

La cererea (ameninţătoare) a lui Craig, străinul micşoră sabia până la dimensiunea unui briceguţ şi o aruncă jos, în silă. După care, pe când Craig se apleca să o ia de pe jos, rudanul bătu în retragere. Dar Craig n-avea de gând să-l lase să scape. Simţea o exaltare atât de mare, încât uitase de strategia rudanilor.

Era într-o stare de spirit veninoasă, toxică, care-i venise atât de firesc, încât părea să nu fie decât o reacţie normală a unui băiat cumsecade care face. În sfârşit, ceea ce ar fi trebuit să facă demult. Şi, fireşte, otrava fusese dintotdeauna acolo, ascunsă, substanţă emoţională chimică în aşteptarea factorului care va declanşa totul.

„Bieţi nătărăi! Rataţi! Cretini! Să-ţi vină să plângi de mila lor, dar numai după ce îi înveţi minte 1”

Pe când privea în jur cu dispreţ, convins de propria lui superioritate, nu-i veni nici o clipă ideea că subconştientul lui era invadat de pulsiuni negative.

„Rudanul nu mai îndrăzneşte să mişte acum, când i-am luat arma. De data asta, Eltrin mi-a găsit un adversar de nimica. O să pun capăt la toate astea, arătându-i tot dispreţul meu: o să-l scuip drept în faţă pe domnul ăsta!”

Rudanul se mulţumi să se ferească de el cu agilitate, evitând toate atacurile adversarului său şi pândindu-l neîncetat pe Craig cu ochii lui gălbui, vigilenţi.

Din ce în ce mai jos... Prăbuşirea psihologică a inamicului se desfăşură conform planului rudan.

Când următorul impuls îi veni, i se păru atât de primitiv, încât Craig se simţi zguduit. Îşi dădea seama de perversiunea totală a unui asemenea act, de caracterul lui regresiv. Încetă dintr-o dată să-l mai urmărească pe rudan. Şi rămase înţepenit, apucat de o bănuială: Nu cumva toate astea făceau parte din atacul *împotriva* lui? În câteva secunde, ghici că arma pe care fusese lăsat să o ia cu atâta uşurinţă era cheia comportamentului său. Într-un fel sau altul, atingerea ei accelerase putrezirea rapidă a instinctelor lui civilizate de... de...

De fapt, arma îl coborâse mult dincolo de josnicia la care l-ar fi putut coborî alcoolul.

Prima lui intenţie fu aceea de a scăpa de armă. Dar nu-i dădu drumul. Nu putea. Nu voia să renunţe la ea. Observă că rudanul rămăsese şi el pe loc. Nu cumva se

zărea o lucire de spaimă în ochii omului? Înţelegea oare că victima lui începuse să ghicească ce se întâmplă?

Craig avu atunci un gând înfricoşător: „Dacă mai ţin arma asta în mână, până la ce josnicii o să mă cobor?”

Era prea mult pentru el. Vârî arma în buzunar şi scoase iute mâna.

Simţindu-se apărat astfel de o nouă degradare, Craig îşi înfruntă adversarul şi... în stânga lui se deschise o uşă şi, încet, apăru o siluetă. Era căpitanul Schock.

— Domnule Craig, zise el, trebuie să coborâţi cu mine în sala maşinilor.

Îl aştepta cu încredere, dar cu o figura înciudată. Avea în ochi o scânteie de frustrare, iar în voce acelaşi accent de mânie ca şi la micul dejun - după cum remarcă Paul, cam cu întârziere.

Comandantul de bord urmă:

— Glidanii au venit. Aşteaptă jos. În calitatea mea de căpitan, am datoria de a vă conduce imediat la ei.

Într-un colţ îndepărtat al minţii, Craig înregistră faptul că rudanul se apropiase de ascensor. Îl văzu că face brusc stânga-mprejur şi o ia la fugă.

Astfel lua sfârşit cea de a treia lecţie despre metodele de luptă pe alte planete.

Craig se întoarse către Eltrin. Rămase surprins când se auzi pe sine rostind foarte calm:

— Ai observat cumva că asistăm la realizarea în toate amănuntele a prezicerii pe care ne-a făcut-o căpitanul Schock azi-dimineaţă? Cele cinci iniţiatoare nucleare se dovedesc a fi indispensabile pentru ca această afacere neplăcută să fie încheiată.

— Nu mă pricep deloc să judec chestiile astea cărora li se spune ESP, percepţie extrasenzorială sau mai ştiu eu ce, răspunse Eltrin. Am auzit vorbindu-se despre asta, dar nu m-am interesat mai mult. Dar cred că daca n-am fi avut decât un singur iniţiator nuclear suplimentar, regele s-ar fi

mulţumit şi numai cu atât. Kiberii - sau glidanii, cum îi numesc hărţile stelare - n-au nici o instalaţie de navigaţie spaţială. Ceea ce obţin - în afară de persoana ta - n-are cu siguranţă pentru ei decât o importanţă minoră.

Lui Craig îi venise deja această idee. Şi i se părea că toate prostiile astea despre un univers în câmp aidlai nu făceau nici un ban în comparaţie cu colosalul dezastru personal care urma să-l lovească.

Eltrin tăcu. Ochii lui strălucitori rămaseră aţintiţi asupra lui Craig, care, căzând brusc într-un soi de amorţeală, trecu prin faţa căpitanului Schock şi intră în coridorul întunecat prin care trebuia să ajungă la viitorii lui temniceri.

20.

După plecarea intrusului, Empis clătină din cap şi murmură:

— Ghinion...

— Aă... ce? Întrebă Craig uimit.

— Ne-a văzut Arin.

Craig, aşezat lângă o fereastră uriaşă de sticlă prin care se vedeau adâncimile oceanului, încercă să-şi aducă aminte de figura omului care aruncase o privire în încăpere şi plecase apoi brusc. Se cuibări în fotoliul lui, tăcut, copleşit de o frică subită.

— Înţelegem, reluă Empis, că luptătorii de felul dumneavoastră caută lupta cu lumânarea. Dar, cu adevărat (Empis avea pe chip o expresie de sinceritate), ar fi păcat ca, după ce ne-am dat atâta osteneală, să fiţi ucis în vreun fel pentru că nu v-am avertizat în suficientă măsură.

Unul dintre kiberi, care-i fusese prezentat sub numele de Olat, spuse:

— Femeile trăgeau nădejde că veţi avea timp să faceţi două sau trei căsătorii de trei zile înainte de marele eveniment. Dar Arin va mai fi încă, timp de trei zile, colaboratorul regelui, aşa că va fi obligat să-i raporteze că v-a văzut, unde v-a văzut şi cu cine.

Se ridică şi îl întrebă respectuos pe Craig:

— Am putea să vă lăsăm singur un moment, domnule? Le făcu un semn celorlalţi doi kiberi. Cred că ar trebui să vorbim puţin despre Arin. Trebuie să luăm rapid nişte măsuri.

Cei unsprezece colegi ai săi se arătară de acord şi trecură în camera alăturată, închizând uşa după ei.

Din fotoliul lui, Craig auzea sunetul înăbuşit al vocilor lor. Maşinal, sorbea înghiţituri mici dintr-o băutură

alcoolizată, cu gust ciudat, pe care o mână serviabilă o pusese pe masă, lângă el.

La un moment dat, observă că nu mai e singur în încăpere. O kiberă cu păr la fel de lung ca o femeie de pe Pământ - şi, lucru uimitor, blondă - se instalase într-un fotoliu din stânga lui.

Când văzu că a observat-o, femeia se însufleţi şi îi zâmbi.

— Trebuia să fiu una dintre soţiile dumneavoastră de zece zile... In cazul în care acest lucru v-ar fi interesat, bineînţeles.

Lui Craig, alcoolul îi atenua teama de ameninţările lumii exterioare, aşa că putu să-i acorde întreaga lui atenţie primei femei kibere pe care o vedea. Dar probabil că expresia lui nu-i dădea de gol interesul, căci femeia urmă:

— Şi dacă vă întrebaţi cumva cum de sunt liberă pentru o asemenea legătură, pot să vă spun că asta se întâmplă din cauză că trăim multă vreme şi simţim o mare nevoie de noutate.

Craig era cât pe ce să-i răspundă cu o formulă vagă. In trecut, când ţinea cont de exigenţele unchiului său în privinţa moralei şi a abstinenţei absolute, avea la îndemână o colecţie de asemenea răspunsuri de genul „Mda, ne mai vedem într-una din zilele următoare”. Bineînţeles, ziua aceea nu venea niciodată.

Dar tăcu. Pentru că-i venise brusc o idee: unchiul lui murise, Pământul era departe şi nimeni nu va afla vreodată nimic.

Tânăra femeie, zâmbind în continuare, zise:

— Dacă vreţi cumva să ştiţi numele primei dumneavoastră viitoare neveste, acesta e Tret.

Craig abia o auzi, preocupat de altă idee, emanată de data aceasta din părţile psihologic cultivate ale creierului său: îşi aduse aminte că părinţii care se străduiau să-i înveţe pe copiii lor să fie sinceri şi cinstiţi, îşi imaginau că,

dacă vor reuşi să-i educe astfel, acest comportament va deveni pentru ei o a doua natură şi, mai apoi, la rândul lor, îi vor creşte la fel pe copiii lor.

„Aşa mi s-a întâmplat şi mie”, se gândi Craig. Chiar după moartea unchiului său, nu intervenise nici o schimbare în felul lui de a trăi şi de a gândi, în ciuda certitudinii că, într-o bună zi, o va întâlni pe femeia vieţii lui... şi, fireşte, un val necontenit de alcool îl ajutase să-şi şteargă din minte realitatea.

In clipa aceea, devenind conştient de toate aceste lucruri, îşi dădu seama că în el se produc nenumărate eliberări: în faţa lui se deschise perspectiva unui viitor în expansiune şi a unei vieţi mai ample.

Dar asta nu ţinu mult. Căci, din păcate, o parte a eliberării conţinea o primă amintire... vagă... îndepărtată... Intra printr-o uşă împreună cu căpitanul Schock. Fără somnul preliminar, fară ca vocea lui Mary să-i răsune în cap spunând *Acum!,* alunecă în cel de-al treilea „vis” submarin.

Rămase zdrobit.

Nu-şi aminti de nimic altceva, deşi se strădui din răsputeri, forţându-şi mintea. Ca din mari depărtări, încercă să-şi aducă în memorie cele întâmplate în salonul din care plecase toată lumea în afară de Eltrin, căpitanul Schock şi el însuşi.

„Unde e Eltrin acum? Aici?”

Întoarse capul ca să întrebe. Şi fu cât pe ce să cadă de pe fotoliu. În cele câteva clipe de care avu nevoie ca să-şi recapete echilibrul şi să-şi salveze paharul, avu timpul să înţeleagă că alcoolul îşi făcuse efectul asupra controlului muşchilor săi. Şi, ceea ce era şi mai rău, îi estompa toată viaţa trecută.

„Sunt cel mai pierdut dintre toate sufletele pierdute, se gândi el. Pe cât pot să-mi dau seama, toate lucrurile astea nu se întâmplă cu adevărat. Sunt chiar acum acolo,

cu căpitanul Schock. Şi dacă e adevărat, şi dacă-mi joc bine cartea, dintr-un minut într-altul o să fiu...”

Aşteptă, cu ochii deschişi. Şi înţelese cu uimire că, pentru prima oară în ultimele ore, încerca să-şi ia destinul în propriile lui mâini. Apoi, întrucât nu venea nici o schimbare, închise ochii. După câteva clipe - clipe de mare răbdare pentru cineva care avea capacitatea de atenţie a unui băieţel de 5 ani, cum insinuase într-o bună zi un răuvoitor. - Craig îşi spuse că poate, dacă va trece în revistă ce i se întâmplase... acolo...

„Acolo, am păşit înainte. Am trecut prin uşa aceea pe care căpitanul Schock mi-a deschis-o. Apoi...”

Plin de speranţă, deschise din nou ochii.

Şi se regăsi în aceeaşi încăpere, privind acelaşi peisaj de dincolo de aceeaşi fereastră transparentă şi strălucitoare. Cu toată dezamăgirea, reuşi totuşi să judece calm situaţia. Făcu o nouă descoperire: nu era un lucru nou pentru el să-şi ţină firea într-un mediu necunoscut. Creierul lui îşi dobândise această obişnuinţă încă de pe vremea când căzuse în nesimţire pentru prima oară, la vârsta de şaisprezece ani. De data aceea, şi de nenumărate ori după, se trezise din beţie culcat pe cine ştie ce trotuar.

Dar diferenţa între atunci şi acum era că, în celelalte ocazii, nu-i fusese greu să-şi amintească ce făcuse înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Pe când acum, nu vedea nici un raport logic.

Abătut, Craig se ridică din fotoliu şi se apropie de marea fereastră. Văzută de aproape, apa avea o culoare întunecată. Să fie noapte? Se întrebă. Sau se afla la o foarte mare adâncime?

Totul părea cât se poate de real. Pe deplin conştient, întinse mâna, ca să-şi dea seama. Atinse suprafaţa transparentă. Era răcoroasă, tare, absolut reală.

„Sfinte Doamne!”

Perplex, Craig îşi aminti cu întârziere unicul lui gând cu judecată din minutele precedente: *„Unde e Eltrin?”*

„Dac-aş putea să-l găsesc pe Eltrin, să aflu cum am ajuns aici, să înţeleg pentru ce tuturor li se pare firesc să fiu aici - ceea ce înseamnă că am ajuns într-un mod care li se pare rezonabil -, atunci...”

Prudent, hotărât să nu facă vreo mişcare bruscă ce ar fi riscat să aducă haosul în centrii de echilibru ai corpului său, Craig se îndreptă către fotoliu târându-şi picioarele. Şi era atât de preocupat de ceea ce făcea, încercând în acelaşi timp să nu se lase distras de la întrebarea pe care voia s-o pună, încât aproape ajunsese la destinaţie, când... făcu o descoperire.

Tânăra femeie plecase.

„Ce?”

Haos instantaneu.

21.

Mergea în lungul unui coridor lat.

Un culoar pustiu, strălucitor luminat, care ar fi putut fi al unui imobil, dar care-i amintea în acelaşi timp lui Craig de interiorul unei nave spaţiale. Pustietatea nu avea mare importanţă. Oricum nu vedea în faţă decât până la vreo cincisprezece metri. În locul acela era o barieră. Sau ceva asemănător. Ceva pe care îi era greu să-l identifice, chiar de aproape.

Timp de o secundă, două, trei, totul i se păru normal. Ca şi cum ar fi ştiut foarte bine unde merge. Şi apoi...

Amintirea.

„Doamne! Încă o schimbare!”

De data aceasta, spiritul lui reacţionă rapid. Avu chiar timp să se felicite: „Fac progrese. Până la urmă o să ajung să înving acest fenomen.”

Era un gând steril, din cauza căruia muşchii lui rămaseră lipsiţi de instrucţiuni precise. Printr-o reacţie de apărare, inspirată de mii de evenimente asemănătoare, muşchii i se încordară. Craig se opri deci pe loc, în coridorul larg şi sclipitor. Dar, deşi impulsul muşchilor era cel de a da înapoi dintr-o săritură, rămăşiţa de control cerebral a lui Craig consideră că ar fi o idee bună să vadă mai întâi ce sau cine se afla îndărătul lui.

Consecinţele acestei contradicţii au fost impresionante: într-o fracţiune de secundă, cel mai simplu şi mai prosteşte cu putinţă, Paul Craig se împiedică şi căzu.

Aparatul neural de fotografiat din ochii lui înregistră o viziune fugitivă a imaginii plafonului în mişcare. Apoi prin faţă trecură ca un vârtej zidul şi un om brun cu o figură jignită - să fi fost oare căpitanul Schock? În cele din urmă, Craig ateriză pe jos, cu nasul în covor.

Craig nu era în clipa aceea în posesia tuturor facultăţilor sale. Dar se afla într-o poziţie în care nu putea face mai mult. Încă năuc, se ridică în picioare.

— Drept înainte, acum, se răsti căpitanul Schock. Şi termină cu prostiile!

Un om care nu şi-a venit încă în fire nu are cum să discute. De altfel, resemnarea începea să-l copleşească. O senzaţie îndepărtată de... „Măi să fie, ce mai e şi asta?” Sentimentul că... „Ce pierdere de vreme, să mă ţină zece minute în cea de a treia chestie din.Asta submarină şi să mă aducă aici!”

Fără nici un gând, mai merse cincisprezece metri. Şi văzu, puţin într-o parte, o uşă de formă bizară, aproape rotundă. Uimit, se întoarse spre „călăuza” lui şi arătă uşa cu degetul.

— Vreţi să spuneţi că... aici? Întrebă el.

Când comandantul încuviinţă din cap, Craig se aplecă mult, ca să evite orice contact cu uşorul de oţel. Ajuns de partea cealaltă a uşii, se îndreptă de spate cu precauţie. Locul, slab luminat, avea forma unei ţevi de oţel cu diametrul de doi metri şi jumătate. Suficient, chiar şi pentru înălţimea lui Paul Craig, care avea un metru şi nouăzeci.

Se îndreptă cât era de lung şi privi instinctiv îndărătul lui. Simţi în acest timp un curent de aer şi auzi un zgomot înfundat. În penumbră, nu-şi dădu seama imediat că se închisese uşa. Şi că rămăsese singur în ţeava aceea.

Un gând înspăimântător: „Oare mă vor arunca direct în mare? Ei, ia stai! Hei... Nu, staţi, ce ne facem cu oamenii care mă aşteaptă în sala maşinilor?”

Timp de câteva clipe, o parte a minţii lui se proiectă în sala maşinilor, ca să-l caute pe Paul Craig, dar nu găsi nici urmă de el.

Craig şovăi. Într-o străfulgerare, îşi recăpătă judecata (atâta cât o avea) normală şi conştientă. Şi înţelese dintr-o dată: „Sunt într-un sas”. O instalaţie tot atât de utilă în apă

pe cât e de utilă în vidul interplanetar, sau între două zone cu presiune diferită.

— Paul...

Era vocea căpitanului Schock şi venea dintr-un difuzor aflat deasupra lui Craig.

— Mai e un lucru pe care trebuie să-l ştii: în cazul când vei vrea vreodată să pleci din nou în spaţiu, fii atent şi ţine bine minte locul în care te vei găsi atunci când vei ieşi afară de-aici. Nava noastră aterizează în locul acesta o dată pe an, noaptea. O să-ţi poţi plăti călătoria dându-ne produse obişnuite de pe planeta ta, cum ar fi grâu, orez şi altele. Va trebui să ne dai o cantitate foarte mare, altfel târgul nu ne interesează. Dar, dacă valoarea produselor va fi mai mare decât preţul călătoriei, o să punem diferenţa în contul tău. Cam asta e tot.

Craig nici nu ascultase spusele lui Schock, căci descoperirea de necrezut îl copleşise: Pământul! Se afla pe Pământ!

— O clipă, zise el. Ce-ai spus?

Vocea plină de nerăbdare a căpitanului Schock continuă:

— Mergi până la capătul sasului. Când o să ajungi acolo, o să-ţi deschid uşa. O scăriţă se va deplia până jos pe sol. Mergi cu atenţie, dar nu te teme. Te văd pe ecranul meu.

— Mulţumesc, rosti Craig.

Acum, când ştia ce ştia, încerca sincer să fie prietenos. Ar fi un mare ghinion dacă ceva n-ar merge cum trebuie în aceste ultime momente înainte de deschiderea uşii.

Simţea o nevoie urgentă să plece de pe nava asta. Şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Un minut după aceea, trecuse prin uşă şi cobora treptele scăriţei, păşind cu grijă, căci distanţa până jos era de peste treizeci de metri. Şi, la fiecare secundă, trebuia să-

şi aducă aminte să păstreze atitudinea cuvenită de om plin de bunăvoinţă.

Aşa că, atunci când puse în sfârşit piciorul pe sol, se întoarse şi făcu semn cu mâna, din singurul motiv că nu voia să-l irite pe comandantul *Stelei căzătoare.* Considera acest gest ca normal pentru un călător galactic care se desparte de tovarăşii lui de aventuri.

Nu primi nici un răspuns. Astfel că se socoti liber să facă stânga-mprejur şi să se îndepărteze rapid în noapte. Cu cât o să fie o distanţă mai mare între el şi navă, cu atât mai bine.

Deodată, în jurul lui, aerul se învârteji violent. Craig se aruncă la pământ. Întoarse capul exact la timp ca să vadă obiectul enorm ridicându-se în aer, nor gigantic printre norişorii uşori de pe cerul albastru închis. Apoi, nu se mai văzu nimic.

Craig nu se putu împiedica să fie impresionat. Ce forţă colosală! O maşină atât de uriaşă să învingă gravitaţia Pământului, plutind ca o pană într-un puternic curent ascendent!

După un marş îndelungat printre câmpuri, ajunse, în sfârşit, la un drumuleţ de ţară.

În timp ce mergea, auzi cum îi răsună paşii: toc, toc, toc, toc. Era unul din sunetele imemoriale ale Terrei. Atât de obişnuit, că începea să te plictisească după zece secunde. Şi se transforma într-un coşmar de monotonie atunci când ceasurile nopţii se scurgeau, interminabile.

Toc, toc, toc! Fără nici o îndoială, Paul Craig avea mare nevoie să bea un păhărel.

22.

Craig se simţi cu inima mai uşoară când primele luciri ale zorilor se arătară spre răsărit. O oră după aceea, în lumina palidă a dimineţii, ajunse la un drum asfaltat. Zărea în depărtare un vehicul îndreptându-se spre el. Optimismul îi crescu. Era un autobuz, care se opri atunci când Craig făcu semne frenetice cu mâna.

Era atât de fericit, încât îi dădu şoferului un bacşiş gras (pentru că se oprise) peste preţul biletului. Puţin mai târziu, aşezat pe un scaun în fundul autobuzului aproape gol, îşi examină pe furiş conţinutul portofelului. Totul părea a fi în ordine. Un teanc de bancnote, între care două de cincizeci de dolari, una de o sută, şi douăzeci şi şapte de douăzeci de dolari, toate cărţile de credit... Deci Eltrin nu era un hoţ.

„M-am întors pe Pământ, slavă Domnului! În primul rând o să iau legătura cu Steckler, la acvariu.”

În autobuz îşi petrecu cea mai mare parte a timpului moţăind, cu creierul gol de gânduri. Aşa încât ceea ce s-a întâmplat după aceea a fost absolut accidental.

Întâmplarea a făcut ca, din cine ştie ce motiv, Craig să ridice ochii, trezindu-se din letargie, şi să constate că autobuzul trece prin faţa unor case dărăpănate. Nu dădu nici o atenţie acestui fapt.

Totuşi, pe când autobuzul făcea la stânga într-un colţ de stradă, văzu o firmă pe care scria „AL ŞAPTELEA CER - BAR”.

— Dar, domnule, protestă şoferul când Craig îl rugă să se oprească, aţi plătit până la...

— Când trece autobuzul următor? Îl întrerupse Craig.

— Diseară la ora şapte.

— Iţi mulţumesc de o mie de ori pentru tot. O să iau autobuzul următor.

După aceea, Craig îşi aminti de sala slab luminată, cu banchete şi scăunele de bar tapisate cu catifea roşie roasă, cu mese cu vopseaua sărită. Plăcerile beţiei tarifate îi înceţoşară curând amănuntele decorului. În primele clipe, dat fiind că nu făcea niciodată nimic *cu adevărat* ilogic, Craig îşi spuse că ţelul lui, venind aici, era acela de a descoperi exact ce zi este şi în ce oraş se află. Astfel, dacă va vrea să ştie unde aterizase nava spaţială a căpitanului Schock, va avea cel puţin un punct de reper.

Dar, pe măsură ce ziua se scurgea în ritmul paharelor pe care le dădea pe gât, informaţia aceasta i se părea din ce în ce mai inutilă. În fapt, i se întărea convingerea că nimeni, sub nici un pretext, nu-l va mai determina să părăsească din nou planeta natală, acum, când reuşise să se întoarcă sănătos.

Mai exista posibilitatea unei alte schimbări a câmpului aidlai - după cum îi mărturisi el unui client care ocupa un scăunel vecin la bar. Dar, pe măsură ce ziua trecea şi nimic nu se întâmpla, încetă să se mai preocupe de această eventualitate.

Totuşi, o schimbare se făcu. Craig îşi schimbă locul la bar. Începu să aibă, după obiceiul lui, halucinaţii de vinovăţie. „Ştiu ce ar trebui să fac, şi atunci încep să-mi închipui că fac.”

Prima fantasmă a fost urmată de altele, într-un şir lung: se afla într-un autobuz. Apoi se afla din nou într-un bar. După aceea, se văzu într-o cameră de hotel, telefonând unor vechi prieteni şi invitându-i să vină să bea un păhărel.

... Chelnerul, sau şeful de etaj, sau cine ştie ce alt funcţionar al hotelului se întoarse cu o tavă goală. Şi, deşi Craig era într-o stare avansată de beţie, îl remarcă.

Omul se strecură până la el, trecând printre câteva grupuri compacte de prieteni invitaţi, şi îi spuse:

— Domnule Craig, direcţia cere să vă plătiţi nota imediat şi cu bani gheaţă.

Ii întinse nota şi lângă ea cartea de credit pe care Craig îşi aminti că i-o dăduse un pic mai devreme, împreună cu o nouă comandă. Întrucât, chiar când era beat, nu discuta niciodată cu chelnerii, nu făcuse nici un comentariu asupra notei de plată, atunci când îi fusese prezentată prima oară.

Chelneraşul pipernicit şi chel explică:

— Domnule, computerul semnalează că v-a fost anulată cartea de credit.

Consecinţele acestei revelaţii nu-i apărură clar lui Paul. Dar, ascultător, îşi scoase portofelul. Trase din el cele două bancnote de cincizeci şi biletul de o sută.

— Face două sute treizeci şi trei de dolari, domnule.

Craig îi mai dădu trei bancnote de douăzeci. Apoi, rămase uimit de cât de puţini bani îi mai rămăseseră: vreo zece bancnote, între care una de cinci şi una de zece. Şi, brusc, înţelese:

— Anulată! Urlă el.

Pe loc, toate conversaţiile încetară. În tăcerea generală, furia lui explodă:

— Sfinte Doamne, Steckler şi Gregson au făcut măgăria asta!

Văzând că mai are puţin şi începe să devasteze totul împrejur, unul dintre invitaţi spuse ironic:

— Aoleu, fraţilor, până-aici mi-a fost. Ne mai vedem noi, la revedere.

Şi o şterse fără să-l salute pe Paul, care-l invitase, dând astfel semnalul de plecare: două perechi ieşiră din bar, lăsând uşa deschisă, şi toţi ceilalţi îi urmară.

— M-am bucurat să te revăd, Paul.

— Bine că te-ai hotărât să ieşi din ascunzătoare.

— Nu înţeleg prea bine de ce ai dispărut atâta vreme.

La un moment dat am tras nădejde că eşti la o cură de dezintoxicare.

Craig, rămas singur în mijlocul sticlelor goale, se prăbuşi pe pat.

Uitase deja motivul pentru care se înfuriase atât de tare. De altfel, chiar înainte să se scufunde în somn, îl apucă o mânie nedesluşită împotriva celor doi administratori ai acvariului.

„... O să le arăt eu nemernicilor ălora...”

23.

Paul Craig se trezi brusc şi deschise ochii.

Se afla în camera lui, la hotei.

Avea sentimentul, rar întâlnit în timpul vieţii lui, că mintea îi e deosebit de limpede şi vigilentă. Apoi făcu o constatare şi mai uluitoare: se trezise din beţie! (Mă rog... aproape. Ceea ce era totuşi fantastic, dacă luai în consideraţie cantitatea impresionantă de alcool pe care o înghiţise în ajun.)

Pentru prima oară de când se găsea în acest loc, se uită cu atenţie împrejur. Văzu două ferestre mari, un birou frumos într-un colţ, o comodă, un mic culoar ducând către baie şi, în partea cealaltă a încăperii, un ai doilea pat, tot atât de mare ca şi cel în care zăcea.

Cele două paturi erau aşezate în aşa fel încât cei care stăteau pe ele să poată să se uite la un televizor mare mural.

De fapt, ce zi era?

Simţi brusc nevoia să ştie precis cât timp lipsise de pe singura planetă din univers unde se putea găsi whisky adevărat canadian, dacă aveai banii corespunzători.

Ca să spunem drept, chiar în minutul ăsta nu avea bani, dar lucrul putea fi remediat neîntârziat.

Întinse mâna şi apucă telefonul. Avea un sistem cu butoane, nu cu cadran. Apăsă pe 9 şi simţi o mare fericire când, ca şi „înainte”, căpătă un fir cu exteriorul. Formă numărul de la birou al lui Steckler. Telefonista care-i răspunse (nu era vocea lui Ethel) îi puse întrebarea obişnuită:

— Cine întreabă?

Şi, după ce-i spuse, răspunse cu un ton indiferent:

— Aşteptaţi puţin.

Nici o indicaţie în vocea ei că ar fi recunoscut numele; ceea ce era ciudat.

Avu timp să se liniştească, căci fu nevoit să aştepte multă vreme. „L-a anunţat, se gândi el, şi acum stă să-şi facă curaj.”

În sfârşit, se auzi vocea lui Steckler, mai răguşită decât şi-o amintea Craig.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Paul, unde ai dispărut?

Asta însemna că lipsise multă vreme. Craig suspină. Nu putea să se înfurie şi nici să protesteze împotriva anulării cărţilor lui de credit. Era logic să se fi luat asemenea măsuri de precauţie.

Aşa că zise cu un ton prietenesc:

— Sosesc acolo într-o oră, Steck.

O nouă tăcere. Apoi din nou vocea lui Steckler, ciudat de morocănoasă şi de neutră:

— Domnule Craig, cred că ar trebui să examinaţi situaţia împreună cu avocatul dumneavoastră.

Sugestia aceasta îi păru lui Craig cu totul nelalocul ei şi îl enervă.

— Ei, mai lasă-mă, bătrâne; o să vorbim despre asta atunci când voi ajunge acolo!

Şi trânti telefonul. Se duse la fereastră şi trase draperiile cu o mişcare rapidă. Îi trebuiră câteva clipe ca să observe că soarele era spre apus. Dormise deci toată după-amiaza.

Aproape până seara. Soarele era jos, aproape de orizont.

„Ia te uită! Nu e de mirare că Steckler n-are chef de musafiri. Trebuie să fie aproape cinci. Probabil că bietul om vrea să se ducă şi el acasă”.

Mânia lui se împrăştie, lăsând locul unei hotărâri înţelepte: dacă tot are nevoie de bani, ar face bine să se mişte!

... După ce plăti taxiul, o luă de-a lungul faţadei sclipitoare a imensului acvariu; Craig se adânci, cum i se întâmpla adesea, într-unui din dialogurile lui cu el însuşi, despre - tot ca de obicei - o falsă problemă.

„Domnule Paul Craig, îşi spuse el, foarte protocolar, după spusele căpitanului Schock, nava lui aterizează pe Pământ o dată pe an. Deci, într-un fel sau altul, putem considera că se aplică teoria Lorenz-Fitzgerald a contracţiei, pentru că eu mi-aduc aminte că n-am petrecut decât o singură zi la bord şi probabil pe Terra au trecut douăsprezece luni.” îşi răspunse singur, cu un dispreţ zdrobitor: „Teoria Lorenz-Fitzgerald nu e aplicabilă dacă nu s-a scurs decât un an. Anii-lumină pe care i-a parcurs nava ar trebui să echivaleze cu mai mult de o sută de ani scurşi pe Pământ. Adu-ţi aminte de aspectul expansiunii timpului în această teorie. Şi e limpede că, dat fiind că am reuşit să-i găsesc pe vechii mei prieteni şi că nu păreau să fi îmbătrânit...”

Pauză. Descoperirea subită că n-avea nici cea mai mică idee despre felul cum mai arătau „vechii lui prieteni”. Craig căpătă trista convingere că, la sosirea invitaţilor, se afla deja într-o plăcută ceaţă etilică.

„Dacă stau să mă gândesc, îşi reluă el firul gândurilor, fară îndoială că unele dintre lucrurile pe care mi le-au spus toţi oamenii ăia ar da de înţeles că poate a trecut un an şi opt sau zece zile.”

Înainte ca Paul să poată opune un nou argument, sistemul lui de discuţie cu el însuşi fu blocat brusc de un eveniment exterior.

Ajunsese la intrarea serviciului administrativ al acvariului. Şi întrucât, îmbrăcându-se în grabă, se limitase la unul sau două păhărele, n-avea nici un motiv să se îndoiască de ce vedea cu ochii.

Or, Craig vedea, dincolo de pereţii de sticlă ai birourilor salariaţilor, „altarul” cu geamuri care fusese

propriul lui birou. Acolo şedea un bărbat, un individ mai plinuţ decât îşi amintea Craig, dar care, chiar văzut de departe, nu era greu de recunoscut.

Steckler!

Când Craig deschise uşa anticamerei, Steckler, care, fără îndoială, pândea venirea lui, se ridică şi păşi greoi în întâmpinarea lui, strecurându-se printre birouri.

Un minut după aceea, se aflau în biroul directorial. Steckler se uita la Craig, măsurându-l de sus până jos.

— Sunt uluit! Nu arăţi nici cu o zi mai bătrân decât în ziua când te-am văzut pentru ultima oară.

Uimirea lui trebuie să fi fost din cale-afară de mare, căci, fară măcar să-i treacă prin minte să îl salute cum se cuvine, se prăbuşi în fotoliu (fotoliul lui Craig) şi-şi puse coatele pe birou (biroul lui Craig).

— Sfinte Doamne, e fantastic!

Craig, obligat de împrejurări, se aşezase pe fotoliul pentru musafiri. Dar stupefacţia lui Steckler părea atât de sinceră, încât lui Paul nici nu-i trecu prin cap să se supere pentru această inversare a rolurilor.

Şi în plus, nu mai încăpea nici o îndoială: de la dispariţia lui trecuse multă vreme. Nu se putea spune că Steckler nu se schimbase; dimpotrivă, arăta ca după un an greu: se îngrăşase şi chipul îi era brăzdat de riduri. Înainte, părea să aibă vreo patruzeci de ani; acum, Craig îi dădea pe puţin cincizeci.

Deodată, acest lucru i se păru încă mai important decât banii după care venise. Întrebă cu o voce încordată:

— Steck, în ce zi suntem azi?

Omul clipi uimit.

— Ce? Păi... joi. 9 septembrie.

— Măiculiţă Doamne! Exclamă Craig.

Se aflase ultima oară în tovărăşia celor doi administratori ai lui în martie, atunci când îl agăţase Eltrin.

Absenţa lui nu durase deci un an, după cât se vedea.

„Dar, se întrebă el, cum se potriveşte asta cu spusele căpitanului Schock, după care nava aterizează numai o dată pe an?”

Era o problemă prea complexă pentru o minte atât de puţin obişnuită să cugete adânc.

Pentru moment, avea alte lucruri mult mai importante pe care să le ia în considerare. Şi Craig îşi îndreptă mintea asupra celei mai importante dintre ele.

— Steck, o să discutăm mâine despre toate chestiile astea. Până una, alta, fă-mi un cec pentru cheltuielile mele curente. Două mii de dolari ajung.

Craig remarcă atunci că interlocutorul lui dă semne de stânjeneală. Apoi, Steckler se îndreptă de spate şi declară cu hotărâre:

— Domnule Craig, cred că e cazul să lămurim unele amănunte.

— Desigur, răspunse Craig, surprins.

— Am impresia că nu vă daţi seama că legile acestei ţări spun că o persoană dispărută de peste şapte ani va fi considerată moartă.

şi ce dacă?

Într-adevăr, Craig înţelegea foarte greu.

— Astfel încât, continuă celălalt pe acelaşi ton înţepat, acum doi ani, când moştenirea i-a fost înmânată vărului dumneavoastră, el s-a grăbit să vândă acvariul unei societăţi, iar eu am primit ordin de la această societate să nu vă dau nici un ban.

Se lăsă o tăcere tulburată doar de clipocitul îndepărtat al acvariilor.

În cele din urmă, Craig rosti:

— Ia stai. Vrei să spui că...

Se întrerupse. O idee de necrezut lua naştere în mintea lui, ameninţând să... să...

Nouă ani!

Un gând iraţional îi sclipi intermitent în creier, ca un imens panou de reclamă: VESTE BUNĂ!

Înţelese imediat: nu îmbătrânise decât cu o zi, în timp ce ceilalţi aveau cu nouă ani mai mult.

Dar chiar în clipa când această revelaţie îl umplea de bucurie, panoul se schimbă: VESTE REA!

Şi de data aceasta, înţelese imediat: adio bani.

Vestea rea îi ştirbi personalitatea: imediat deveni vulnerabil. Comise greşeala înfiorătoare, deloc obişnuită pentru el, de a se expune unui refuz. Protestă:

— Ascultă, Steck, n-am nici un ban. N-ai putea să-mi împrumuţi...

Tăcu, oripilat de ce putuse să-i treacă prin cap. Dar era prea târziu. Chipul lui Steckler se împurpură şi se deformă într-o strâmbătură de furie. Rosti, cu o voce plină de mânie stăpânită:

— Domnule, n-aţi făcut niciodată un gest de omenie pentru salariaţii dumneavoastră. Iar acum veniţi să cereţi un...

Filosofia lui Craig în privinţa salariaţilor lui fusese dintotdeauna simplă şi dură. Unele persoane au noroc, altele nu. Cei care n-au trebuie să tacă şi să se supună.

— Nu măriri de salariu, continuă Steckler, răguşit. Nici prime. Salariul îl dădeaţi întotdeauna cu întârziere.

— Vrei să spui că n-o să-mi împrumuţi două sute de dolari? Întrebă Craig, căruia nu-i venea să-şi creadă urechilor.

O linişte grea. Apoi Steckler îi arătă uşa, tremurând de furie.

— Ceea ce vreau să spun, domnule Craig, este: să ieşiţi afară şi să nu vă mai prind pe-aici niciodată, nici beat, nici treaz!

— I-auzi! Îl apostrofa Craig. De fiecare dată când veneai să-mi raportezi ce-a zis Gregson, în realitate îmi

comunicai propriile tale idei. Eşti - cum se cheamă asta? - Un ipocrit, un adevărat ipocrit!

Steckler se sculă în picioare. Acum era roşu ca racul.

— Afară! Răcni el. Afară! Iar Craig plecă.

24.

Era noapte.

Craig cină la restaurantul hotelului. Masa era infectă, dar semnă nota de plată şi ceru să-i fie pusă în cont, dând numărul camerei în care stătea.

Găinăria asta i se păru cât se poate de firească. Avea o răfuială veche cu hotelurile. Toate petrecerile pe care le dăduse, toate notele de plată umflate pe care le achitase îi dădeau dreptul acum să nu lase hotelurile să scape fară să le pună puţin la cheltuială. N-avea de ce să se întrebe ce le-ar fi împiedicat să-l dea afară.

Dar se baza pe ceva: banii gheaţă pe care îi dăduse imediat şi fară comentarii în ajun le dăduseră încredere celor de la hotel. Aşa că n-aveau să-l dea afară.

Se trânti pe pat ca să reflecteze. La urma urmei, printre atâţia oameni cărora le dăduse să bea pe săturate, trebuie să se găsească unul sau doi care să-l ajute acum la nevoie.

Începu să dea telefoane. Şi, cum dăduse de duşcă un număr de pahare, îşi povesti aventurile cu calm şi aroganţă: cum a fost răpit în spaţiu şi cum, la întoarcere, aflase că a fost jefuit de averea lui.

Nu află niciodată ce părere aveau interlocutorii despre povestea lui. Pentru că nici nu-i întrebă. Dar, în toate cazurile, răspunsurile primite lăsară deoparte istorisirea lui fantezistă şi sunară foarte practic. Şi uimitor de sincer.

Phi lip Kennedy îi spuse:

— Ascultă, Paul, mă confunzi cu alt Kennedy. Eu sunt doar un biet salariat. Îţi urez noroc!

Acest răspuns nu-l tulbură din cale-afară pe Craig.

— Ascultă, îi spuse Joe, a fost destul de amuzant să te cunosc când erai bogat. Te-am considerat întotdeauna ca

pe un beneficiu marginal. Pot să-ţi dau douăzeci de dolari. Dar numai dacă vii aici să ţi-i iei.

Craig promise să vină.

Henry se arătă mai generos.

— Cincizeci de dolari ar merge? Şi după asta suntem chit. Dă-mi adresa ta, o să ţi-i trimit prin poştă.

— Trimite-mi-i la post-restant, zise Craig.

În cele din urmă, după ce petrecu o oră la telefon, adună 158 de dolari pe care putea conta - în cel mai bun caz. Fleac. Dar, pentru cine ştie ce motiv, faptul îl înveseli imens... întotdeauna îţi face plăcere să afli că ai prieteni adevăraţi.

Brusc, îşi aduse aminte că pancreasul unui adult are nevoie de o oră pentru a asimila un pahar de alcool. Mult prea adesea, consumul de spirtoase îi ştersese din memorie această informaţie. Va trebui să ţină seama de ea, măcar până când va reuşi să-şi rezolve problemele cele mai grele.

Câteva fărâme de gând.

Dacă i-ar telefona lui Peter (vărul lui)... poate că Peter ar vrea să...

O pauză lungă.

Peter era cu şapte ani mai mare ca el. Era fiul fratelui mai mare al unchiului Paul. Din cine ştie ce motiv necunoscut, unchiul Paul nu se sinchisise niciodată de nepotul acesta şi nu-i lăsase prin testament decât o sută de dolari. Acum, necazul era că Paul cam neglijase să-şi împartă moştenirea cu unica lui rubedenie în viaţă. Iar asta - tristă certitudine - se va întoarce împotriva lui.

Deci... să-şi găsească ceva de lucru.

Îi trebui o bucată bună de vreme ca să examineze această soluţie. Pentru că... oare ce fel de muncă? Craig îşi aduse aminte cu înfiorare că salariaţii primeau mici sume de bani ca să lucreze opt ore lungi pe zi, timp de cinci zile pe săptămână.

— Presupun că aş putea să mă adresez unei universităţi sau unui liceu ca să găsesc un loc de profesor.

Craig rosti aceste cuvinte cu voce tare în liniştea camerei lui de hotel. Mai întâi, găsi că ideea e absolut ridicolă. Totuşi, îşi aduse aminte cu uluire că are mai multe diplome care ar putea fi considerate, de nişte administratori universitari mai puţin bănuitori, drept nişte dovezi ale competenţei lui.

Dar când ai o idee pozitivă nu înseamnă că şi iei o hotărâre...

„Poate că ar trebui să cer sfatul unui avocat. De ce nu al domnului cutărică-şi-nu-mai-ştiu-cum, avocatul unchiului Paul?”

Asta îi aminti de blestematul de văr. „Cum se face că e moştenitorul meu? N-am făcut niciodată testament în favoarea lui.”

Dacă n-ar fi fost beat, şi-ar fi adus aminte că fusese rugat adesea să-şi facă un testament, dar că niciodată nu se hotărâse să-l scrie.

Trecuseră deja unsprezece zile când, puţin după miezul nopţii, îi reveni o amintire despre un psihiatru mai în vârstă. Acest om îi spusese ceva despre alcoolici la o petrecere... acum multă vreme.

Doctorul Utson. Da. Horace Utson.

Nu se miră prea mult când îi găsi numărul în cartea de telefon. După un moment, o voce feminină îl rugă să aştepte puţin la telefon şi curând auzi vocea resemnată a lui Utson.

— Bună seara, Paul, ce se-ntâmplă?

Craig îi povesti toată istoria. O jumătate de oră mai târziu încă nu terminase de povestit, când Utson îi spuse:

— Ascultă, treci pe la cabinetul meu mâine dimineaţă la ora unsprezece. Pacientul pe care-l primesc de obicei la ora asta e plecat într-o călătorie. E bine aşa?

Prin această metodă, scăpă de Craig. Dar nu cu totul. Pentru că, atunci când Craig se trezi, îşi aminti. Şi se prezentă la întâlnire cu un sfert de oră mai devreme decât fusese chemat. A fost primit exact la ora unsprezece.

Este evident că o pereche de branhii e oarecum neobişnuită atunci când face parte din echipamentul organic al unei făpturi omeneşti.

Şi e un lucru convingător.

Craig se dezbrăcase. Un moment, doctorul se mulţumi doar să privească. Apoi pipăi pielea cafenie, parcă tăbăcită, din partea dreaptă.

Craig aşteptă. Era foarte mulţumit de el însuşi. Prima lui mişcare fusese să-şi ascundă branhiile. Deveniseră marele secret al vieţii lui. Şi apoi, repede, îi venise ideea strălucită. Chestiile astea erau chiar dovada că povestirea lui fantastică e adevărată.

Venise deci acolo ca să convingă un om inteligent. În plus, voia ca un observator imparţial să-l lămurească în legătură cu ce i se-ntâmplă.

Utson făcu câţiva paşi înapoi, se aşeză la birou şi îi arătă un fotoliu.

— Mai spune-mi o dată povestea ta, îi ceru el.

Încăperea, mică dar elegantă, avea pereţii îmbrăcaţi în lambriuri de lemn şi mobila ei principală era un birou de nuc, admirabil ceruit. Covorul era bej, ca şi fotoliul cu spătar înalt, destinat pacientului. Craig se tolăni confortabil, rezemat de spătar, îşi puse picioarele pe taburet şi, lungit astfel, se uită la psihiatru, recunoscător pentru ocazia pe care i-o oferea.

—... Eu nu înţeleg universul, dar ei da!

Astfel îşi rezumă Craig aventura.

Nava căpitanului Schock ateriza „în fiecare an” într-un punct precis de pe Pământ. Şi totuşi...

— N-am plecat niciodată cu adevărat de pe nava asta, în singura călătorie pe care, pe cât ştiu eu, am făcut-o. Cu

toate astea, când am fost adus înapoi pe Pământ, trecuseră nouă ani aici.

În toţi aceşti nouă ani, cu magaziile pline pentru comerţul interstelar pe care-l făcea, nava aterizase probabil, cu regularitate de ceasornic, în locul exact unde-l lăsase pe Craig. Şi incidentul de pe Kiber-Glida era, după cât se părea, o poveste veche, din prima dintre cele nouă lungi călătorii.

Fără nici o îndoială, trebuie să fie o modalitate bazată pe cine ştie ce găuri în spaţiu, legând locuri aflate la distanţă de ani-lumină unul de altul; legându-le instantaneu. O asemenea idee de transport instantaneu ar explica şi acele „halucinaţii” realiste. Într-o clipă la bordul navei spaţiale; în secunda următoare, în lumea acvatică de pe Kiber.

În timp ce vorbea, Craig îşi aduse aminte vag de spusele lui Eltrin în legătură cu ceea ce el numea „câmpul aidlai” care, coordonat prin computer, controla fenomenele neobişnuite de spaţiu-timp...

— Asta trebuie să fie cheia, îi spuse Craig psihiatrului.

În acest moment al analizei lui, privirea îi căzu din întâmplare pe ceasul de la mână. Văzu că trecuseră o oră şi şaisprezece minute.

— Oh, scuzaţi-mă. Vă împiedic să vă luaţi masa de prânz.

Şi se ridică.

25.

Utson îl invită la masă. Craig savură plăcerea de a se simţi înalt şi voinic, îndreptându-se alături de psihiatrul pirpiriu către ascensor. În cabina aglomerată, care urca, reluă:

— Ăăă... doctore, aş mai avea câteva întrebări, pe care nu le-am mai abordat în timpul consultaţiei. O persoană ca mine, atât de uşor de sugestionat...

Oamenii din lift se uitau lung la el. Desigur că ăsta era motivul pentru care psihiatrul arbora un zâmbet plin de subînţelesuri pe chipul lui cenuşiu. Şi, până când liftul urcă la ultimul etaj al clădirii, nu scoase nici un cuvânt.

Foarte mulţumit, Craig îşi continuă spovedania şi mărturisi că, de-a lungul timpului, îi crescuseră progresiv bănuielile la adresa lui Gregson, dar că, totuşi, îşi dădea bine seama că omului ăstuia i-ar fi fost imposibil să comploteze împotriva lui.

Abia după ce chelnerul îi conduse la o masă de lângă fereastră, ochelarii micului doctor se îndreptară către el. Şi, brusc, îi spuse:

— Există noi teorii asupra hipnotismului, care ar putea explica fenomenul descris de dumneavoastră.

Un chelner le luă comanda. Se întoarse curând cu două cocteiluri, apoi le servi salata. Şi în tot acest timp, doctorul Utson îi expuse teoriile lui.

— La prima vedere, este vorba de un caz de paranoia clasică pe care dumneavoastră, ca licenţiat în psihologie, îl cunoaşteţi desigur foarte bine. Dar noutatea este că se crede că există un centru al certitudinii în creier, care, în cazul paranoicului, nu alege din mediul înconjurător decât semnalele de care are nevoie pentru a-şi justifica şi confirma bănuielile. Sugestibilitatea la hipnotism este, de asemenea, o utilizare a capacităţilor acestei porţiuni a

creierului care creează convingerile şi care manipulează în consecinţă sistemele emoţionale de percepţie şi de gândire.

Dezvoltă acest concept timp de mai multe minute, apoi:

— În chip clar, centrul certitudinii nu observă corect universul. La urma urmei, universul întreg este o enigmă. Ne este deci îngăduit să presupunem că dezvoltarea evolutivă a omului i-a impus să ştie lucrurile cu certitudine. Sunt foarte mulţumit că aţi abordat acest subiect. Pentru că, fapt este că am câteva idei.

După care îşi continuă monologul, făcând câteva comentarii pur speculative şi avertizându-l pe Craig că nu trebuie să le ia ca pe un diagnostic.

Teza lui era următoarea: fantasmele, halucinaţiile şi comportamentul alcoolicului Paul Craig îl determinaseră să reflecteze, de un număr de ani, la aspectele ciudate ale firii omeneşti, pe care excesul de băutură i le dezvăluia.

— O să ţi se pară ciudat, Paul, îi mărturisi doctorul, dar, după ce am studiat lumea asta aproape o jumătate de secol, cred cu sinceritate că bătrânii moralişti aveau dreptate. Cinismul, sofisticarea, îngâmfarea, deşertăciunea, lăcomia, egoismul, lubricitatea ne îndepărtează de potenţialul perfect pe care l-am descoperit în firea omenească. În schimb, curăţenia sufletească, dragostea, abnegaţia, bunătatea, mila, cinstea, virtutea şi decenţa deschid universul adevărului total.

În istorie, alcoolul s-a dovedit a fi terapeutica de bază. Încă din cele mai străvechi timpuri, de fiecare dată când un om ajunge în stare de şoc sau este în tensiune din vreo cauză oarecare, prietenii îl îndeamnă să bea un păhărel, în scop terapeutic, spunându-i: „Acum, dragă Paul, Joe, Peter sau Julius, ai nevoie de o duşcă de tărie”. Iar când nu are nimic altceva la îndemână, *asta* este exact lucrul de care are nevoie. Şi, măcar provizoriu, tratamentul îşi face efectul.

Caracteristic lui Paul Craig şi altor alcoolici de aceeaşi teapă le era faptul că-şi căutau necontenit o uşurare în terapeutica lichidă. Rezultă o stare de beţie, ale cărei fenomene observabile au darul de a-i îndepărta pe ceilalţi. Astfel că starea aceasta, cu halucinaţiile şi cu golurile ei de memorie, n-a fost niciodată studiată şi analizată cum se cuvine. Dar ţelul unic, adevărat... potrivit teoriei lui Utson, este acela de a ajunge, fie şi numai temporar, la pacea interioară, la cinste, la adevăr, deşi nu întotdeauna se ajunge la asta.

Craig ascultase tot acest „non-diagnostic” înfulecând din ceea ce, pe lista de bucate, purta numele de „friptură mică”. Impresia lui despre friptură: adevărat că e mică. Impresia lui despre comentariile doctorului Utson: el însuşi, Paul Craig, este expus unei explicaţii a câmpului aidlai aplicată la vulnerabilitatea psihologică a spiritului omenesc în general şi a celui al lui Craig în particular.

La ideea aceasta, exclamă:

— Nu, ia stai! Ce...

— Deci, urmă doctorul Utson fără să ţină seama de întrerupere, avem dreptul să ne punem unele întrebări. Cine şi-a dat atâta osteneală? Cine a executat operaţia asta fantastică a branhiilor? Cine v-a ţinut sub hipnoză timp de nouă ani? Şi de ce aţi fost eliberat în cele din urmă?

Psihiatrul îşi termină desertul, bău ultima înghiţitură de ceai şi trase concluzia:

— In mod manifest, primul nostru suspect este persoana care a beneficiat cel mai mult din dispariţia dumneavoastră. Să punem întrebarea: cine sunt cei de la societatea care a cumpărat acvariul dumneavoastră? Şi ce mai vor de la dumneavoastră?

Craig îşi dădu seama vag că medicul se ridicase de pe scaun. Utson îi explică grăbit:

— Următorul meu pacient trebuie să vină la ora unu. Să ne vedem, deci, mâine dimineaţă la ora unsprezece. Până atunci, încercaţi să aflaţi cine e proprietarul acvariului.

Il împinse uşor, din spate, prin sala restaurantului.

— Cred că în momentul acesta, cu inflaţia de-acum, acvariul trebuie să valoreze între douăzeci şi treizeci de milioane de dolari. Nu e mare lucru pentru un om ambiţios, dar, cum nu aveau de-a face decât cu o singură persoană - dumneavoastră - presupun că le-a fost destul de uşor. Bănuiesc că vărul dumneavoastră trebuie să fi avut un amestec în conspiraţie. Dar, cum este evident că v-au implantat o mulţime de sugestii hipnotice în subconştient, o să puteţi avea oricâte halucinaţii din astea, ba chiar şi numai când vă va veni o idee proastă. Aşa că, fiţi foarte atent!

Ajunseră în faţa ascensoarelor. Utson arătă spre unul dintre ele.

— Luaţi liftul-expres care merge direct la parter. Eu o să-l iau pe ăsta.

Uşa cabinei se închise pe când doctorul îi făcea semn cu mâna pacientului său.

— Pe mâine! Îi strigă el.

Craig nu răspunse gestului. Avea nevoie de ceva timp ca să asimileze tot ce auzise. Dar, până atunci, avea o altă destinaţie, mai urgentă. Şi cum, în momentele de tulburare, reacţiona ca un automat, îşi urmări ideea.

Un automat care merge undeva este supus nu numai *unei* programări asociate, ci tuturor. Astfel, ajungând la parter, Craig năvăli în primul bar întâlnit, ca să ia un păhărel la repezeală. După asta, reuşi să găsească un taxi. Dar în holul clădirii în care intră, dădu peste alt bar.

Aşa că mai pierdu o oră. Şi, cu încă trei pahare la bord, povesti aventurile lui unui auditoriu competent, pentru a doua oară în cursul aceleiaşi zile.

Ca şi doctorul Utson, şi avocatul Bel latin păru să-l asculte cu multă luare-aminte. Şi, ca şi Utson, îi examină branhiile şi le atinse cu degetul. Dar apoi, făcu ceva diferit: se duse la fereastra cabinetului său şi se uită afară. Craig aşteptă liniştit în fotoliu, urmărindu-l cu privirea pe avocat. Fireşte, fu astfel obligat să remarce priveliştea fantastică: se aflau ia etajul al 31-lea şi se vedea de la fereastră toată partea de sud a oraşului.

Clădiri ca asta au un loc special în univers, se gândi Craig. Amintirea existenţei acestui punct de reper făcuse posibilă vizita lui la avocat. După moartea unchiului Paul, Craig continuase să se adreseze avocatului său, pentru afaceri. Dar, bineînţeles, uitase cum îl cheamă. Îşi adusese aminte numele lui citind panoul pe care erau înscrise numele locatarilor: îl chema Bellatin.

Iar individul îi spunea acum, uitându-se pe geam:

— Parcă văd titlurile din ziare: Un pământean dă guvernul în judecată pentru pagubele pe care i le-au provocat invadatorii extratereştri!

Craig îşi schimbă poziţia în fotoliu:

— Ce?

Bărbatul zvelt şi cărunt păru că nu-l aude.

— Paul Craig acuză guvernul că nu şi-a făcut datoria de a-l apăra pe un cetăţean care a fost mutilat de invadatorii din spaţiu.

Craig rămase tăcut. Vedea foarte bine la ce duce raţionamentul avocatului. Şi, cum era sub influenţa alcoolului, simţi că-l copleşeşte furia împotriva vinovatului denunţat de Bellatin.

„Ce incompetenţi! Se gândi el, scârbit. Cheltuiesc nenumărate miliarde de dolari pentru o armată care, în toţi aceşti ani, n-a reperat nici măcar o dată nava spaţială a căpitanului Schock! Ce lume!”

Omul legii continuă:

— O să cerem despăgubiri de cincizeci de milioane scutite de impozit pentru pierderea acvariului şi încă cincizeci de milioane despăgubiri pentru pagubele produse şi pentru lipsa câştigurilor în viitor.

Craig avu o uşoară ameţeală la auzul cifrelor.

— Mda, încuviinţă el.

Bellatin se întoarse brusc şi se apropie de birou.

— Până una, alta, o să încerc să-l găsesc pe vărul tău, Peter, şi o să-i blocăm contul în bancă.

Ideea îi plăcu deosebit de mult lui Paul, prin realismul şi simplitatea ei. În plus, îi oferea o şansă de a pune rapid mâna pe bani. După toate, procesul împotriva guvernului risca să se târâie din tribunal în tribunal şi, în cele din urmă, să eşueze în faţa înţelepţilor de la Curtea Supremă.

Totuşi, îl umplea de fericire perspectiva de a dezvălui în faţa întregului Pământ ce i se întâmplase, cu dovezi care să ateste adevărul spuselor lui. Miliarde de creiere vor afla că povestirea aventurilor lui Paul Craig nu era numai fructul rătăcirilor minţii unui om jefuit de toate bunurile lui, prin mijloace specific omeneşti.

Avocatul începuse din nou să vorbească:

— Cu toate că, aşa cum e firesc, accept să mă ocup de cazul ăsta pe baza unui onorariu în valoare de patruzeci la sută din câştig, îmi trebuie două mii de dolari imediat, ca să pornesc lucrurile. Şi poate încă trei mii într-o lună, două, pentru alte mici cheltuieli.

Craig, ca de obicei, nu reacţionă imediat.

- N-o să-ţi fie greu să împrumuţi această sumă de la vechii tăi prieteni. Adu-mi-o într-o zi, două, bine?

Încet, încet, înţelesul acestor cuvinte pătrunse în mintea lui Craig. Totuşi, avu prudenţa să nu-i spună avocatului că se înşală asupra acestui din urmă punct.

Se sculă de pe fotoliu:

— Pe curând, zise.

Pe când se îndrepta spre uşă, îl auzi pe avocat spunându-i:

— Şi, de fapt, Paul, oricare ar fi explicaţia adevărată a situaţiei tale - povestea cu răpirea ta în spaţiu sau ideea lui Utson despre un complot al oamenilor - te rog ca până la proces să te laşi de băutură, ce zici? Un beţiv nu câştigă procese.

Şi Bellatin îşi împinse uşor clientul afară, pe coridor.

26.

Pe drumul de întoarcere spre hotel, Craig opri taxiul de două ori la câte un bar. Se dezvinovăţea repetându-şi că bea din motive terapeutice. Ca să capete putere să ajungă până în pat.

Pentru că, era limpede, avea o problemă *reală.*

Ajuns în sfârşit în camera lui, se întinse pe pat şi contemplă tavanul cu ochi rugători:

— Doamne, cum să încetezi să bei când eşti un beţivan?

Întrebarea, aruncată în vid, declanşă curând unul din obişnuitele lui monoloage interioare inspirate de toate sfaturile gratuite pe care le primise în decursul anilor:

„Fii şi tu mai matur, Paul, ia-ţi nişte responsabilităţi.” „însoară-te şi fii credincios nevestei.” „Apucă-te să faci ceva care să merite osteneala.” „Fă copii.” „Ai încredere în Dumnezeu şi înscrie-te la Asociaţia Alcoolicilor Anonimi.” „Venind în ajutorul câinilor vagabonzi o să devii un adevărat bărbat.”

Paul îşi amintea de toţi predicatorii ăştia care îi dăduseră sfaturile lor înţelepte:

„Fii şi tu mai matur, Paul, ia-ţi nişte responsabilităţi...”
"

„Dai din gură! Îi răspunse el interlocutorului absent. N-ai decât un metru şi şaptezeci iar eu am un metru nouăzeci. Aşa că am terminat de mult să cresc şi sunt matur. Cât despre responsabilităţi, întotdeauna mi-am plătit facturile. Tu ţi le-ai plătit?”

„însoară-te şi fii credincios nevestei...”

„Toată lumea ştie că n-am probleme cu femeile. Dacă mă voi decide vreodată să închei capitolul, o să-mi găsesc fata de care am nevoie, să nu-ţi faci nici o grijă!”

„Apucă-te să faci ceva care să merite osteneala...”

Craig dădu din cap şi zâmbi la ideea că există oameni care pretind că ştiu cum ar trebui să fie viaţa.

„Uşor de vorbit. Dar ce m-ai sfătui să fac? Să devin administratorul unei societăţi şi să iau pâinea de la gură unui tip merituos, care are nevoie de leafa asta ca să-şi hrănească nevasta şi copiii?”

„Fă copii...” "

Acest sfat a fost expediat cel mai repede: „Cretinule! Toată lumea ştie că deja sunt prea mulţi copii pe lumea asta! Numai chinezii puiesc o sută de mii pe minut.”

„Ai încredere în Dumnezeu, înscrie-te la Asociaţia Alcoolicilor Anonimi.”

„Aflaţi, domnule, că sunt licenţiat în psihologie. Şi cunosc toate metodele antialcoolice pe care experţii le preconizează, dar ştiu că ele nu se potrivesc tuturor şi nu dau rezultat în toate cazurile.”

„Venind în ajutorul câinilor vagabonzi, o să devii un adevărat bărbat.”

Chiar şi acum, când îşi amintea acest sfat i se părea foarte atrăgător. În unele momente îi venise cheful să-l urmeze: de ce să nu se instaleze într-o locuinţă mare, gen conac, şi să primească acolo toate animalele abandonate pe care le întâlnea peste tot? Ca să spunem drept, mai erau şi oameni abandonaţi, dar asta era o problemă mai complexă.

Ce ar trebui să facă pentru a lupta împotriva alcoolismului său era un subiect pe care îl abordase şi în barurile mai cuviincioase sau mai rău famate în care intrase. Adevăraţii filosofi ajung mai devreme sau mai târziu pe un scăunel de bar şi, după un păhărel sau două, înţeleptul îşi face cunoscute părerile. Craig îşi aducea aminte de unul din tipii de genul ăsta, pe care-l chema Harry, şi care expusese o teorie interesantă:

— Există un moment când instinctul de supravieţuire intră în joc, Paul. Uite disidenţii ruşi, de exemplu. Prăpădiţii

de comunişti din zilele noastre nu reuşesc să-i sperie cu închisoarea, munca silnică sau exilul în Siberia. Dar Stalin îi omora. Aşa că, pe vremea aceea, nu-l auzeai pe nici unul că-şi cere dreptul la emigrare. Pentru că, dacă-i venea o asemenea idee, lua drumul cimitirului cel mai apropiat. Poate că de asta ai şi tu nevoie. Mâine, poimâine, un doctor o să-ţi găsească o ciroză bună. Şi, chiar din ziua aceea, ori o să te opreşti din băut, ori adio şi n-am cuvinte. O să te întâlneşti rapid cu veşnicia.

Amintirile deveneau cam neplăcute. Aşa că Paul începu să-şi numere banii. Şi remarcă, absolut din întâmplare, că se făcuse ora nouă şi şapte minute.

Câteva clipe mai târziu, foarte şocat, îşi contempla banii întinşi pe pat: 83 dolari şi 28 cenţi. „Dar... dar... ce-am făcut?” îşi amintea perfect că, de dimineaţă, avea de trei ori mai mult.

Spaima începu să pună stăpânire pe el când... cineva bătu la uşă.

Vârându-şi în grabă cele câteva bancnote şi monezi în buzunar, se îndreptă spre uşă, fară ca măcar să se întrebe oare cine putea să vină în vizită la el.

Deschise uşa fără nici o şovăială şi...

Era Steckler.

Nu se schimbase de la ultima lor întrevedere. Era acelaşi Steckler cam de cincizeci de ani, un pic prea gras, cu chipul rotund şi brăzdat de riduri.

Totuşi, exista o mică diferenţă: un zâmbet crispat se sforţa să apară pe buzele subţiri ale vizitatorului.

— Pot să intru? Întrebă el cu o voce care se străduia din răsputeri să sune prietenos.

Craig ezită. Băuse, deci era bănuitor. Nu dădu vreun semn că ar vrea să ia în seamă eforturile de bunăvoinţă ale lui Steckler, care observă probabil acest lucru şi adăugă repede:

— Am o propunere să vă fac, o ocazie de a câştiga bani.

Un om care are mare nevoie de bani reuşeşte foarte bine să-şi stăpânească o repulsie violentă, dacă obiectul repulsiei îi propune tocmai ceea ce îi lipseşte. Craig se calmă deci pe loc şi ura lui faţă de Steckler dispăru ca prin farmec, ca şi cum acesta, prin oferta lui, ar fi meritat să fie scos de pe lista duşmanilor.

— Da, da, zise Craig, intră.

Câteva secunde mai târziu, Steckler luase loc în fotoliu şi Craig se întoarse în pat.

— Hmm... începu Steckler, după cum ştiţi, Gregson era plecat într-o călătorie atunci când aţi... hm... aţi trecut pe-acolo, săptămâna trecută.

Se întrerupse. Craig nu ştia nimic de Gregson, dar aşteptă să vadă ce urmează.

— Hmm... continuă Steckler, Gregson s-a întors azi şi i-am spus că aţi... hm... aţi reapărut brusc. Atunci, mi-a adus aminte că vă duceaţi adesea în vacanţă într-o insuliţă din Antile unde avem bazine cu peşte. Vă mai amintiţi?

Craig îşi amintea. Era un rai scăldat în lumina unei veri veşnice şi înconjurat de cele mai frumoase ape din lume. Şi foarte aproape de o altă insulă, unde se înălţa un oraş modern, plin de baruri şi prăvălii de băuturi.

— Da? Făcu Craig, întrebător.

Propunerea era simplă:

— Bazinele sunt aproape goale. Am nevoie să fie repopulate. Aşa că v-am putea însărcina să le umpleţi din nou cu peşte. Dacă vă aduceţi aminte, altădată făceaţi acest lucru ca să vă distraţi. Iar acum v-am plăti două sute de dolari pe zi, timp de o lună, plus călătoria dus-întors cu avionul şi cheltuielile curente.

Treaba asta mirosea a cine ştie ce manevră, dar lui Craig nu-i păsa. Amintindu-şi de întrebarea lui Utson, se interesă:

— Ia spune-mi, dacă tot vorbim despre asta, ce societate a cumpărat acvariul?

Steckler făcu un gest vag:

— Nici o problemă. O să vă transmit amănuntele tranzacţiei prin contabil. Ei? Ce spuneţi de oferta lui Gregson?

Întotdeauna simţi o bucurie specială atunci când pregăteşti o lovitură împotriva cuiva care o merită. Craig era convins că Steckler şi Gregson îl trădaseră. Aşa că era foarte satisfăcut de surpriza pe care le-o pregătea.

Ce frumoasă manifestare a justiţiei imanente! Cei doi hoţomani îi vor face rost de banii necesari pentru a-i aduce în faţa tribunalului. Şi cu perspectiva finală a prăbuşirii lor: vor ajunge la locul care li se cuvine, adică la ordinele lui Paul Craig.

— Ei, bine, fie! Batem palma. Dar... am nevoie de un avans...

Avionul spre Haiti pleca a doua zi la ora două şi jumătate, înainte de a se duce la aeroport, Craig trecu pe la biroul lui Bellatin şi-i lăsă secretarei un plic conţinând un cec de două mii de dolari.

— Daţi-i asta domnului Bellatin şi spuneţi-i că o să-i dau de veste într-o lună. Şi că, timp de câteva săptămâni, o să încerc plăcerile regimului fară băutură. O să înţeleagă el despre ce e vorba.

Craig coborî din clădire, se urcă în taxi şi se duse la aeroport, unde, la ora anunţată, avionul cu destinaţia Haiti îşi luă zborul.

27.

Craig îşi petrecu dimineaţa primei lui zile în insulă verificând materialele de care avea nevoie, aflate pe două promontorii unde marea, chiar în momentele ei cele mai calme, făcea un zgomot ciudat, şuierător, când valurile pătrundeau în lagună.

La ora prânzului îl trimise pe paznicul negru de la Santa Yuile cu cea mai mare dintre cele două bărci cu motor şi cu o listă de provizii pe care trebuia să le cumpere. Se înţelesese cu bătrânul negru, pe nume Sawyer, să se întoarcă în maximum trei zile.

Fusese ideea lui Craig, care vrusese să-l îndepărteze câteva zile. Voia să fie singur ca să-şi încerce branhiile. Era ridicol: de când se întorsese pe Terra, nu se gândise nici o clipă să-şi testeze noile posibilităţi. Iar acum simţea o nevoie urgentă să o facă.

Barca lui Sawyer se pierdea în zare când Sawyer ajunse la lagună şi comandă deschiderea stăvilarului. Aşteptă trei minute lungi.

Peştii sunt nişte fiinţe inocente. Delfinul are poate un creier uriaş, dar este nevinovat ca un copil mic. Şi încrezător. Nu-i trece prin cap că, dacă intră printr-o trecătoare îngustă între două promontorii, o să cadă un grilaj după ce a trecut şi o să-l prindă în cursă; că se va trezi captiv într-un mare bazin artificial; şi că, după ce va fi mutat într-un acvariu, va deveni obiectul curiozităţii unei mulţimi căreia nu-i va păsa de zbuciumul lui.

Mai exista şi un alt procedeu prin care se capturau peşti din specii mai mici: cele două bărci cu motor târau împreună prin apă o plasă şi, după câteva clipe, sute şi sute de peşti de toate culorile curcubeului se zbăteau în plasă, se învârteau în cerc şi încercau să scape. Dar puţini reuşeau.

Dar asta se putea lăsa pe mai târziu. Pentru moment, Craig avea alte idei în minte. Şovăi foarte puţin. În câteva secunde se dezbrăcă. Îşi luă centura de care era prins cuţitul şi şi-o fixă în jurul taliei. Şi...

De pe creasta pe care stătea, malul se afunda abrupt, vertical în apa lagunei, care i se păru lui Craig extraordinar de adâncă şi întunecoasă. Dar asta nu-l împiedică să plonjeze în ea. Apa era minunată, călduţă. Şi când deschise ochii, văzu un banc de peşti cu solzi de culori vii trecând pe deasupra lui.

Ţinându-şi respiraţia, continuă să coboare. Simţea sub braţ o uşoară mâncărime neobişnuită, dar foarte plăcută. Era singura senzaţie pe care o avea în vreme ce branhiile funcţionau şi furnizau oxigen corpului său. După zece minute era tot sub apă, câtuşi de puţin obosit, dar, în cele din urmă, foarte emoţionat şi vesel.

Îşi zise că Eltrin are poate dreptate. Poate că merită să-ţi pierzi tot ce ai pe lumea asta ca să capeţi în schimb... această perfecţiune. Copleşit dintr-o dată de o veselie stranie, se îndepărtă încă şi mai mult de mal. Şi văzu rechinul în faţa lui.

Exact în clipa când îşi dădu seama ce peşte are în faţă, rechinul îl văzu şi se îndreptă spre el.

Prima mişcare a lui Craig fu aceea de a se retrage spre uscat. Înotă ca un nebun. Brusc, înţelese că e o prostie. Ar fi trebuit să-şi pună un pantalon de pânză albă! Dar nu-i venise ideea.

Făcu stânga-mprejur, îşi scoase cuţitul şi începu să-l agite cu frenezie, încercând în acelaşi timp să se apropie de monstru şi să-l înfrunte.

Dar rechinul era încă departe. Se distingea abia ca o formă vagă pe fundalul peretelui stâncos; se îndepărtă, dispărând în întuneric.

Un minut după aceea, şiroind şi gâfâind, Craig se căţără pe mal.

Ceea ce se petrecuse îi amintise în mod neplăcut de faptul că marea nu era locuinţa firească a omului. Dar, în realitate, toate micile creaturi acvatice aveau aceeaşi problemă cu rechinii... „De altfel, altădată, înotam fară ajutorul branhiilor”...

Deci, bineînţeles, o va lua de la capăt. Şi poate, cu timpul, o să găsească nişte sisteme protectoare pe care să le adopte, astfel încât să se poată aventura în adâncurile oceanului, dincolo de lagună.

Dar această a doua tentativă nu avea să aibă loc nici în după-amiaza aceea, nici pe înserat.

Seara aduse nori, un vânt destul de tare şi o mare agitată, în noaptea aceea, valurile se ridicară foarte sus şi se zdrobiră cu zgomot mare de faleza de piatră pe care era construită cabana unde locuia, o construcţie modestă care, cu bunăvoinţă, putea fi numită vilă. Craig stătea culcat, cu ochii deschişi, şi lupta împotriva unui imbold violent. „Idiotule!” îşi zise el. Dar tot nu-şi putea stăpâni dorinţa de a înota în mijlocul furtunii.

„Ce idee stupidă! Se mustră el. Sunt un om civilizat... (nu-i venise niciodată ideea că n-ar fi)... şi, de altfel, trebuie ca mai întâi să studiez problema dintr-un punct de vedere ştiinţific.”

După care adormi probabil, căci subit vocea binecunoscută a lui Yissah de pe Gegg îi răsună în cap: „E singur pe insulă. Am putea merge să-l luăm prin surprindere. Asta ar pune capăt definitiv ameninţării împotriva lui Garren...”

Craig se trezi, şocat.

Imediat, sări din pat şi se repezi la uşă. De fapt, se supunea impulsului ce-l împingea spre lagună. Mintea îi era pe de-a-ntregul năucită.

Înainte de a avea timp să-şi analizeze motivaţia gesturilor, deschise uşa.

Pe loc interveni un al treilea factor.

Colosal.

Noaptea arăta cu totul de neînţeles. Insula şi cerul erau absolut negre. Numai valurile scânteiau. Craig văzu că spre el se îndreaptă un munte de apă. O clipă nesfârşită, păru că rămâne nemişcat în faţa lui. Apoi peretele de apă se sparse în miliarde de cioburi strălucitoare. Spuma neagră îl stropi pe obraz, delicios de răcoroasă.

Stând în picioare, împotrivindu-se din răsputeri vântului, Craig îşi reaminti cuvintele lui Yissah. Înfiorându-se, bătu instantaneu în retragere în casă. Întinse mâna să apuce o sticlă pe jumătate goală. Tocmai o destupa, când îşi aduse aminte de Bellatin. O lungă şovăială. Apoi, încet, Craig astupă sticla la loc.

Nu de frica vreunei boli de ficat renunţa el la băutură, ci de frică să nu-l asasineze cineva.

Se aruncă pe pat şi rămase acolo întins, năucit. Era oare posibil ca oamenii regelui Garren să fi ajuns pe Pământ cu gând să-l asasineze pe Craig? Era oare posibil ca, dacă victima nu rămânea în stare de alertă - adică trează - Yissah şi banda lui să-şi poată duce la bun sfârşit misiunea?

Toată ziua următoare, Craig se plimbă pe insulă, oprindu-se în locurile mai ridicate şi scrutând oceanul. Se întorcea mereu la cabană în căutarea uneia din blestematele de sticle. Şi când le scotea dopul, vedea biletul pe care îl scrisese singur, dar îl adresase maestrului Bellatin. Biletul grăia: „Adu-ţi aminte: regim fară băutură”, şi era semnat „Paul Craig, in memoriam”.

Şi atunci, încet, în silă, astupa sticla la loc. Şi se arunca iarăşi pe pat.

„Singura soluţie ar fi să golesc toate sticlele de elixirul lor fermecat”.

Dar, pe de altă parte, dacă reuşea să scape de Yissah şi de oamenii lui, ar fi meritat să tragă o beţie în cinstea acestei victorii.

Un gând sinistru îl obseda în străfundul creierului: a venit minutul adevărului. De necrezut, partizanii regelui Garren considerau că e un om periculos, chiar şi atunci când stătea pe Pământ.

În această a doua noapte, multă vreme după ora douăsprezece, Craig rămase treaz şi supraveghe uşa, când speriat, când înfuriat. Într-unui din accesele de mânie, luă o primă hotărâre: „Foarte bine, mă siliţi să mă întorc pe Kiber la prima călătorie într-acolo a căpitanului Schock. Din cauza prostiei voastre, trebuie, vreau, nu vreau, să devin regele kiberilor.”

Dar nu avea cu adevărat chef să plece. Nici măcar dacă astfel ar fi putut lua o nevastă nouă la fiecare zece zile.

Încă mai rezista ideii nebuneşti de a pleca din nou în spaţiu, când căzu într-un somn adânc.

28.

Cineva bătu la uşă.

Craig se trezi tresărind şi aprinse lumina. O privire spre ceas îl informă că era ora trei şi unsprezece minute dimineaţa.

— Cine e acolo? Strigă el.

Nici un răspuns.

Cineva bătu din nou.

Craig tocmai se aşezase pe pat. Îşi puse pantalonii şi se ridică. Fără zgomot, se strecură până la uşă.

Lipindu-şi buzele de lemn, întrebă încă o dată, cu voce mai tare.

— Cine e acolo?

— Te cheamă Ahngus.

Era vocea lui Mary.

Craig deschise imediat. Şi... nu văzu pe nimeni. Surprins, înaintă în coridor. Exact la timp ca să vadă o siluetă feminină cum dispare în dreapta.

Craig ţâşni în urmărirea ei. Spera că nu va putea fugi prea repede pe culmile de metal ale navei şi că va putea să o ajungă din urmă, să afle ce se întâmplă.

Făcu numai câţiva paşi şi se opri pe loc.

„Ia stai! Acum câteva clipe, eram într-o căsuţă pe o insulă de lângă Haiti, *pe Pământ...”* "

Se întoarse clătinându-se în cabină şi se culcă la loc. Cu ochii aţintiţi asupra ecranului stins, se întrebă: „Oare *când* sunt?”

Se simţea din ce în ce mai neliniştit. „Cum s-a întâmplat asta? Eram culcat în pat, îmi făceam griji din cauza lui Yissah şi a bandei lui...”

Oare chiar asta se întâmplase? Avusese el un impuls puternic, ca să scape de ucidere? ...,,M-am gândit la Mary..."

Dar îşi aducea aminte bine că nu se gândise decât foarte vag la ea, nicidecum nu-şi făcuse vreo grijă cu privire la persoana ei.

Era victima unor evenimente bizare, cărora încerca să le găsească o soluţie.

Avea mare nevoie de un sistem de apărare.

Pe măsură ce secundele treceau, amintirile i se limpezeau. Craig îşi aminti că rezistase din toate puterile ideii de a pleca din nou în spaţiu, oricare ar fi fost împrejurările. „Niciodată nu voi mai pleca”.

Din nefericire, se afla chiar în spaţiu.

O altă amintire: *„Te cheamă Ahngus”.*

O bucată de vreme, Craig cugetă la toate acestea. Apoi, cu multă hotărâre, se ridică şi ieşi în coridorul pustiu. Curând, cobora în lungul falezelor de metal. „Foarte bine, Angus, uite că vin. Indiferent ce vrei sau ce faci, asta o să-mi dea un indiciu asupra situaţiei actuale la bord.”

Acest lucru îl liniştea puţin. „Cel puţin mă aflu la bord - avea impresia că asta însemna că a câştigat un punct. Nu sunt cine ştie unde prin apă, luptând împotriva lui Garren, pentru un tron caraghios.”

Ajunsese pe o cornişă destul de lată. Se ţinea în echilibru, gâfâind, adunându-şi forţele pentru coborârea finală spre un nivel unde - acum îşi amintea - va găsi un ascensor care îl va duce până jos.

Considera că, privind lucrurile în ansamblu, avusese mult noroc; în acelaşi timp, simţea o silă intensă pentru tot ce avea vreo legătură cu planeta Kiber şi în special pentru rolul care îi era rezervat.

Chiar în momentul în care Craig simţea această repulsie, observă o schimbare. Şi se înspăimântă imediat. „Sfinte Doamne, nu trebuia să mă gândesc la asta!”

Era ca şi cum...

Craig intră în sala destinată uscării, urmat la o distanţă respectuoasă de kiberi. Unul dintre ei se repezi şi

începu să manevreze ceva pe la nişte cadrane. Un val de aer cald se abătu asupra corpurilor lor ude.

Când căldura se mai potoli, două bucăţi de ţesătură ieşiră din două fante ce se adânceau în zidul de metal acoperit cu plastic. La un semn al unui kiber, Craig luă una dintre fâşii, îşi şterse acele părţi ale corpului pe care curentul de aer cald nu reuşise să le usuce. Văzu că mentorul său kiber făcea acelaşi lucru cu bucata lui de ţesătură.

În ciuda distanţelor pe care le menţineau faţă de civilizaţia comercială (reprezentată de căpitanul Schock), aceşti asceţi submarini nu se privau de comodităţile oferite de marea cultură mecanică din care se trăgeau.

Dintr-o dată, Craig îşi aminti: „A, da, desprinderea de timp!”

Încordat, privi în jurul lui. Şi atunci avu o uşoară senzaţie de uşurare, numai atunci. „Aha, aici am fost adus de data asta. Mai aproape de punctul critic, dar nu chiar în punctul critic.” îl năpădi o speranţă subită. „Poate că în toţi aceşti nouă ani, viaţa mea n-a fost ameninţată cu adevărat.”

Craig îl văzu pe kiber că îi arată politicos o uşă. N-avea nici un motiv să nu se supună. Uşa se deschise când o atinse.

Se trezi într-o încăpere plină de haine. Kiberul ridică o mână. „Alege-ţi ce vrei”, părea el să-i spună.

Craig alese haine gri închis, una din culorile în care se îmbrăca adesea. Se simţi ceva mai stăpân asupra situaţiei.

Dar nu era fericit. Şi nu-şi făcuse nici un plan. Nu încă.

„Mă aduc pe furiş în capitală, unde locuieşte regele. El este pregătit pentru venirea mea, ştie că sunt aici...”

Nu se simţea deloc în siguranţă. Şi, de fapt, pentru cineva care nu ştia nimic despre forţele de care dispunea regele, poziţia lui părea cam temerară.

Se putea presupune că, dat fiind că disidenţii kiberi erau în total dezacord cu monarhul lor, nimeni nu-l va denunţa. Adică nimeni în afară de actualii colaboratori ai regelui, care, printr-o ciudată judecată, recunoşteau că trebuie să fie fideli suveranului timp de treizeci de zile sau zece zile, după cum aveau contractele.

Perplexitate bruscă. În mintea lui Craig începu să se contureze un plan. Dar avea nevoie să afle mai multe.

Şovăind, se întoarse şi puse o întrebare.

După ce cugetă îndelung, călăuza lui îi explică:

— E o problemă legată de valul de energie internă. Longevitatea noastră ne obligă să facem parte din câmpul aidlai în toată această regiune. Deci nu putem face nimic care ar împiedica libera curgere. Ni se cere un fel de puritate. Poţi să-i spui morală. Orice altceva ar fi un obstacol şi ar împiedica interacţiunea în val.

Craig căscă gura ca să-i spună că, în mod sigur, orice rezistenţă ar constitui o barieră.

În clipa aceea îşi aduse aminte de cuvintele rostite de Utson cu privire la acelaşi subiect, puritatea. Şi descoperi ceva care îl tulbură brusc: el era încarnarea vie (potrivit definiţiei lor) a actelor lor rele, a uneltirilor, a mânăriilor viclene, făcute fară nici cel mai mic gând la binele altuia (nemernicii se descurcă, aceasta fusese dintotdeauna credinţa lui).

Puah!...

Realmente şocat de imaginea aceasta a lui însuşi, Craig se lăsă călăuzit de-a lungul unui coridor, spre o sală mare cu tavanul boltit.

Ajuns sub cupolă, ridică ochii. Departe, deasupra capului său, văzu materialul subţire, albastru-verzui al cupolei, care susţinea oceanul vast şi puţin adânc.

— Pe aici, domnule.

Kiberul cu chip cenuşiu îi arăta o uşă în fundul imensei încăperi.

Craig se îndreptă în direcţia indicată. Grupul de kiberi îl urma neabătut, la distanţă respectuoasă. Asta îl făcu să creadă că, după toate aparenţele, era singurul din încăpere care nu ştia ce îl aşteaptă la capătul acestei vizite.

Asta îi aminti micul iui plan iniţial: să obţină un maximum de informaţii.

— Ce mai e apoi pe ordinea de zi? Întrebă.

Se oprise ca să pună întrebarea. Călăuza lui se opri de asemenea.

— Domnule, înţelegem că luptătorii de felul dumneavoastră sunt nerăbdători să treacă la acţiune. Aşa că vă ducem în locul în care Garren îşi face exerciţiile zilnice de purificare. E singur... chiar în spatele acestei uşi, domnule.

Craig înţepeni. Dintr-o dată, simţi că îl copleşeşte un frig intens.

Găsi timpul, atunci, să observe că senzaţia de frig era expresia aceleiaşi rezistenţe automate interioare care îl aruncase deja de două ori în imensităţile spaţiului şi timpului.

Înainte de a se putea gândi cum să scape de această reacţie instinctivă, se trezi angrenat într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte.

O luptă între doi oameni este fundamental atât de simplă, încât desfide orice descriere. Înainte de a-şi da seama de realitate, Craig fusese nevoit să se ia de piept cu adversarul său. Acum, era atât de aproape de el, încât îi putea vedea pupilele dilatate de furie.

Se aflau într-un coridor cu o structură în întregime acoperită de sticlă. Dincolo de geamuri, la stânga, la dreapta, sus, era apă. Mai mulţi oameni se îndreptau în fugă spre fundul coridorului; lui Craig îi trecu prin minte fulgerător că veneau să-i dea o mână de ajutor duşmanului său.

Apoi, remarcă ceva uimitor: omul cu care se bătea era de aceeaşi talie cu el. Pe când trupurile lor se ciocneau cu violenţă, ca doi berbeci, puterea impactului şi a aruncărilor dădu la iveală egalitatea de forţe dintre cei doi luptători.

În aceste prime treizeci de secunde, Craig îşi aminti de primele lui certuri, provocate de Eltrin. Şi îşi aduse aminte că, în fiecare caz, atacatorul avusese o tehnică absolut specială.

Atunci, îl năpădi neliniştea: care era tehnica specială a regelui? (Garren avea, desigur, una sau chiar mai multe. Altfel, şi-ar fi pierdut demult tronul.)

În decursul acestei prime jumătăţi de minut, Craig reuşi să se degajeze din strânsoarea regelui şi să-l întrebe, gâfâind:

— Maiestate, de ce jucăm noi jocul ăsta?

— Tu eşti intrusul! Mârâi furibund suveranul. Ai dat buzna în timp ce-mi făceam exerciţiile de purificare.

Acuzaţia regelui kiber cerea un răspuns. Rapid.

— Eu am plecat! Bombăni Craig. M-am întors pe Pământ. Şi Măria ta ţi-ai trimis ucigaşii pe urmele mele.

Se clătinau pe picioare. Zbătându-se, regele replică:

— Partizanii mei au trimis pe cineva să te omoare. Eu nu omor pe nimeni.

— Ai fi putut să îi opreşti, dacă ai fi vrut cu adevărat. Tu...

Se întrerupse brusc. Discuţia era stupidă şi nu ducea la nimic. Încercă să înceapă un dialog:

— Ascultă, nici măcar nu-mi pot închipui că un om cu capul pe umeri ar vrea să fie rege cu normă întreagă pe o planetă acvatică. Ce interes ar putea găsi în asta?

Timp de o clipă, avu impresia că aceste cuvinte produseseră reacţia dorită.

— Sincer să fiu, gâfâi adversarul lui, mi-ar plăcea să-mi mai revăd planeta natală, să mai călătoresc. Ia ascultă!

(îi venise o idee bruscă.) Ce-ar fi să împărţim treaba între noi?

Şi propunerea era atât de fantastică, încât ar fi putut să-l dezarmeze pe loc pe Craig de toată fereala lui firească... dacă n-ar fi văzut în clipa aceea, la vreo treizeci de metri de ei, un grup de oameni dând fuga.

Avu imediat certitudinea că regele îl minţea ca să câştige timp.

„Dar... dar ce fac eu aici?”

29.

Craig era culcat pe un covor. Mai întâi, nu se clinti. Apoi, amintirile dădură buzna şi spaima îl copleşi. Se ridică şi văzu unde se afla.

În interiorul cabanei lui, pe insulă.

Se întorsese.

În realitate, nu mai ştia deloc în ce situaţie se află. Dar era sigur că Yissah şi banda lui de asasini se ascunseseră, aşteptându-l să se întoarcă. Şi, prin metodele lor, trebuie că ştiau deja că se află la îndemâna lor.

Rapid, Craig se ridică. Strângând din dinţi, luă puşca automată agăţată într-un cui pe zid, o încărcă şi ieşi.

Ghicise deja, după lumina ce se filtra prin ferestre, că erau la ceasul înserării. În consecinţă, ar face bine să se grăbească. Dacă nu, noaptea l-ar surprinde înainte să afle singur în ce situaţie este.

Planul lui era simplu. Pe înălţimile din insulă, reperă mai multe posturi de observaţie şi se aşeză la pândă, ascuns după un trunchi de palmier.

Nici un zgomot, nici o mişcare, în afară de frunzele care foşneau în vânt şi apa ce clipocea pe plaje sau şuiera în strâmtoare. Şi... şi...

Tocmai se instalase în cel de-al patrulea punct de observaţie. Privirea lui făcea rapid înconjurul priveliştii ce i se întindea sub ochi, mai întâi repede, apoi încet, ca nu cumva să-i scape vreo mişcare sau prezenţă neobişnuită.

Pentru moment, supraveghea debarcaderul, unde erau legate două bărci cu motor, fiecare la locul ei. Şi, pe când privirea începea să i se întoarcă de la debarcader... un şoc.

Două bărci!

Sawyer se întorsese. Cu siguranţă că se dusese în cabana lui, la capătul celălalt al insulei. Totuşi, Craig o inspectase ceva mai devreme şi nu găsise pe nimeni.

Craig făcu din nou turul punctelor de pândă, apoi începu să strige:

— Sawyer! Sawyer! Unde eşti?

Vocea lui stârni ecouri în depărtări, apoi se pierdu în gol. Nu se auzi nici un răspuns, în afara bătăilor de aripi ale păsărilor în noaptea care se lăsa.

Abia a doua zi de dimineaţă, după o noapte lungă şi plină de spaime, Craig găsi cadavrul lui Sawyer. Trupul lung şi slab zăcea sub nişte tufişuri dese. De jur împrejurul lui, terenul era acoperit de numeroase urme de picioare. Fără nici o îndoială, bătrânul fusese asasinat.

Craig îşi petrecu restul zilei într-o stare de năuceală totală. Numai spre seară îi veni ideea că cel mai bine ar fi să-l îngroape pe Sawyer, ca şi cum ar fi murit de moarte bună.

A doua zi după-amiaza, înţelese brusc cât erau de grave evenimentele. Prin radiotelefonul cu care putea comunica cu centrul de navigaţie de la Santa Yuile anunţă poliţia de moartea lui Sawyer.

În noaptea aceea, se trezi într-un întuneric dens.

Puritatea!

Îşi trecu în revistă trecutul de alcoolic înrăit. Cum va reacţiona câmpul aidlai la asta? Câmpul opera oare după aceleaşi principii potrivit cărora, pe Pământ, alcoolicii erau scoşi în afara societăţii?

Cât despre căsătorie, după cât se părea societatea o inventase pentru a arbitra lupta între bărbaţi pentru femeile cele mai dorite, şi pentru a asigura continuitatea în educarea copiilor.

Nu fară o oarecare logică, Craig trăgea nădejde că lupta pentru acapararea fetelor frumoase trecea dincolo de adevărul fundamental. Şi că el însuşi, care respinsese acest

soi de luptă, era cel mai pur dintre bărbaţi. (Mai mult, evitase chiar şi fetele urâte.)

Deci, în afară de darul beţiei, care ar fi cam greu de explicat... în afară doar dacă nu ar fi considerat ca un mijloc terapeutic personal...

Dar nu reuşi să se convingă pe sine de puritatea intenţiilor lui. „Dacă stau să mă gândesc bine, tata a murit când eram încă mic. Este posibil ca numai alcoolul să-mi fi ajutat să compensez acest vechi traumatism”...

Existau, desigur, comportamente impure prin definiţie: să-l faci pe aproapele tău să sufere fizic sau moral, de exemplu.

Sigur că, acum, ar putea să manevreze cum voia în câmpul aidlai. Pentru asta, era suficient să se prezinte o dificultate care să-l oblige să se împotrivească evenimentelor.

Dar această metodă nu era în întregime satisfăcătoare, căci aducea multe neplăceri.

Iar drumul purităţii era şi el presărat cu enigme... „Oare concepţia mea asupra purităţii se bazează pe prima mea educaţie morală? Poate fi ea modificată cu vârsta?”

... Motivul pentru care nu se însurase niciodată era destul de obscur. Poate că era legat, în vreun fel, tot de moartea prematură a tatălui său. Poate că era deci o aberaţie, care va ceda în faţa unui tratament potrivit.

Dar astfel ajungea la altă întrebare: oare o persoană este vinovată sută la sută, dacă actele sale sunt rezultatul unor tensiuni emoţionale din prima copilărie, pe care chiar psihologii experimentaţi nu reuşesc să le identifice cu precizie? Aici, pe Pământ, regulile dreptului penal au fost modificate progresiv, îngăduindu-le judecătorilor şi juraţilor să ţină seama de copilăria nefericită a criminalilor. Şi permisivitatea a devenit atât de exagerată, încât cei mai mulţi dintre oamenii cinstiţi au început să respingă sistemul acesta.

În ce tabără se va plasa câmpul aidlai, care opera prin automatism?

Cu acest gând, Craig adormi. Dar subiectul îl preocupa încă a doua zi, la trezire. Din cauza diferenţei de fus orar, aşteptă până după-amiază ca să folosească radiotelefonul. Sună la cabinetul avocatului Daniel Bellatin.

Trebui să aştepte ca de obicei, în timp ce diferitele centrale intrau în legătură una cu alta. Apoi o telefonistă îi făcu legătura cu o secretară, care i-l dădu pe Bellatin.

— A, Paul, salut! S-ar zice că vărul tău a prevăzut că o să te întorci. După informaţiile mele, şi-a retras din cont suma pe care a primit-o pentru vânzarea acvariului - peste trei milioane de dolari - şi a încasat-o în bani gheaţă. Şi a dat sfoară-n ţară că a pierdut tot în tripourile din Las Vegas. În realitate, şi-a depus cu siguranţă banii în diferite bănci. Pentru că agentul meu mă informează că locuieşte într-un apartament cu chirie, de mare lux, umblă într-un Cadillac închiriat şi se afişează cu nişte femei superbe. Ceea ce înseamnă că n-are nici un fel de bunuri pe care le-am putea pune sub sechestru. Mare şmecher, vărul tău, dacă vrei să ştii părerea mea. Iar societatea care a cumpărat acvariul este *Steckler şi Gregson.* Se pare că o bancă britanică a expertizat întreprinderea, a considerat că sunt capabili să o conducă şi le-a acordat un împrumut garantat de trei milioane de dolari şi cu o dobândă de optsprezece la sută. Deci, cam asta ar fi situaţia.

Se întrerupse ca să mai respire un pic, iar Craig profită de ocazie:

— Domnule Bellatin, vreau să lăsaţi baltă toată acţiunea. Nu mai vreau să dau în judecată guvernul Statelor Unite sau pe vărul meu sau pe oricine altcineva. Vânzarea acvariului a fost făcută de bună-credinţă, după perioada de şapte ani care, potrivit legii, punea capăt dreptului meu de proprietate. Şi...

Nu putu să vorbească mai departe, pentru că Bellatin izbucni:

— Ce tot spui acolo? Ce ţi s-a întâmplat? Te-ai călugărit, sau ce naiba?

— Cam aşa ceva, răspunse Paul. Adio, domnule Bellatin. Nu mai am nevoie de dumneata.

Şi închise telefonul.

Noaptea aceea se scurse şi ea cu încetineală.

Pe când barca traversa cu prudenţă laguna, Paul Craig întrezări uniforma bine cunoscută a cârmaciului: un poliţist care, puţin după aceea, puse piciorul pe uscat, cu un aer grav.

— Domnule Craig, spuse el calm, sunt sergentul Laymore. Am ordin să vă întreb unde aţi înmormântat cadavrul domnului Sawyer.

Craig dădu din cap, de teamă ca nu cumva vocea să nu i se frângă. Trebui să participe la exhumare. Trecuseră numai două zile de la moartea lui Sawyer, dar corpul era deja într-o stare foarte neplăcută. Craig se dădu înapoi, în timp ce poliţistul se apleca şi examina cadavrul.

În sfârşit, poliţistul se ridică şi spuse:

— Sper că nu vă deranjează dacă vă cer să transportaţi acest cadavru la Santa Yuile. Am impresia că procurorul va trebui să-şi dea părerea în acest caz.

— De ce să nu vă ajut pur şi simplu să-l încărcaţi pe bietul Sawyer în barca dumneavoastră? Apoi, dacă mai aveţi nevoie de mine, ştiţi unde să mă găsiţi.

Expresia poliţistului se înăspri.

— De multă vreme n-aţi mai venit pe aici, domnule. Şi dacă vă întoarceţi în Statele Unite, poate că ne va fi foarte greu să vă mai găsim... dacă vom avea nevoie de dumneavoastră.

O jumătate de oră mai târziu. Un soare arzător trimitea raze pe cerul încins. Craig se retrăsese în partea din spate a bărcii, cât mai departe posibil de mort. Dar n-

aveai cum să scapi de miros. Şi, mai rău, în căldura aceea infernală simţea nişte mâncărimi insuportabile la branhii. Apucat de un impuls subit, se aplecă peste bord şi încercă să ia puţină apă de mare în căuşul palmelor. Dar degeaba se întindea, că nu ajungea până la apă.

Cât vedeai cu ochii, oceanul scânteia.

Cu disperare, Craig căută vreo bucată de cârpă pe care să o moaie în apă. Dar nu avea decât cămaşa. Dacă ar fi scos-o, i s-ar fi văzut branhiile.

Ideea asta îi deşteptă alte temeri. „Dar dacă la postul de poliţie o să mă oblige să mă dezbrac?” Dădu să-l cheme pe ofiţerul de poliţie. Dar zgomotul motorului îi acoperi vocea. Puse mâna pe acoperitoarea de metal a motorului şi şi-o trase repede. Frigea.

Brusc, simţi că s-a săturat până-n gât. Puse mâna pe balustrada punţii şi avu o uşoară senzaţie de încins; dintr-o singură mişcare convulsivă a trupului, sări peste bord.

Pe când cădea, simţi cum se modifică spaţiul-timp. Iar se împotrivise. „Dar... nu m-am gândit cu precizie la un loc în care n-aş vrea să mă aflu...”

Era oare posibil ca orice rezistenţă, dirijată sau nu, să producă de-acum desprinderea şi catapultarea lui în alt univers?

30.

Craig avu o idee.

— Care e lovitura secretă a regelui Garren? Îl întrebă pe Eltrin.

Se aflau într-un ascensor care cobora. Căpitanul Schock, tăcut şi morocănos, stătea în spatele lui Eltrin, care afişa obişnuitul lui zâmbet triumfător.

Apoi expresia lui Eltrin se schimbă.

— Regele este plin de principii pacifiste, spuse el.

Brusc, exclamă cu furie:

— Dacă nu vrea să aibă necazuri, de ce nu schimbă sistemul?

Se lăsă o scurtă tăcere. Când vorbi din nou, vocea îi trăda dispreţul:

— Mă rog, pe scurt, din cauza principiilor lui pacifiste, metoda lui constă în aceea că îl face pe adversar să-şi închipuie că vede nişte ostaşi care-i vin regelui în ajutor. (Ridică din umeri.) Asta n-ar păcăli nici măcar un copil, dacă vrei să afli care-i părerea mea.

— Ah, făcu Craig, şi tăcu.

Pentru că pe el îl păcălise... din fericire, de altfel, căci astfel se declanşase o nouă catapultare.

Eltrin reluă:

- N-ai de ce să-ţi faci griji, Paul. E adevărat că regele e mare şi voinic, dar nu te ajunge nici pe departe.

Craig nu răspunse. I se întărea din ce în ce mai mult convingerea că avea scurte contacte cu perioada de nouă ani pe care o petrecuse în spaţiu.

Pentru moment, lupta lui cu Garren se situa în viitor. Deci, în cele din urmă, ea va avea loc, şi n-avea nici o posibilitate să scape de ea.

Îşi dădu seama cu amărăciune că nu era atât de sigur pe cât era Eltrin în privinţa rezultatului luptei. Cariera lui de

luptător - pe care contau toţi aceşti oameni - nu era decât un şir de bătăi prin baruri, de care, ca să spunem drept, aproape că nici nu-şi mai aducea aminte. Şi de fapt, despre cele mai multe dintre ele aflase a doua zi, de la cei care fuseseră de faţă. „Bătrâne, în veci n-o să uit cum te-ai năpustit peste ei. Ai ridicat în aer doi oameni dintr-o dată. Şi pe urmă, când a venit poliţia, a fost nevoie de şase poliţişti ca să te potolească, îţi jur!” Craig asculta aceste povestiri şi încerca să-şi amintească ce se întâmplase. Şi uneori avea vagi reminiscenţe, de ajuns pentru a-l convinge că se bătuse cu adevărat.

Şi mai avea un motiv pentru care nu putea pune la îndoială cele ce i se povesteau: rănile şi cucuiele, vânătăile şi durerile de tot soiul, hainele sfâşiate, totul îi dovedea că participase la o luptă titanică.

Rămânea de aflat dacă într-adevăr el ieşise învingător.

Problema, aşa cum şi-o punea acum Craig cu mare nelinişte, era că forţa lui în acele momente izvora din cantitatea de alcool pe care o îngurgitase. Or, când se bătuse cu Garren, fusese absolut treaz.

Un murmur înăbuşit al căpitanului Schock îl trezi din tristele lui meditaţii.

— Ceea ce mă intrigă, spunea ofiţerul, sunt deşeurile de metal. încă nu şi-au jucat rolul în toată comedia.

La asta nu avea ce răspuns să dea. În momentul acela, pe ecranul video al ascensorului, scena se schimbă deodată: unul dintre glidani se dăduse înapoi. Se apropiase de craterul pe care-l făcuse prima explozie, în care apa de mare încă fierbea.

Kiberul-glidan îşi chemă în grabă tovarăşii.

Toţi dădură fuga spre el. Un val de panică păru să se abată asupra lor.

Brusc, dispărură de pe ecran, şi în locul lor apăru o vedere a părţii inundate din sala maşinilor.

Apa ardea.

Fierbea, şuiera, se acoperea cu flăcări care ţâşneau şi se împleteau în mii de arabescuri diferite. Funii lungi de foc se amestecau cu ghemuleţe de flăcări. Miriade de scântei sclipeau ca nişte pietre preţioase incandescente.

Toată scena semăna acum cu coşmarul unui pictor abstract. Pe ecran, cele patru etaje scufundate sub apă ale sălii maşinilor arătau ca o lume imaginară cu forme incredibile. Peste tot, apa se învârtejea şi scânteia în mii de reflexe.

Încă şi mai fantastic, maşinile funcţionau. Construite pentru a fi utilizate în vidul spaţial, erau etanşe. Dinspre ecranul video se auzea mugetul motoarelor.

Ascensorul se opri. Uşile se deschiseră. Şi „coşmarul” pictorului abstract apăru, *pe viu!*

Scena, aşa cum se vedea ea în prezent, părea mai puţin învălmăşită decât cea văzută pe ecran. Partizanii regelui Garren, care urcaseră la bord ca să-l escorteze pe Craig spre moarte, dăduseră înapoi şi se lipiseră de un zid, lângă apa în furie.

În faţa lor, protejaţi de o baricadă alcătuită din unelte şi maşini mobile, stăteau McPherson şi doi dintre mecanicii lui. Fiecare era înarmat cu câte un dezintegrator portativ. Cele trei arme erau aţintite asupra glidanilor înspăimântaţi.

În mijlocul vacarmului, vocea căpitanului Schock tună:

— Domnule McPherson, ţi-ai pierdut minţile cu totul? Ne-ai trădat. Îţi dai seama că vor trimite ca represalii o nouă torpilă?

Androidul le spuse ceva celor doi asistenţi ai lui, apoi escaladă baricada şi se apropie.

Văzându-l de aproape, lui Craig i se păru anormal de calm.

Androidul purta tot costumul lui scoţian, dar nu mai trăgea din pipă. Comportarea i se schimbase cu totul. Nu mai avea nimic din scoţianul viril şi fălos.

Mecanicul-şef începu să vorbească - şi în acel moment se văzu că transformarea sa e completă.

— Ei, bine, domnule căpitan, zise el vorbind fară nici un fel de accent, credeam că am rezolvat tot. Cu ajutorul domnului Craig, aici de faţă şi cu deşeurile de metal. După cum puteţi vedea, domnilor, aceste deşeuri au fost aruncate în pasaj. De mine, fireşte. Şi rezultatul este că delegaţia kiberă nu poate ieşi de-aici decât dacă-i dăm noi voie.

O frază rostită de mecanicul-şef îi atrase atenţia lui Craig.

— Hm... domnule McPherson, ce-aţi vrut să spuneţi? Cum adică ajutorul *meu?*

Imediat, ochii vioi ai lui McPherson se aţintiră în ochii lui. Tot într-o engleză impecabilă îi răspunse:

— E un univers straniu, nu-i aşa, domnule Craig? Mary şi cu mine, două făpturi fară identitate fundamentală, ne-am putut situa într-o zonă spaţiu-timp precisă imitând fiinţele omeneşti. Dumneata, care erai situat ferm în trecut, ai petrecut ani întregi dezorientându-te. Aşa încât, cu ceva antrenament, ai devenit catalizatorul situaţiei. În viitor, vei putea continua să operezi prin inversiune şi împotrivire, aşa cum ai făcut şi până acum. Sau vei putea alege calea directă, calea purităţii. Te sfătuiesc insistent să alegi cea de-a doua soluţie. Aceasta este calea ultimului control total, prin propria dumitale hotărâre.

Se întrerupse, ca să dea mai multă greutate spuselor lui, apoi continuă:

— Pentru moment, domnule, aş vrea să iei poziţie în spatele acestei arme, zise el arătând cu degetul un al patrulea dezintegrator, pe care Craig nu-l observase. Asta pentru cazul când ar fi nevoie să luptăm. Ceea ce, sper, nu se va întâmpla.

Craig căpătase dintr-o dată o grămadă de informaţii; de bună seamă, va avea nevoie de ceva timp ca să le poată

asimila. Dar unele dintre ele erau absolut clare. Fără să rostească nici un cuvânt, Craig „catalizatorul” se duse în spatele baricadei, se ghemui în spatele dezintegratorului liber şi aşteptă.

Mecanicul-şef se întoarse din nou spre Schock:

— Domnule căpitan, sunt aproape sigur că - zise el şi, zâmbind, începu să vorbească din nou în greoiul lui dialect scoţian - familia de jos nu va voi să-şi ucidă membrii.

Se lăsă tăcerea. Apoi comandantul îngăimă:

— Dar... dar ce arde?

McPherson îi explică, luând un ton triumfător, că arde un amestec de magneziu, titan, beriliu şi zirconiu, îmbibate cu ulei. O dată ce focul izbucnise - ceea ce se petrecea automat dacă puneai în contact aceste substanţe - această combinaţie de metale avidă de oxigen, de azot, de oxid de carbon, de fluor, de tetraclorură de carbon, arde cu o intensitate egală, chiar şi în apă. Ar fi ars şi în contact cu nisipul, afirmă vesel androidul.

Brusc, îl apucă nerăbdarea:

— Gata acum! La treabă! Trebuie să instalăm un alt iniţiator înainte ca deşeurile astea să înceteze să ardă. Pentru moment, alimentăm focul cu bucăţi de metal.

O tăcere. Apoi căpitanul Schock spuse cu o voce mai calmă:

— Cred că ar trebui să trimit câţiva soldaţi ca să-i ţină sub observaţie pe glidani. De scăpat nu pot scăpa, dar...

Aşa cum prezisese McPherson, gliganii din adâncurile oceanului nu încercară să distrugă nava.

Astfel încât, câteva ore mai târziu, enorma navă spaţială se încordă deodată. Şi vibră de fantastica putere a miilor de impulsuri ce se exercitau asupra ei.

Steaua căzătoare se smulse şi se ridică într-un cor de zgomote diverse. Cel mai plăcut urechilor lui Craig era şiroitul apei pe coca navei.

Când nava ajunse la o înălţime de cincisprezece metri, începu să planeze şi cei doisprezece glidani primiră încuviinţarea să sară, unul câte unul, în marea învăluită în noapte.

Apoi nava se înălţă şi zbură cu viteză în direcţia apusului... Când regăsiră lumina soarelui, McPherson şi cei doi asistenţi ai săi reparară stricăciunile pricinuite celor trei învelişuri ale navei.

Iar nava îşi urmă drumul.

31.

Craig era aşezat la biroul lui, când Gregson intră, foarte zâmbitor, şi puse în faţa lui actele contabile.

— Uite care-i schema, Paul, zise el, jovial. În ultimele trei luni, cifra de afaceri a acvariului s-a dublat.

Craig examină socotelile cu satisfacţie. „O să pot cumpăra terenul viran de alături, ca să măresc casa, calculă el. Atunci o să am loc să primesc cincizeci de câini vagabonzi în plus, şi un om care să aibă grijă de ei.”

Asta-i făcea plăcere.

De fapt, totul îi făcea plăcere.

Gregson continuă:

— Nici nu mai e nevoie să-ţi spun, Paul, că spectacolul tău sub apă atrage cel mai mult lumea. I-am propus lui Steck să-ţi majorăm partea...

Se întrerupse, căci Craig făcea semn din cap că nu vrea. Gregson protestă:

— De ce nu, Paul? Ţinând seama de situaţie şi de faptul că n-aş vrea pentru nimic în lume să fiu amestecat într-un lucru de care mi-ar părea rău...

Încă o dată se întrerupse, pentru că gestul de refuz al lui Craig era şi mai hotărât.

— Ascultă, Gregson, pot foarte bine să-ţi înţeleg scrupulele. Trebuie să ştii că am acceptat o treime din afacere numai pentru că gândeam sincer că pot să-mi aduc o contribuţie. Dar mai mult nu vreau şi nici n-o să vreau vreodată.

După ce Gregson plecă, Craig cugetă un moment. Se simţea împăcat, în ciuda celor nouă ani lungi din urma lui, ani pe care, în majoritate, nu-i trăise. O perioadă neîncheiată. Şi, pe câte îşi putea el da seama, totul putea încă să se întâmple.

„Am devenit oare regele kiberilor?” (Se îndoia de asta. Credea mai curând că schimbările pe care le făcuse în viaţa lui puseseră capăt oricărei ameninţări.)

„Am fost acuzat de uciderea lui Sawyer?” (îl pusese pe Bellatin să studieze această problemă.)

„M-o fi atacat Yissah pentru a doua oară?” (Craig credea că nu, pentru motivul că i se părea că nu mai constituie un pericol pentru Garren.)

„Să fi luat în căsătorie o kiberă timp de zece zile?”

Problemele lui cu femeile îşi aşteptau încă rezolvarea. Trebuia să găsească un mijloc de a trece peste vechile traumatisme care provocaseră în el o incredibilă atitudine negativă faţă de sexul feminin.

În timpul celor nouă ani de care avusese nevoie pentru a ajunge la actuala lui stare de spirit, s-ar fi putut produce multe evenimente. Eltrin, de exemplu, încercase oare să întoarcă nava spaţială spre Kiber-Glida, ca să-şi continue cercetările lui asupra longevităţii?

(Cu siguranţă că se întorseseră, în împrejurări mai puţin neplăcute pentru *Steaua căzătoare,* căci altfel cum s-ar fi putut explica toate „amintirile” pe care le avea Craig despre aventurile lui în acea lume acvatică?)

În fond, toate astea nu aveau mare importanţă.

Din biroul său, separat pe două părţi de acvariu prin pereţi groşi de sticlă, Craig contempla lumea albăstrui-verzuie plină de scânteieri fluide. Universul acvatic era acolo, sub ochii lui, în deplinătatea frumuseţii lui.

Motivul pentru care aceşti nouă ani i se păreau benefici era foarte personal. Avea acum în cap, în stare operaţională, ceva care nu-i putea fi luat: releele neurale care îl puneau în legătură cu universul adevărat.

O să treacă mult timp până când va stăpâni pe deplin această cale directă. Din păcate, mai rămâneau în el mari zone întunecate. Ele vor fi iluminate treptat de o lumină veşnică.

Şi de adevărul suprem...

... O uşă se deschise în spatele lui şi vocea lui Steckler răsună, plină de căldură:

— Paul, spectacolul tău de după-amiază începe în zece minute. Eşti gata?

Craig se întoarse către asociatul său şi se sculă în picioare. Se simţea cu totul împăcat cu acest om vârstnic, pe care-l domina din înălţimea staturii lui.

— Sunt gata în trei minute, răspunse el.

SFÂRŞIT

Cuprins

[Cucerirea Kiberului] [Alfred Elton van Vogt].....1
Prolog.....3
1.....6
2.....10
3.....15
4.....23
5.....27
6.....34
7.....43
8.....53
9.....58
10.....62
11.....66
12.....70
13.....73
14.....77
15.....81
16.....88
17.....93
18.....97
19.....101

20.....109
21.....114
22.....118
23.....122
24.....128
25.....133
26.....139
27.....144
28.....149
29.....156
30.....162
31.....168